

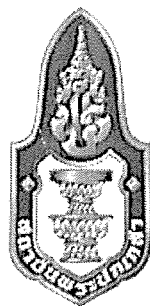
การศึกษาแนวทางการพัฒนาเครือข่ายเยาวชน
ประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่ง
ผลสัมฤทธิ์

นายณรงค์ศักดิ์ เพชรเรืองสุด

รายงานวิชาการนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การพัฒนานักบริหารระดับสูงสำหรับข้าราชการรัฐสภาสามัญ รุ่นที่ 9
สถาบันพระปกเกล้า

พ.ศ. 2559

ลิขสิทธิ์ของสถาบันพระปกเกล้า

การศึกษาแนวทางการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่าย
ของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

โดย

นายณรงค์ศักดิ์ เพชรเรืองสุด รหัสประจำตัว 59-09-010

สถาบันพระปกเกล้า

รายงานวิชาการส่วนบุคคล เรื่อง การศึกษาแนวทางการพัฒนาเครือข่ายเยาวชน
ประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่ง
ผลสัมฤทธิ์

อาจารย์ที่ปรึกษา :

(อาจารย์วิทวัส ชัยภาคภูมิ)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม :

(อาจารย์กิตติมา บุญนาค)

อนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรการพัฒนานักบริหารระดับสูง
สำหรับข้าราชการรัฐสภาสามัญ รุ่นที่ 9

(ศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย)

เลขาธิการสถาบันพระปกเกล้า

บทคัดย่อ

ชื่อผู้จัดทำ:	นายณรงค์ศักดิ์ เพชรเรืองสุด นักศึกษาศาสนาบันพระปกเกล้า หลักสูตรการพัฒนานักบริหารระดับสูง สำหรับข้าราชการสามัญ รุ่นที่ 9
ชื่อหัวข้อเอกสาร:	การศึกษาแนวทางการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็น เครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์
อาจารย์ที่ปรึกษา:	อาจารย์วิฑูรย์ ชัยภาคภูมิ
อาจารย์ที่ร่วมปรึกษา:	อาจารย์กิตติมา บุณนาค

การศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์” มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ และหาแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรค และนำแนวทางที่ได้จากการศึกษามาคำหนดเป็นแผนกลยุทธ์พัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ต่อไป การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการศึกษาวิเคราะห์จากเอกสารวิชาการ ตลอดจนศึกษาข้อเท็จจริงจากการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ของผู้ศึกษา ประชากรที่ศึกษาคือข้าราชการของกลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยและกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎร สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และคณะกรรมการชุมชนประชาธิปไตย ทั้ง 4 ภูมิภาค ซึ่งผลการศึกษพบปัญหาสำคัญคือ (1) ชุมชนประชาธิปไตยบางส่วนขาดจิตสำนึกในการทำหน้าที่ของชุมชนประชาธิปไตยที่ดี (2) นโยบายมีการปรับเปลี่ยนเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารทำให้สิ่งที่ดำเนินการมาในบางเรื่องขาดความต่อเนื่อง (3) การขาดศูนย์กลางการประสานงานและขาดการจัดทำฐานข้อมูลของชุมชนประชาธิปไตย ส่งผลให้การติดต่อสื่อสารหรือประสานงานระหว่างสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรกับชุมชนประชาธิปไตยไม่มีประสิทธิภาพ และสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรยังไม่เปิดโอกาสให้ชุมชนประชาธิปไตยเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมอื่นๆ (4) งบประมาณที่สนับสนุนกิจกรรมของชุมชนประชาธิปไตยมีจำนวนจำกัด เมื่อเทียบกับจำนวนชุมชนประชาธิปไตยที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นในทุกปี

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังนี้ (1) สร้างจิตสำนึกและปลูกฝังให้ชุมชนประชาธิปไตยมีส่วนร่วมต่อการพัฒนาประชาธิปไตย และเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม (2) ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญและส่งเสริมสนับสนุน นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเยาวชน และเข้าร่วมกิจกรรมกับชุมชนประชาธิปไตย เพื่อสร้างขวัญกำลังใจ ตลอดจนการสร้างสิ่งจูงใจใหม่ๆ (3) จัดทำฐานข้อมูลของชุมชนประชาธิปไตยให้ทันสมัย และมีการปรับปรุงฐานข้อมูลตลอดเวลา และมี

การจัดตั้งศูนย์ประสานงานเยาวชนประชาธิปไตยใน ส่วนกลาง เพื่อเป็นศูนย์กลางการประสานงาน และแจ้งข่าวสารแก่เยาวชนประชาธิปไตยอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีผู้รับผิดชอบที่ชัดเจน ตลอดจน เปิดโอกาสให้เยาวชนประชาธิปไตยเข้าร่วมกิจกรรมฯ กับสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เช่น เข้าร่วมงานกับสถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา หรือสถานีวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา ในภารกิจที่เกี่ยวกับ เยาวชน ได้แก่ การเป็นผู้สื่อข่าวรายงานข่าวสารของเยาวชนที่เกิดขึ้นในพื้นที่หรือตามภูมิภาคต่างๆ เป็นต้น (4) จัดสรรงบประมาณสนับสนุนการดำเนินการกิจกรรมเยาวชนประชาธิปไตยให้สอดคล้อง กับจำนวนเยาวชนประชาธิปไตยที่เพิ่มจำนวนขึ้นทุกปี ทั้งงบประมาณที่สนับสนุนเยาวชนประชาธิปไตย ไปดำเนินการจัดกิจกรรมเผยแพร่ความรู้ด้วยตนเอง และในส่วนที่สำนักงานเลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้ดำเนินการเอง ตลอดจนคิดสร้างสรรค์กิจกรรมใหม่ๆ ให้มีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ส่วนการนำผลการศึกษามากำหนดเป็นแผนกลยุทธ์พัฒนาเครือข่ายเยาวชน ประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์นั้น โดยในการดำเนินการ โครงการ/ กิจกรรมฯ จะต้องอาศัยหลักที่ประกอบด้วย การวางแผน (Plan) การปฏิบัติ (Do) การตรวจสอบ (Check) การปรับปรุง (Act) ตลอดจนการนำกลยุทธ์การสร้างเครือข่าย และการทำงานเป็นทีมมา เป็นองค์ประกอบในการพิจารณาด้วย เช่น มีแกนนำและสมาชิกที่เข้มแข็ง มีสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน มีการทำกิจกรรมฯ ต่อเนื่อง การบริหารจัดการที่ดี และการนำนวัตกรรมมาใช้ เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำเอกสารวิชาการ เรื่อง แนวทางการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตย ผู้การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ สำเร็จได้ด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์จากอาจารย์ วิทวัส ชัยภาคภูมิ รองเลขาธิการสถาบันพระปกเกล้า และอาจารย์กิตติมา บุญนาค ที่ให้ความรู้และแนวทางในการจัดทำเอกสารวิชาการ รวมทั้งบุคลากรของสถาบันพระปกเกล้าที่สละเวลาให้คำแนะนำ ปรีกษา อันเป็นประโยชน์ต่อการจัดทำเอกสารวิชาการนี้ให้มีความถูกต้อง ครบถ้วนและสมบูรณ์ ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

นอกจากนี้ ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณผู้บังคับบัญชาในกลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยและกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎร ที่ให้โอกาสในการทำงานและชี้แนะในการปฏิบัติงาน รวมทั้งผู้ร่วมปฏิบัติงานในกลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยฯ ทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือกันปฏิบัติงานด้วยดี และขอขอบคุณวิทยากร และนักประชาสัมพันธ์ กลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยฯ พร้อมทั้งคณะกรรมการชุมชนประชาธิปไตย ที่กรุณาให้สัมภาษณ์ เพื่อนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์มาประกอบรายงานวิชาการฉบับนี้ให้เกิดความสมบูรณ์ขึ้น ตลอดจนขอขอบคุณสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สถาบันพระปกเกล้า เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องที่อำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาของการอบรมครั้งนี้

นายณรงค์ศักดิ์ เพชรเรืองสุด

นักศึกษาลักสูตรการพัฒนานักบริหารระดับสูง

สำหรับข้าราชการรัฐสภาสามัญ รุ่นที่ ๑

สถาบันพระปกเกล้า

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก-ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง-จ
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ที่มาและความสำคัญของการศึกษา	1
2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
3. แนวทางการศึกษา	3
4. ระเบียบวิธีการศึกษา	4
5. นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา	4
6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
1. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์	6
2. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างเครือข่าย	12
3. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน	19
4. แนวคิดเกี่ยวกับการทำงานเป็นทีม	21
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	26
บทที่ 3 สภาพการดำเนินงานและสภาพปัญหาการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย สู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภา	28
1. อำนาจหน้าที่ของสำนักประชาสัมพันธ์	28
2. โครงสร้างของสำนักประชาสัมพันธ์	29
3. อำนาจหน้าที่ของกลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยและกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎร	30
4. ขั้นตอนการดำเนินงานการสร้างเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย	31
5. สภาพปัญหาการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย	36

บทที่ 4 ผลการศึกษา	39
1. ผลการวิจัยเอกสาร	39
2. ผลการวิจัยสนาม	41
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	58
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	62
1. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย	62
2. ข้อเสนอแนะ	66
3. บทวิเคราะห์ผู้วิจัย	68
บรรณานุกรม	70
ภาคผนวก	
แบบสัมภาษณ์	73
ประวัติผู้ศึกษา	75

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1. ตารางที่ 3.1 สรุปผลการดำเนินงานจัดโครงการของเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย (ระหว่าง พ.ศ. 2557 – 2560)	35
2. ตารางที่ 3.2 สภาพปัญหาการดำเนินงานจัดโครงการของเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย	36

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1. ภาพที่ 2.1 ภาพแสดงกรอบการบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์	8
2. ภาพที่ 2.2 ขั้นตอนการทำงานเป็นทีม	25
3. ภาพที่ 3.1 แผนผังโครงสร้างสำนักประชาสัมพันธ์	30
4. ภาพที่ 3.2 ขั้นตอนการยื่นเสนอ โครงการของเยาวชนประชาธิปไตย (ระหว่าง พ.ศ. 2545 – 2559)	33
5. ภาพที่ 3.3 ขั้นตอนการยื่นเสนอ โครงการของเยาวชนประชาธิปไตย พ.ศ. 2560	34
6. ภาพที่ 3.4 สรุปผลการดำเนินงานจัดโครงการของเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย (ระหว่าง พ.ศ. 2557 – 2560)	35

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของการศึกษา

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เป็นหน่วยงานของรัฐ ทำหน้าที่สนับสนุนภารกิจและการปฏิบัติหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งเป็นหนึ่งในสามอำนาจของการปกครองระบอบประชาธิปไตยในระบอบรัฐสภา ซึ่งประกอบด้วยฝ่ายนิติบัญญัติ (รัฐสภา) ฝ่ายบริหาร (รัฐบาล) และตุลาการ (ศาลยุติธรรม) โดยอำนาจ หน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ จะประกอบด้วย 1) การตราพระราชบัญญัติหรือการออกกฎหมาย เพื่อนำมาบังคับใช้ในการปกครองหรือพัฒนาประเทศ 2) การควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน หรือการสอดส่อง ตรวจสอบ ควบคุม และถ่วงดุลการดำเนินการบริหารประเทศของรัฐบาลให้เป็นไปตามที่รัฐบาลได้แถลงนโยบายไว้ต่อรัฐสภาในรูปแบบต่างๆ เช่น คณะกรรมาธิการ กระทั่งถาม การยื่นญัตติไม่ไว้วางใจ เป็นต้น 3) การให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งและถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระ และ 4) การพิจารณาให้ความเห็นชอบหนังสือหรือสนธิสัญญาต่าง ๆ ที่ประเทศไทยจะต้องทำกับนานาประเทศ หรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ

ในปีพุทธศักราช 2545 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้เริ่มดำเนินการจัดกิจกรรมเยาวชนประชาธิปไตย สัมมนาเชิงปฏิบัติการขึ้น และได้ดำเนินการจัดต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนได้รับความรู้ความเข้าใจการปกครองระบอบประชาธิปไตยในระบอบรัฐสภา อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และเป็นสื่อบุคคลนำองค์ความรู้ไปเผยแพร่ต่อในโรงเรียนและชุมชน รวมทั้งส่งเสริม สนับสนุนให้เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง สร้างความสามัคคี สมานฉันท์ในสังคม ตลอดจนการสร้างเครือข่ายเยาวชนของรัฐสภาให้ครอบคลุมทั่วประเทศ โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15 – 20 ปี และกำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ สายอาชีพ หรือระดับอุดมศึกษา จากทุกภูมิภาคทั่วประเทศ จำนวน 320 คน/ปี (เฉลี่ยจังหวัดละ 4 คน) ซึ่งปัจจุบันมีเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมจำนวนกว่า 4,000 คน

เยาวชนประชาธิปไตยที่ผ่านการฝึกอบรมดังกล่าว จะได้รับมอบหมายภารกิจจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ให้ไปดำเนินการจัดกิจกรรมสร้างเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย เพื่อนำองค์ความรู้ด้านประชาธิปไตยไปเผยแพร่ต่อเยาวชนอื่น ๆ ในโรงเรียนหรือชุมชน ตลอดจนเพื่อกระตุ้นให้เยาวชนสนใจ ติดตามและเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น โดยสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จะสนับสนุนด้านงบประมาณการจัดกิจกรรม และ

เอกสารทางวิชาการ โดยในช่วงเริ่มต้น โครงการได้รับความสนใจจากเยาวชนประชาธิปไตย ไปได้ดำเนินการจัดกิจกรรมเฉลี่ยปีละ 60 – 70 ครั้ง / ปี จากทั่วประเทศ แต่ในช่วงต่อมากการดำเนินการจัดกิจกรรมดังกล่าวเริ่มลดน้อยลงในปริมาณที่มาก กลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยฯ สำนักประชาสัมพันธ์ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบโครงการดังกล่าวได้พยายามแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหนึ่งในนั้นได้แก่ การดำเนินการจัดทำหลักเกณฑ์การเลือกตั้งประธานเยาวชนประชาธิปไตย และการได้มาซึ่งคณะกรรมการเยาวชนประชาธิปไตย ประจำภูมิภาคขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้คณะกรรมการเยาวชนประชาธิปไตยในแต่ละภูมิภาคได้วางแผนขับเคลื่อนการขยายผลสร้างเครือข่ายด้านประชาธิปไตยในภูมิภาคของตน และการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารของรัฐบาล และกิจกรรมของเยาวชนประชาธิปไตย พร้อมทั้งเป็นศูนย์กลางการติดต่อประสานงานในระดับภาคและระดับจังหวัดให้มีความชัดเจนมากขึ้น ซึ่งในการจัดทำได้เปิดโอกาสให้แกนนำเยาวชนประชาธิปไตยทั้ง 4 ภูมิภาคจำนวน 40 คน เข้ามามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น และมีมติเห็นชอบรับหลักเกณฑ์ดังกล่าวร่วมกัน โดยมีผลประกาศใช้ในวันที่ 18 มกราคม 2558

จากการประกาศใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าว ทำให้เยาวชนประชาธิปไตยมีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเองที่ชัดเจนมากขึ้น โดยในปี 2558 และปี 2559 ได้มีการดำเนินงานจัดกิจกรรมสร้างเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนได้เข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมอื่น ๆ ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ไม่ว่าจะเป็นโครงการประกวดนวัตกรรมประชาธิปไตย เพื่อพัฒนาประชาธิปไตยเชิงคุณภาพ โครงการเสริมสร้างความเป็นพลเมืองในระบบประชาธิปไตย ตามวิถีรัฐธรรมนูญ กิจกรรมเยาวชนประชาธิปไตยสัมมนาเชิงปฏิบัติการ กิจกรรมรณรงค์เยาวชนประชาธิปไตยในแต่ละภูมิภาค กิจกรรมรัฐสภาสัญจรเพื่อเด็กและเยาวชน ที่ดำเนินการจัดขึ้นตามภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวข้างต้น ได้มีเยาวชนประชาธิปไตยเข้าร่วมเป็นกลุ่มเป้าหมาย เป็นผู้ส่งผลงานเข้าประกวด หรือเป็นคณะทำงานขึ้นอยู่กับกิจกรรมนั้น ๆ นอกจากนี้เยาวชนประชาธิปไตยยังได้ทำหน้าที่เป็นสื่อบุคคลในการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารของรัฐบาลสู่บุคคลภายนอกอีกด้วย

จากการปรับปรุงการดำเนินงานที่กล่าวมานั้น ทำให้ประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง แต่การดำเนินงานขยายเครือข่ายและการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย จะต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อรักษาเครือข่ายให้คงอยู่ และมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่สูงขึ้น โดยสอดคล้องกับจำนวนของเยาวชนประชาธิปไตยที่เพิ่มขึ้นในทุกปี จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาการดำเนินงานการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐบาลแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์
2. เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์
3. เพื่อนำแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่ได้ศึกษามา กำหนดเป็นแผนกลยุทธ์พัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

แนวทางการศึกษา

ขอบเขตเนื้อหา

ทำการศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหา อุปสรรค และหาแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ พร้อมทั้งนำข้อเสนอแนะดังกล่าวไปกำหนดเป็นกลยุทธ์สู่การปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม

ประชากรในการศึกษา

1. ยูวชนประชาธิปไตย ที่ผ่านการฝึกอบรมจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 – 2560
2. บุคลากรของกลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยและกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎร สำนักประชาสัมพันธ์

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

1. ประธานกรรมการ และเลขานุการ คณะกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ ประจำปี 2559
2. อดีตประธานคณะกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ ภูมิภาคละ 1 คน
3. บุคลากรของกลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยและกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎร สำนักประชาสัมพันธ์ จำนวน 3 คน

ระยะเวลาในการศึกษา

กุมภาพันธ์ – เมษายน 2560

ระเบียบวิธีการศึกษา

วิธีการศึกษา

เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary research) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก หนังสือ เอกสารทางวิชาการ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ ระเบียบ คำสั่ง เอกสาร ที่เกี่ยวข้อง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. วิธีการสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ
2. วิธีการสังเกต

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

มุ่งผลสัมฤทธิ์ หมายถึง การบริหารจัดการปรับปรุง การพัฒนา และรักษาเครือข่ายเยาวชน ประชาธิปไตยให้คงอยู่อย่างต่อเนื่อง และมีการดำเนินงานขยายผลสร้างเครือข่ายด้านประชาธิปไตย ร่วมกับสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่สูงขึ้น

เยาวชนประชาธิปไตย หมายถึง เยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมจากกิจกรรมเยาวชน ประชาธิปไตย สัมมนาเชิงปฏิบัติการ ที่จัดขึ้นโดยสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ตั้งแต่ปี 2545 ถึงปี 2560 โดยดำเนินการจัดกิจกรรมฯ ปีละ 2 รุ่น ๆ ละ 160 คน หลักสูตรการอบรม รุ่นละ 10 วัน ณ กรุงเทพมหานคร ซึ่งกลุ่มเป้าหมายที่เข้าอบรมจะมาจากทั่วประเทศ ที่คัดเลือกโดยคณะกรรมการ ระดับจังหวัด โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้แทนเป็นประธานคณะกรรมการคัดเลือก

คณะกรรมการเยาวชนประชาธิปไตย หมายถึง เยาวชนประชาธิปไตยที่ได้รับคัดเลือกจาก เยาวชนประชาธิปไตยในภูมิภาคนั้น จำนวน 15 คน มีวาระการดำรงตำแหน่ง 1 ปี ตามหลักเกณฑ์การ เลือกตั้งประธานเยาวชนประชาธิปไตย และการได้มาซึ่งคณะกรรมการเยาวชนประชาธิปไตย ประจํา ภูมิภาค พ.ศ. 2558

กิจกรรมเผยแพร่ความรู้และการขยายผลสร้างเครือข่าย หมายถึง กิจกรรมที่เยาวชน ประชาธิปไตย ไปดำเนินงานจัดกิจกรรมให้ความรู้แก่นักเรียนใน โรงเรียนที่ตนเองกำลังศึกษา หรือเคยศึกษา ซึ่งกลุ่มเป้าหมายที่เข้าร่วมกิจกรรมจะเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรจะสนับสนุนด้านงบประมาณ และหนังสือ/ เอกสารที่ใช้ ประกอบการจัดกิจกรรมฯ

การมีส่วนร่วม หมายถึง เยาวชนประชาธิปไตยมีส่วนร่วมร่วมกับสำนักงานเลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎร และมีส่วนร่วมกับชุมชน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบสภาพปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยผู้การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์
2. ทำให้ทราบแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยผู้การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์
3. ทำให้สำนักงานฯ มีแผนกลยุทธ์ที่สามารถแก้ไขปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยผู้การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ได้อย่างเป็นรูปธรรม

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาแนวทางการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ผู้ทำการศึกษาได้นำแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาเป็นกรอบในการศึกษาและวิเคราะห์ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ซึ่งประกอบด้วย

1. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์
2. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างเครือข่าย
3. แนวคิดการพัฒนาเด็กและเยาวชน
4. แนวคิดเกี่ยวกับการทำงานเป็นทีม
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

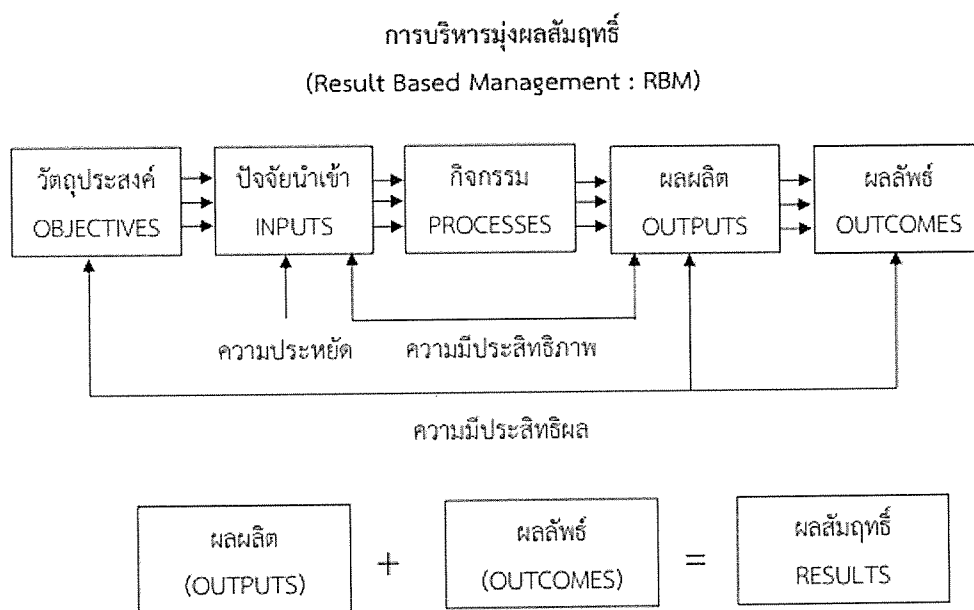
ทศพร ศิริสัมพันธ์ (2543, หน้า 146) กล่าวว่า การบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ เป็นการบริหารที่เน้นการวางแผน การกำหนดวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และกลยุทธ์การดำเนินงานแบบมีส่วนร่วม ผู้บริหารในแต่ละระดับขององค์กรต้องยอมรับและคำนึงถึงผลงาน รวมทั้งต้องให้ความสำคัญกับจิตวาระระบบการตรวจสอบผลงานและการให้รางวัลตอบแทนผลงาน (Performance Related Pay) การบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์เป็นเทคนิควิธีการบริหารจัดการสมัยใหม่ที่นำมาประยุกต์ใช้ เพื่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์และวิธีการบริหารงานให้เปลี่ยนไปจากเดิมที่ให้ความสำคัญต่อทรัพยากรหรือปัจจัยนำเข้า (Input) เป็นเครื่องมือในการดำเนินงาน โดยหันมาเน้นถึงวัตถุประสงค์และสัมฤทธิ์ผลของการดำเนินงานทั้งในแง่ของผลผลิต (Output) และผลลัพธ์ (Outcome) และความคุ้มค่าของเงิน (Value for Money) รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพและสร้างความพึงพอใจให้แก่ลูกค้า และผู้รับบริการ

ทิพาวดี เมฆสวรรค์ (2543, หน้า 3) ได้ให้ความหมายของการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ว่าเป็นการบริหารโดยมุ่งเน้นที่ผลลัพธ์หรือความสัมฤทธิ์ผลเป็นหลัก ใช้ระบบการประเมินผลงานที่อาศัยตัวบ่งชี้เป็นตัวสะท้อนผลงานให้ออกมาเป็นรูปธรรม เพื่อการพัฒนาปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานให้ดียิ่งขึ้น และแสดงผลงานต่อสาธารณะ จากแนวคิดของการบริหารจัดการแนวใหม่ที่มุ่งเน้นการให้ความสำคัญต่อความประหยัด (Economy) การใช้ต้นทุนหรือทรัพยากรการผลิตอย่างเหมาะสม และมีความคุ้มค่าที่สุด ประสิทธิภาพ (Efficiency) ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานให้ได้ผล

งานในระดับที่สูงกว่าปัจจัยนำเข้า ประสิทธิภาพ (Effectiveness) ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้การบริหารงาน โดยมุ่งผลสัมฤทธิ์นั้นมีหลักที่สำคัญ 6 ประการ ดังนี้

1. หลักนิติธรรม (Rule of Law) หมายถึง ความถูกต้องเป็นธรรม และการปฏิบัติตามกฎกติกาที่ตกลงกันไว้อย่างเคร่งครัดโดยคำนึงสิทธิ เสรีภาพ ความยุติธรรมของสมาชิก
 2. หลักคุณธรรม (Ethics) หมายถึง การยึดมั่นในความถูกต้องดีงาม การส่งเสริมสนับสนุนให้พัฒนาตนเองไปพร้อม ๆ กัน เพื่อให้มีความซื่อสัตย์ จริงใจ ขยัน อดทน มีระเบียบวินัย
 3. หลักความโปร่งใส (Transparency) หมายถึง การสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกันของโดยปรับปรุงกลไกการทำงานขององค์กรให้มีความโปร่งใส
 4. หลักการมีส่วนร่วม (Participation) หมายถึง การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมรับรู้และเสนอความเห็นในการตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ การแสดงความคิดเห็นอื่น ๆ
 5. หลักความรับผิดชอบ (Accountability) หมายถึง การตระหนักในสิทธิหน้าที่ ความสำนึกในหน้าที่รับผิดชอบ ตลอดจนการเคารพในความคิดเห็นที่แตกต่าง และความกล้าที่จะยอมรับผลดีและผลเสียจากการกระทำของตน เช่น รับผิดชอบต่อลูกค้า ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องยอมรับต่อผลการดำเนินงาน
 6. หลักความคุ้มค่า (Utility) หมายถึง การบริหารจัดการและใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนรวม โดยมีความประหยัด ใช้อย่างคุ้มค่าสร้างสรรค์สินค้าและบริการที่มีคุณภาพสามารถแข่งขันได้ในเวทีโลก และรักษาพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติให้สมบูรณ์ยั่งยืน
- ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า การบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Results Based Management) เป็นการบริหารที่ให้ความสำคัญต่อผลการดำเนินงาน และการตรวจวัดผลสำเร็จในการดำเนินงานขององค์กร ทั้งในแง่ของปัจจัยนำเข้า ซึ่งจะต้องมีการกำหนดตัวบ่งชี้วัดผลการดำเนินงาน (Key Performance Indicators) รวมทั้งการกำหนดเป้าหมาย (Targets) และวัตถุประสงค์ (Objectives) ไว้ล่วงหน้า โดยอาศัยการมีส่วนร่วมระหว่างผู้บริหาร สมาชิกขององค์กร และตลอดถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกลุ่มต่าง ๆ (Stakeholders) ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานขององค์กร ทำให้สามารถวัดผลการปฏิบัติงานที่ชัดเจนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

แผนภาพที่ 2.1 ภาพแสดงกรอบการบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์

ภาพแสดงกรอบการบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์

ที่มา : http://www.opdc.go.th/content.php?menu_id=5&content_id=1446

ชรินทร์ มโนภินิเวศ และณัฐพร ตีร์รัตนศิริกุล (2552) ได้อธิบายถึงการกรอบการบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์ไว้ว่า

ผลผลิต (Outputs) หมายถึง งาน บริการ หรือกิจกรรมที่เจ้าหน้าที่ทำเสร็จสมบูรณ์พร้อมส่งมอบให้ประชาชนซึ่งเป็นผู้รับบริการ ผลผลิตเป็นผลงานที่เกิดจากการดำเนินกิจกรรมโดยตรง

ผลลัพธ์ (Outcomes) หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นตามมา ผลกระทบ หรือเงื่อนไขที่เกิดจากผลผลิต ผลลัพธ์มีความสัมพันธ์โดยตรงกับประชาชน ซึ่งเป็นผู้รับบริการและสาธารณชน

ผลสัมฤทธิ์ (Results) หมายถึง งาน บริการ หรือกิจกรรมที่เกิดจากการทำงานที่ได้ผลผลิต (Outputs) ตามเป้าหมาย และเกิดผลลัพธ์ (Outcomes) ตรงตามวัตถุประสงค์กล่าวคือ ผลผลิตสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริงหรือเป็นที่พึงพอใจ เช่น ปลุกบ้านได้ 1 หลัง เป็นผลผลิต (Outputs) บ้านหลังดังกล่าวน่าอยู่ มีอากาศถ่ายเทได้สะดวกเป็นผลลัพธ์ (Outcomes) หรือการซ่อมถนนได้ 5 กิโลเมตร เป็นผลผลิต (Outputs) ถนนสายนั้นทำให้ประชาชนได้รับความสะดวกในการเดินทางจากการซ่อมแซม เป็นผลลัพธ์ (Outcomes)

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ในภาคราชการเกิดผลสำเร็จ จำเป็นต้องนำหลักการสำคัญของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีและสังคมที่ดีมาใช้ประกอบ จำนวน 4 หลัก ดังนี้

1. หลักความโปร่งใส (Transparency) คือ การสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกันของคนในชาติ โดยปรับปรุงกลไกการทำงานของหน่วยงานราชการให้มีความโปร่งใส

2. หลักการมีส่วนร่วม (Participation) คือ การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมรับรู้และเสนอความเห็นในการตัดสินใจปัญหาของประเทศไม่ว่าด้วยการแจ้งความเห็น การไต่สวนสาธารณะ การประชาพิจารณ์การแสดงประชามติหรืออื่น ๆ

3. หลักความรับผิดชอบ (Accountability) คือ การตระหนักในสิทธิหน้าที่และความสำนึกในหน้าที่ที่รับผิดชอบ รวมทั้งการเคารพในความคิดเห็นที่แตกต่าง ตลอดจนความกล้าที่จะยอมรับผลดี และผลเสียจากการกระทำของตน เช่น ความรับผิดชอบต่อประชาชนซึ่งเป็นผู้รับบริการ

4. หลักความคุ้มค่า (Utility) คือการบริหารจัดการและใช้ทรัพยากรที่มีจำกัด เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนรวม

การบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์จึงต้องมีการกำหนดตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ชัดเจนในการวัดความก้าวหน้าในการปฏิบัติงานเพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล มีความรับผิดชอบต่อประชาชน ดังนั้น การสร้างกรอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของหน่วยงานราชการโดยมีแผนกลยุทธ์ของหน่วยงานราชการมากำหนดปัจจัยหลักแห่งความสำเร็จและตัวชี้วัดผลการดำเนินงานหลักจึงเป็นสิ่งจำเป็น และเพื่อช่วยให้มีการพิจารณาองค์กรจากทุกมุมมองอย่างครบถ้วน และป้องกันความเบี่ยงเบน ซึ่งกรอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของหน่วยงานราชการสามารถพิจารณาจากมุมมอง จำนวน 4 ด้าน คือ

1. ด้านประสิทธิภาพ เป็นการพิจารณาความสำคัญของการประหยัดทรัพยากรทางการบริหาร ความคุ้มค่าของเงินงบประมาณที่ใช้ความสามารถของการให้บริการเทียบกับผลการปฏิบัติงานที่ผ่านมา รวมถึงการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบ

2. ด้านประสิทธิผล เป็นการพิจารณาย้อนกลับไปที่โครงสร้างองค์กร กระบวนการทำงาน ทรัพยากรบุคคล ความสามารถหลักขององค์กร วัฒนธรรม และค่านิยม ความรู้ความสามารถของบุคลากร ทักษะ จริยธรรม ขวัญกำลังใจ

3. ด้านคุณภาพการให้บริการ เป็นการพิจารณาหน่วยงานราชการในมุมมองของประชาชนซึ่งเป็นผู้รับบริการและสาธารณชนทั่วไปที่อยู่ในสถานะแวดล้อมภายนอกหน่วยงานราชการ เช่น เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย รัฐบาล หน่วยงานราชการอื่น ๆ รัฐวิสาหกิจ องค์กรพัฒนาเอกชน ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษา เป็นต้น

4. ด้านการพัฒนาองค์กร เป็นการพิจารณาความสามารถของหน่วยงานราชการต่อความเปลี่ยนแปลง โดยเป็นการมองไปในอนาคตว่าองค์กรควรริเริ่มสร้างสรรค์อย่างไร เพื่อให้สามารถตอบสนอง ความต้องการของประชาชนได้ดียิ่งกว่าเดิม เช่น การพัฒนาระบบงาน การสร้างเครือข่ายระบบการตรวจค้น ข้อมูล ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ งานวิจัยที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง เป็นต้น (พรศักดิ์ จินา, online)

หลักการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

ปิยะชัย จันทรวงศ์ไพศาล (2544) ได้นำเสนอหลักการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์จากการปฏิบัติตามแนวทาง RBM ของ Canadian International Development Agency (CIDA) ได้กำหนดหลักการของ RBM ไว้ 5 ประการดังนี้

1. การมีส่วนร่วม (Partnership) การประสบความสำเร็จของ RBM นั้นจะต้องยอมรับว่าผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องจะต้องตระหนักและยอมรับความสำคัญของ RBM เสียก่อนว่าผลสัมฤทธิ์ที่คาดหวังและทุก ๆ ขั้นตอนของการดำเนินงาน RBM จะต้องถูกกำหนดให้ชัดเจนและได้รับการสนับสนุนจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

2. ความรับผิดชอบ (Accountability) ทุกหน่วยงานทุกคนที่อยู่ในองค์กรต่างต้องรับผิดชอบในการดำเนินงานให้บรรลุตามผลสัมฤทธิ์ที่คาดหวัง

3. ความโปร่งใส (Transparency) ผลสัมฤทธิ์และตัวชี้วัดที่สำคัญตลอดจนข้อมูลต่าง ๆ ในการดำเนินงานตาม RBM จะต้องได้รับการเฝ้าติดตามอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้การจัดทำรายงานยังต้องเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการติดตามตรวจสอบอย่างโปร่งใสในภายหลัง

4. ความเรียบง่าย (Simplicity) แนวทางการดำเนินงานตาม RBM ไม่ควรวางระบบให้ซับซ้อน ตัวชี้วัดผลสัมฤทธิ์และกระบวนการต่าง ๆ ควรจะถูกกำหนดอย่างเหมาะสม ง่ายต่อการเข้าใจและวัดผลได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องภายในกรอบเวลาที่จำกัด

5. การเรียนรู้จากการปฏิบัติ (Learning by doing) การติดตามกระบวนการผลสัมฤทธิ์ของกระบวนการต่าง ๆ ของ RBM ควรดำเนินการอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ในระหว่างการปฏิบัติงานนั้น และถ้าจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนต้องกระทำเพื่อให้ประโยชน์ต่อการปรับปรุงให้ดีขึ้น

ขั้นตอนการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

ปิยะชัย จันทรวงศ์ไพศาล (2554) ได้เสนอขั้นตอนการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์โดยอาศัยหลัก PDCA (Plan – Do – Check – Act) โดยแบ่งเป็น 6 ขั้นตอน ประกอบด้วย

1. การกำหนดปัจจัยความสำเร็จที่สำคัญ (CSFs)
2. ทบทวน/ จัดทำตัวชี้วัด (KPI)
3. การปฏิบัติ (Implement)
4. การวิเคราะห์และประเมินผล (Analysis and Appraisal)
5. การป้อนกลับ (Feedback)
6. ทบทวน (Review)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

(ทิพาวดี เมฆสุวรรณ, 2543, หน้า 39 – 42) ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ประสบความสำเร็จอยู่ที่ความเข้าใจ แนวคิด วิธีการและประโยชน์ของวิธีการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน รวมถึงความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ทุกระดับที่จะสามารถปรับตัวและสามารถทำงานภายใต้ระบบงานที่ต้องรับผิดชอบต่อการปฏิบัติงาน ทั้งนี้เงื่อนไขความสำเร็จที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

1. ผู้บริหารระดับสูงมีความเข้าใจและสนับสนุน การบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์จะประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อผู้บริหารระดับสูงมีความเข้าใจและให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่คือสนับสนุนในการจัดทำระบบวัดผลการปฏิบัติงาน การใช้ข้อมูลผลการวัดผลการปฏิบัติงาน การจัดสรรงบประมาณ การสร้างสิ่งจูงใจเพื่อให้เจ้าหน้าที่ทำงานโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ รวมถึงการมอบอำนาจในการตัดสินใจเพื่อแลกเปลี่ยนกับความรับผิดชอบต่อผลการปฏิบัติงาน

1.1 การกำหนดพันธกิจและแผนกลยุทธ์ที่ชัดเจน ผู้บริหารขององค์การจะต้องให้ความสำคัญและเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดพันธกิจและแผนกลยุทธ์ วัตถุประสงค์และเป้าหมายของโครงการเพื่อให้เกิดผล

1.2 การใช้ข้อมูลผลการปฏิบัติงานในการบริหาร ผู้บริหารจะต้องตระลึกเสมอว่าการวัดผลไม่ได้ทำให้ผลการปฏิบัติงานดีขึ้น โดยอัตโนมัติ แต่ข้อมูลจากการวัดผลการปฏิบัติงานจะเป็นข้อมูลที่จะช่วยให้ผู้บริหารสามารถปรับปรุงเกณฑ์มาตรฐานในการทำงานให้ดียิ่งขึ้น แก้ปัญหาได้ถูกต้องมากขึ้น ดังนั้นผู้บริหารจึงต้องเอาข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์อย่างรอบคอบเพื่อกำหนดมาตรการที่จะปรับปรุงผลการปฏิบัติงานให้ดีขึ้นต่อไป

2. การจัดระบบข้อมูลผลการปฏิบัติงาน การจัดทำระบบข้อมูลผลการปฏิบัติงานจะต้องคำนึงเสมอว่า ระบบข้อมูลนั้นสามารถที่จะแสดงถึงระดับการเปลี่ยนแปลงของผลลัพธ์สู่เป้าหมายขององค์การได้ ซึ่งจะต้องจัดทำเพิ่มเติมขึ้นจากระบบข้อมูลเดิม ที่เน้นปัจจัยนำเข้าและกิจกรรม เพื่อให้ผู้บริหารมีข้อมูลในการตัดสินใจได้ดีขึ้น

2.1 การพัฒนาตัวบ่งชี้ การเลือกตัวบ่งชี้ที่จำเป็นต่อการให้บริการและการตัดสินใจนั้นจะต้องเลือกตัวบ่งชี้ให้ครอบคลุมความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะต้องพัฒนาโดยผู้ที่มีประสบการณ์ในงานด้านนั้น ๆ กับผู้มีส่วนได้เสียกับงานนั้น ๆ ด้วย โดยตัวบ่งชี้จะมีทั้งส่วนของปัจจัยนำเข้า กิจกรรม ผลผลิต และผลลัพธ์ รวมถึงตัวบ่งชี้ที่แสดงความพึงพอใจของผู้รับบริการ แต่ควรจะมีตัวบ่งชี้ในจำนวนเท่าที่จำเป็น โดยคำนึงถึงความคุ้มค่าของการจัดทำและรักษาระบบข้อมูลนี้ด้วย

2.2 การวางระบบสารสนเทศเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลและประมวลผลข้อมูลผู้พัฒนาระบบจะต้องมีความเข้าใจเนื้อหาสาระของโครงการหรืองานที่จะวัดผลการปฏิบัติงาน โดยต้องคำนึงถึงการจัดทำรายงานผลซึ่งจะแยกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่จะรายงานเป็นช่วงเวลาตามกำหนด

ทุกครึ่งปีหรือหนึ่งปี เพื่อประโยชน์ในการกำหนดนโยบายและวางแผนหรือการจัดทำงบประมาณประจำปี และส่วนที่เป็นการรายงานเฉพาะกิจที่สามารถเรียกดูข้อมูลตัวบ่งชี้ได้ทันทีในกรณีที่เกิดปัญหาขึ้น ซึ่งความสำเร็จในการจัดทำระบบข้อมูลผลการปฏิบัติงานที่ใช้ประโยชน์ได้ จึงอยู่ที่การจัดทำข้อมูลที่สะท้อนผลงานจริง ทันเวลา และมีปริมาณข้อมูลที่เหมาะสม โดยมีค่าใช้จ่ายที่ประหยัด

3. การพัฒนาบุคลากรและองค์การ ผู้บริหารทุกระดับถือได้ว่ามีบทบาทสำคัญในการดำเนินงานโครงการต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมายภายใต้ระบบการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องการพัฒนาผู้บริหารไว้ล่วงหน้าให้สามารถปฏิบัติงานที่ต้องรับผิดชอบต่อผลสัมฤทธิ์ของงาน ภายใต้สถานะที่มีความคล่องตัวและมีอำนาจในการบริหารเพิ่มขึ้น ผู้บริหารทุกคนจะต้องมีความรู้ในการวางแผนกลยุทธ์ การวัดผลการปฏิบัติงาน รวมถึงการใช้ข้อมูลผลการปฏิบัติงานเพื่อการตัดสินใจในการทำงานประจำวัน ในขณะที่เดียวกันจะต้องมีระบบการพัฒนาและฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานให้มีความชำนาญที่หลากหลายมากขึ้น เพื่อให้มีศักยภาพที่จะปรับเปลี่ยนบทบาทหน้าที่ได้ในยุคที่มีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และเข้าใจเรื่องการวัดและการใช้ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานประจำวันด้วย

2. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างเครือข่าย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 269) ให้ความหมายของคำว่า “เครือข่าย” ไว้ว่า หมายถึง ระบบ เส้นทางการปฏิบัติงานที่ติดต่อประสานกันเป็นโยงใย เช่น เครือข่ายโทรคมนาคม เครือข่ายวิทยุชุมชน กลุ่มบุคคลหรือองค์กรที่มีความเห็นใกล้เคียงกัน มีการติดต่อสนับสนุนซึ่งกันและกัน เช่น เครือข่ายนักวิจัย

พระมหาสุทิตย์ อากาศโร (อบอุ้น). (2547, หน้า 44) ให้ความหมายของคำว่า “เครือข่าย” ไว้ว่า หมายถึง ความร่วมมือและการได้รับของฝ่ายต่างๆ ที่จะมีข้อตกลงร่วมกันในการทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งข้อกำหนดที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความมุ่งหมายที่จะระดมทรัพยากร กระบวนการ ความรู้และวิธีการต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ จากการร่วมมือและได้รับในสิ่งใหม่ขึ้นเสมอ

ปาริชาติ วลัยเสถียร และคนอื่นๆ (2543, หน้า 305) ให้ความหมายของคำว่า “เครือข่าย” ไว้ว่า หมายถึง การเชื่อมโยงร้อยรัดเอาความพยายามและดำเนินงานของฝ่ายต่างๆ เข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบและอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อปฏิบัติการกิจอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกัน โดยแต่ละฝ่ายยังคงปฏิบัติการกิจหลักของตนต่อไปอย่างไม่สูญเสียเอกลักษณ์และปรัชญาของตน การเชื่อมโยงนี้อาจเป็นรูปของการรวมตัวกับแบบหลวมๆ เฉพาะกิจตามความจำเป็นหรืออาจอยู่ในรูปของการจัดการองค์กรที่เป็น โครงสร้างของความสัมพันธ์กันอย่างชัดเจน เครือข่ายความร่วมมือเป็นไปได้ทั้งใน

ระดับปัจเจกบุคคล องค์กรและสถาบัน อาจมีขอบข่ายและขนาดตั้งแต่เล็ก ๆ ภายในชุมชนไปจนถึงระดับจังหวัด ภูมิภาค ประเทศระหว่างประเทศ

E.Mark Hanson (2003 อ้างถึงใน พิสิฐ เทพไกรวัต, 2554, หน้า 27-28) ได้ให้ความหมายของเครือข่าย (Network) ว่า หมายถึง รูปแบบหนึ่งของการประสานงานของบุคคล กลุ่ม องค์กร หรือหลายองค์กรที่มีทรัพยากรของตัวเอง ซึ่งเข้ามาประสานงานกันอย่างมีระยะเวลาพอสมควร จะมีกิจกรรมร่วมกันอย่างสม่ำเสมอหรือไม่ก็ตาม แต่จะมีการวางรากฐานเอาไว้ เมื่อฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีความต้องการจะขอความช่วยเหลือหรือขอความร่วมมือจากกลุ่มอื่น ๆ เพื่อแก้ปัญหาและสามารถติดต่อกันต่อไปได้ และการที่ปัจเจกบุคคลหรือสถาบันมารวมกันเป็นกลุ่มนั้น จะต้องมีความสนใจในเรื่องหนึ่งเรื่องใดร่วมกัน แต่อย่างไรก็ตามเพียงการรวมกลุ่มเท่านั้นยังไม่อาจเป็นเครือข่ายงานได้ เพราะจะมีลักษณะเพียงการทำงานร่วมกันคือมีบุคคลร่วมสนทนากัน หากจะให้เป็นเครือข่ายที่ดีได้ต้องมีปัจจัยความร่วมมือกันที่จะติดต่อสื่อสาร เต็มใจที่จะประสานงานกัน และที่สำคัญสมาชิกต้องยอมรับที่จะทำกิจกรรมร่วมกันไม่ใช่เพียงแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเท่านั้น

ประเวศ วะสี (2541, หน้า 13-16) กล่าวถึง เครือข่ายทางสังคมที่มีการขยายตัวออกไปว่า เครือข่ายทางสังคมจะคล้ายเครือข่ายในสมอง โดยโครงสร้างของสมองนั้นจะทำให้เกิดการเรียนรู้ในระดับที่สูงเพื่อการมีชีวิตรอด และโครงสร้างทางสังคมจะมีวิวัฒนาการไปเหมือนโครงสร้างทางสมองมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของสังคม จากสังคมใช้อำนาจไปเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และการที่จะเกิดสังคมแห่งการเรียนรู้ได้นั้น จะต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางสังคมจากแนวคิดไปเป็นเครือข่ายสังคมที่มีการโยงใยความสัมพันธ์ในทุกทิศทาง เป็นเครือข่ายทางสังคมแห่งกัลยาณมิตรหรือเครือข่ายสังคมแห่งการเรียนรู้ (Learning Social Networks) โดยที่เครือข่ายสังคมจะต้องมีความสามารถในการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่องหรือมีการขยายแนวคิด กระบวนการออกไปจึงจะสามารถปรับตัวให้อยู่ในดุลยภาพได้

ธนา ประมุขกุล (2547, หน้า 3) ให้ความหมายของคำว่า “เครือข่าย” คือ ภาพข่ายใยแมงมุม ซึ่งแสดงให้เห็นการถักทอโยงใยกันของเส้นใยที่พาดผ่านกันมาหลายเส้น หลากทิศทาง ดังนั้น คำว่าเครือข่าย คือ “การเชื่อมโยงอย่างมีเป้าหมาย” เป็นการเชื่อมโยงระหว่างระบบที่ปฏิบัติการอยู่เข้าด้วยกัน เช่น การเชื่อมโยงคอมพิวเตอร์เข้าเป็นเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น หรืออาจเป็นการเชื่อมโยงระหว่างบทบาทของบุคคล/ องค์กรต่าง ๆ ภายใต้วัตถุประสงค์ร่วมใด ๆ ของภาคีสมาชิก ดังนั้นเครือข่ายจึงเป็นรูปแบบการทำงานในลักษณะสร้างความร่วมมือ ประสานงานกันในแนวราบระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้อง ด้วยสรรพกำลังอันรวมถึงคน สติปัญญา ความสามารถและทรัพยากรในการทำงานเพื่อเอาชนะอุปสรรคที่เป็นจุดอ่อนของระบบราชการ และเป็นแนวทางที่ตรงกันกับแนวคิดของการพัฒนาที่ยึดพื้นที่ ประสานภารกิจและร่วมทรัพยากร (Area, Function and Participation) เป็นกลยุทธ์ในการพัฒนา

สรุปความหมายของเครือข่าย หมายถึง การเชื่อมโยงระหว่างระบบการปฏิบัติงานหรือเชื่อมโยงบทบาทของกลุ่มบุคคล องค์กร/ หน่วยงานต่าง ๆ ที่เป็นหน่วยย่อยรวมตัวกันด้วยความสมัครใจ ภายใต้ความต้องการในวัตถุประสงค์ร่วมกัน จัดโครงสร้างและรูปแบบการทำงานด้วยระบบใหม่ในลักษณะสร้างความร่วมมือประสานงานกันในแนวราบ ระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องด้วยการระดมสรรพกำลัง ร่วมกันกำหนดกลยุทธ์ในการพัฒนาด้วยการให้สมาชิกได้ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมวางแผน ร่วมทำร่วมรับผิดชอบ ร่วมติดตามประเมินผล และร่วมรับผลประโยชน์

ประเภทของเครือข่าย

สหัททยา วิเศษ (2547, หน้า 20-23) ได้แบ่งประเภทของเครือข่ายออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. เครือข่ายที่แบ่งตามลักษณะการเกิดของเครือข่าย โดยเครือข่ายประเภทนี้อาจแบ่งเป็นเครือข่ายในด้านต่าง ๆ คือ

1.1 เครือข่ายที่เกิดขึ้นจากการจัดตั้งของภาครัฐ เช่น เครือข่ายกองทุนหมู่บ้าน เครือข่ายอาสาพัฒนาชุมชน เป็นต้น ซึ่งเป็นเครือข่ายที่มีกระบวนการทำงานและโครงสร้างที่ค่อนข้างเป็นทางการ มีระเบียบกฎเกณฑ์ที่กำหนดมาจากภาครัฐ และได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐในด้านต่าง ๆ

1.2 เครือข่ายที่เกิดจากการสนับสนุนขององค์กรพัฒนาเอกชน ซึ่งมีการรวมกลุ่มเครือข่ายตามประเด็นปัญหาสาธารณะที่เกิดขึ้น เช่น ด้านทรัพยากรธรรมชาติ ด้านการเงินชุมชน ด้านสุขภาพ ด้านเกษตรกรรม โดยที่ลักษณะของเครือข่ายประเภทนี้จะป็นกลุ่มเครือข่ายที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติมีลักษณะไม่เป็นทางการ มีการจัดโครงสร้างที่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ซึ่งอยู่ในลักษณะแนวราบ (Horizontal) ไม่มีประธาน มีการเปลี่ยนแปลงบทบาทในการนำเพื่อพัฒนาศักยภาพของตน

1.3 เครือข่ายที่เกิดขึ้นจากการก่อตัวของภาคประชาชน หรือเครือข่ายภาคประชาชน โดยเป็นเครือข่ายที่เกิดจากการเรียนรู้การสังสมประสบการณ์ที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและเชื่อมโยงกระบวนการนั้นเป็นเครือข่าย เช่น เครือข่ายวัฒนธรรมพื้นบ้าน เครือข่ายปราชญ์ท้องถิ่น เป็นต้น

2. เครือข่ายที่แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม ได้แก่ เครือข่ายที่ดำเนินการโดยยึดภารกิจหรือกิจกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งเครือข่าย โดยเป็นการรวมตัวกันเพื่อทำกิจกรรมเป็นครั้งคราวตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น เช่น เครือข่ายการเรียนรู้ เครือข่ายผู้ได้รับผลกระทบจากโครงการพัฒนาของภาครัฐ เป็นต้น

ผลสัมฤทธิ์ของเครือข่าย

สนธยา พลศรี. (2550, หน้า 264, 272-276) เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ของเครือข่ายเป็นความสำเร็จในการดำเนินงานของเครือข่ายและเป็นขั้นตอนสุดท้ายในวงจรชีวิตของเครือข่าย ซึ่งเครือข่ายที่ประสบความสำเร็จมีลักษณะและปัจจัยสนับสนุนดังต่อไปนี้

ลักษณะของเครือข่ายที่ประสบความสำเร็จ

1. มีแกนนำและสมาชิกที่เข้มแข็ง สามารถดำเนินงานและขยายกิจการของเครือข่ายได้ และมีประสิทธิภาพ
2. มีภูมิปัญญาและองค์ความรู้ของเครือข่าย ที่อาจจะเกิดจากสมาชิกหรือชุมชนท้องถิ่นที่สมาชิกอยู่อาศัย หรือจากภายนอกชุมชน หรือจากการบูรณาการภูมิปัญญาทั้งสองได้อย่างเหมาะสมกับเครือข่าย
3. มีสัมพันธภาพที่ดี เครือข่ายมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิกและกับภายนอก ทำให้การดำเนินงานของเครือข่ายราบรื่น เป็นที่ยอมรับและประสบความสำเร็จ
4. การเรียนรู้ร่วมกันระหว่างสมาชิก เครือข่ายมีช่องทางให้สมาชิกได้มีเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสามารถดำเนินการได้อย่างสะดวก ทำให้สมาชิกได้รับความรู้และประสบการณ์ตลอดเวลา
5. การทำกิจกรรมและความต่อเนื่อง เครือข่ายสามารถคิดและดำเนินกิจกรรมได้ด้วยตนเองสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ไม่ขาดตอน ไม่ต้องพึ่งพาจากภายนอก
6. ทรัพยากรและการแข่งขัน เครือข่ายมีทรัพยากรในการดำเนินงานอย่างเพียงพอ อาจจะโดยการจัดหาของเครือข่ายเองหรือการแข่งขันกับองค์กรและเครือข่ายอื่นๆ ทำให้เครือข่ายสามารถดำเนินกิจกรรมได้และมีประสิทธิภาพ
7. การเรียนรู้และนวัตกรรม สมาชิกของเครือข่ายมีการเรียนรู้ผ่านกระบวนการต่างๆ สามารถสร้างสรรค์นวัตกรรม ทั้งที่เป็นความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ประโยชน์ได้
8. การสื่อสาร เครือข่ายสามารถสื่อสารระหว่างเครือข่ายกับสมาชิกได้ง่าย สะดวกและรวดเร็ว ทำให้สมาชิกได้ทราบข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัยและเป็นประโยชน์
9. การบริหารจัดการที่ดี เครือข่ายมีการบริหารจัดการที่ดี เหมาะสมกับการดำเนินงานของเครือข่าย ทำให้เครือข่ายดำเนินกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล
10. ระบบการติดตามและประเมินงาน เครือข่ายมีระบบการติดตามและประเมินงานที่มีประสิทธิภาพ มีฐานข้อมูลเกี่ยวกับเครือข่ายอย่างเพียงพอ สามารถให้การสนับสนุนช่วยเหลือสมาชิกได้ทันเวลาและเหมาะสม

ปัจจัยที่สนับสนุนให้เครือข่ายประสบความสำเร็จ

1. สมาชิกและระบบความสัมพันธ์ที่ดี สมาชิกและระบบความสัมพันธ์ของเครือข่ายเป็นปัจจัยสำคัญเบื้องต้นที่ทำให้เกิดเครือข่ายและทำให้เครือข่ายประสบความสำเร็จในการดำเนินงาน สมาชิกของเครือข่ายหมายถึงสมาชิกทั้งหมดซึ่งประกอบด้วยสมาชิกทั่วไป ผู้นำและผู้บริหารจัดการเครือข่ายและพนักงานต่างๆ ของเครือข่าย สมาชิกของเครือข่ายและระบบความสัมพันธ์ที่ดีที่สนับสนุนให้เครือข่ายประสบความสำเร็จควรมีลักษณะดังนี้

1.1 สมาชิกมีวิสัยทัศน์ร่วมกัน มีเป้าหมายร่วมกันที่จะรวมพลังกันเพื่อความสำเร็จร่วมกัน

1.2 สมาชิกมีผู้นำมีกลุ่มแกนนำที่มีภาวะผู้นำที่เหมาะสม เช่น มีวิสัยทัศน์ที่ดี มีคุณธรรม มีความรู้ความสามารถ กล้าตัดสินใจและตัดสินใจได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ สามารถจูงใจและประสานงานได้ดี เป็นต้น

1.3 สมาชิกมีความรัก ความเมตตา ความเอื้ออาทร สามานฉันท์ สามัคคี ไม่แข่งขันกัน หรือขัดแย้งกัน เสียสละไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่าส่วนรวม

1.4 สมาชิกรวมกลุ่มกันอย่างเหนียวแน่น มีพันธสัญญาที่หนักแน่นและรักษาพันธกรณี มีความจริงใจ จริงจัง ศรัทธาต่อกันและกันและมีความมั่นคงต่อเครือข่าย

1.5 สมาชิกมีค่านิยมร่วมกัน มีความเข้าใจกัน ให้เกียรติกันและกัน มีความสัมพันธ์กันแบบพี่น้อง สัมพันธ์กันด้วยใจด้วยจิตวิญญาณ ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์เพียงอย่างเดียว

1.6 การให้ความสำคัญแก่สมาชิกในด้านต่างๆ เพื่อสร้างความรู้สึกรักเป็นเจ้าของเครือข่าย และความผูกพันต่อเครือข่าย

1.7 มีการส่งเสริมให้สมาชิกได้แสดงบทบาทและโอกาส ในการตัดสินใจกิจกรรมของเครือข่ายด้วยตนเองและร่วมกับผู้อื่น

1.8 สมาชิกให้การสนับสนุน ส่งเสริมช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีขวัญและกำลังใจที่ดี ไม่ท้อแท้หรือหมดกำลังใจโดยง่าย

1.9 การพัฒนาความรู้ความสามารถและทักษะต่างๆ ของสมาชิกให้มีความสามารถในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของเครือข่ายได้ด้วยตนเอง

1.10 ผู้นำกลุ่มแกนนำและสมาชิกมีความซื่อสัตย์สุจริต โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่รับผิดชอบงานเกี่ยวกับการเงินและการพัสดุ ต้องเป็นผู้ที่สมาชิกให้ความเชื่อถือและไว้วางใจ

2. กระบวนการมีส่วนร่วมและการเรียนรู้ร่วมกัน ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เครือข่ายเจริญเติบโตและประสบความสำเร็จในการดำเนินงาน คือ กระบวนการมีส่วนร่วม และการเรียนรู้ร่วมกันของสมาชิกเครือข่าย ซึ่งควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

2.1 เครือข่ายมีลักษณะเป็นองค์กรแห่งความร่วมมือ มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของสมาชิกไม่ใช่การบังคับบัญชาหรือสั่งการ

2.2 การเปิดโอกาสให้สมาชิกและผู้เกี่ยวข้องในเครือข่ายทุกคนทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างกว้างขวาง ไม่ผูกขาดโดยบุคคลหรือกลุ่มคนเพียงคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

2.3 มีความสัมพันธ์แบบแนวราบ สมาชิกมีความสัมพันธ์แบบเท่าเทียมกันหรือเสมอภาคกัน เคารพในศักดิ์ศรีของกันและกัน ไม่มีใครเหนือกว่าใคร

2.4 สมาชิกมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันและอย่างสม่ำเสมอ จนกลายเป็นวัฒนธรรมของเครือข่าย

2.5 มุ่งหวังความรู้ที่เกิดขึ้นจากเวทีของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และความสามารถในการแสวงหาความรู้ร่วมกันของสมาชิก ไม่ใช่โดยการชี้นำของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

2.6 มีการเรียนรู้ที่เกิดจากผลของการปฏิบัติจริงหรือการทำกิจกรรมร่วมกัน ไม่ใช่ผลของการศึกษาจากชุมชนอื่นหรือบุคคลภายนอกเพียงฝ่ายเดียว

2.7 มีลักษณะเป็นการมีส่วนร่วมและการเรียนรู้แบบธรรมชาติ ไม่ใช่เพราะการจัดตั้งการถูกบังคับ หรือความเกรงใจ แต่เกิดจากจิตสำนึกร่วมกันของสมาชิกอย่างแท้จริง ไม่ใช่การเสแสร้งหรือแกล้งทำ

2.8 เครือข่ายมีกิจกรรมอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอไม่ขาดตอน ทำให้สมาชิกได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมเครือข่ายอย่างต่อเนื่องไม่ขาดตอน

2.9 บรรยากาศในการดำเนินงานของเครือข่ายส่งเสริมให้สมาชิกมีความกล้าและมั่นใจที่จะร่วมในกิจกรรม ซึ่งเป็นบรรยากาศแบบกัลยาณมิตร เพิ่มพูนความรู้และทักษะให้สมาชิกอย่างแท้จริง

2.10 มีเทคนิควิธีการที่นำมาใช้ในการเรียนรู้ร่วมกันหลายๆ วิธี เหมาะสมกับสมาชิกและกิจกรรมที่จัดในแต่ละครั้ง ไม่ซ้ำซากอยู่เพียงเทคนิควิธีการเดียว

3. การบริหารจัดการเครือข่ายที่ดี เป็นปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนความสำเร็จของเครือข่ายซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

3.1 มีวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ ระบบการบริหารจัดการ ที่เหมาะสมกับสภาพหรือลักษณะของเครือข่าย

3.2 มีกฎ ระเบียบ แนวทางการปฏิบัติของเครือข่ายที่เหมาะสม และมีประสิทธิภาพ

3.3 มีโครงสร้างในการบริหารเครือข่ายที่เหมาะสมกับคุณลักษณะของเครือข่าย

3.4 มีทรัพยากรที่เหมาะสมและเพียงพอในการดำเนินงาน ทั้งบุคลากร เงิน วัสดุ อุปกรณ์และอื่นๆ

3.5 มีระบบการปกป้องคุ้มครองสมาชิกให้มีความมั่นคงและปลอดภัย รวมทั้งการจูงใจ การเสริมพลัง การสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่สมาชิก

3.6 มีการบริหารแบบประชาธิปไตย ที่เปิดโอกาสให้สมาชิกมีส่วนร่วมในการบริหารและการดำเนินงาน ยอมรับในเสียงข้างมาก เชื่อมมั่นในอิสรภาพและเสรีภาพของสมาชิกมีความยืดหยุ่นในการดำเนินงาน เป็นต้น

3.7 มีการระดมทรัพยากรต่างๆ มาใช้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ ไม่ปล่อยหรือละเลยให้สูญเสียไปโดยไม่นำมาใช้ประโยชน์ สามารถควบคุมปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกเครือข่ายได้

3.8 มีการปรับปรุงพัฒนาเครือข่ายตลอดเวลาตามสถานการณ์ ที่ไม่ยึดมั่นอยู่กับระบบบริหารแบบใดแบบหนึ่งเพียงระบบเดียว หรือมีความสามารถในการปรับตัวให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างดี

3.9 มีระบบการติดต่อสื่อสารที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ทั้งภายในเครือข่าย และหน่วยงานภายนอกเครือข่าย

3.10 มีระบบการติดตามและประเมินผลที่เหมาะสม มีประสิทธิภาพ เป็นระยะและสม่ำเสมอ และนำผลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาเครือข่ายร่วมกัน

4. การขยายเครือข่าย เครือข่ายจะเจริญเติบโตได้นั้น ต้องมีการขยายเครือข่ายออกไป ด้วยการหาพันธมิตรหรือสมาชิกเพิ่ม เพราะไม่เช่นนั้นแล้วเครือข่ายก็จะไม่เติบโตในเชิงปริมาณ แต่อาจจะถดถอยหรือลดจำนวนของสมาชิกลง และมีผลต่อการดำรงอยู่ของเครือข่าย ซึ่งการขยายเครือข่ายอาจดำเนินการ ได้ดังนี้

4.1 พยายามดำรงรักษาสมาชิกเครือข่ายที่มีอยู่ไว้ไม่ให้ละทิ้งเครือข่าย หรือไม่เลิกเป็นสมาชิกภาพของเครือข่าย

4.2 สร้างความสัมพันธ์อันดีกับบุคคล กลุ่ม องค์กรอื่นๆ ทั้งที่มีอยู่ในชุมชนและภายนอกชุมชน

4.3 ดำเนินงานในลักษณะของการเป็นเครือข่ายของความร่วมมือ ด้วยการเป็นพันธมิตรหรือภาคีกับบุคคล กลุ่ม องค์กรอื่นๆ ไม่ใช่เป็นคู่แข่งกันที่ต้องมีการแพ้ชนะ

4.4 การประชาสัมพันธ์เพื่อเผยแพร่บทบาทของเครือข่าย และความสำเร็จที่เกิดขึ้นไปสู่บุคคล กลุ่มและองค์กรอื่นๆ ที่ยังไม่ได้เป็นสมาชิกของเครือข่ายเพื่อสร้างการยอมรับในเครือข่าย

4.5 ผู้นำ กลุ่มแกนนำและสมาชิกของเครือข่ายต้องช่วยกันขยายเครือข่ายไปสู่สมาชิกใหม่ๆ ทั้งโดยการใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัว ความสัมพันธ์ทางสังคมและวัฒนธรรม

4.6 กฎ ระเบียบต่างๆ ของเครือข่าย เปิดโอกาสให้สมาชิกใหม่เข้าร่วมกับเครือข่ายได้ และมีขั้นตอนไม่ยุ่งยาก

4.7 ใช้การประชุม การสัมมนา การฝึกอบรมร่วมกัน เป็นเครื่องมือในการหาสมาชิกใหม่ของเครือข่าย เพราะกิจกรรมข้างต้นจะนำไปสู่การร่วมมือกันในลักษณะเครือข่ายได้ง่าย

4.8 เปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาส กล่าวคือ เมื่อบุคคล กลุ่ม องค์กรหรือชุมชนประสบปัญหาหรือเกิดวิกฤติการณ์ขึ้น เครือข่ายต้องเข้าไปสนับสนุนช่วยเหลือ ซึ่งจะนำไปสู่การเป็นสมาชิกใหม่ของเครือข่ายได้

4.9 ใ้บุคคล กลุ่ม หรือองค์กรที่เป็นเป้าหมายได้รู้และเข้าใจว่าถ้าหากมาร่วมเป็นสมาชิกใหม่ของเครือข่ายแล้วจะมีสถานภาพและบทบาทในเครือข่ายอย่างไร มีโอกาสที่จะพบความสำเร็จในการดำเนินงานอย่างไร

4.10 แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการหาสมาชิกใหม่โดยตรง เพื่อให้การขยายเครือข่าย เป็นไปอย่างเป็นรูปธรรม มีเป้าหมาย มีแผนงานและดำเนินงานอย่างจริงจัง

3. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน

(คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2556) ในฐานะที่เยาวชน เป็นทรัพยากรด้านมนุษย์ เยาวชนจึงเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาโดยต้องเริ่มสร้างแนวความคิด พื้นฐานเพื่อการพัฒนา 6 ประการ คือ

1. เยาวชนมีเกียรติ สิทธิ และศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ หลักความเชื่อพื้นฐานในการ พัฒนาจึงมิใช่การหลอหลอมเพื่อให้เยาวชนแปรสภาพตามแต่จะต้องการได้ โดยปราศจากการ คำนึ่งถึงศักยภาพ พลัง และบทบาทของเยาวชนในการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตนเอง การพัฒนา สังคมและความสามารถในการตัดสินใจได้เองด้วย

2. การพัฒนาคนนั้น เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องตลอดชีวิต ในช่วงชีวิตหนึ่ง ๆ ต่างก็มีจุด วิกฤตและโอกาส อันเกิดขึ้นได้จากการเปลี่ยนแปลงทางสรีระ การรับรู้โดยเฉพาะด้านการปรับตัว และการปรับบทบาทอันเนื่องมาจากประสบการณ์ และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ช่วงชีวิตของเยาวชน ก็มีได้รอดพ้นไปจากปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว

3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาของเยาวชน กล่าวคือ ความ ยากจน สภาพทุพโภชนาการ การมีโรคภัยไข้เจ็บ ความด้อยโอกาสในการศึกษา ความไม่รู้ การขาด ทักษะเชิงอาชีพ การไม่มีงานทำ การไม่ได้รับบริการพื้นฐานที่ทั่วถึงและบริการที่ขาดคุณภาพ ปัจจัย ดังกล่าวข้างต้นมีความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการพัฒนาเยาวชน โดยทั้งเป็นอุปสรรคต่อ การพัฒนา และเสริมให้มีสภาพเศรษฐกิจสังคมที่สร้างปัญหาให้แก่เยาวชนเอง อันมีผลให้เยาวชน บางกลุ่มกลายเป็นปัญหาสังคมในที่สุด ด้วยเหตุนี้ความพยายามที่จะพัฒนาตัวเยาวชนไปตามลำพัง จะไม่ได้รับผลเท่าที่ควร

4. เยาวชนเป็นช่วงชีวิตที่คาบเกี่ยวระหว่างความเป็นเด็ก และความเป็นผู้ใหญ่ ยิ่งไปกว่า นั้นเยาวชนเป็นผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมและความอยู่รอดของชาติ จึงควรได้รับความสนใจ เป็นพิเศษ ต่อเนื่องจากความสนใจที่ให้เมื่ออยู่ในวัยเด็ก เพื่อให้เยาวชนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ

5. เยาวชนเป็นทั้งผู้ได้รับการพัฒนา และสามารถเป็นผู้ดำเนินการพัฒนาได้ด้วย จึงจำเป็นต้องสร้างโอกาสให้เยาวชนทุกคนได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ โดยเฉพาะเยาวชนที่มี โอกาสมากกว่าจะต้องช่วยพัฒนาผู้ด้อยโอกาส ยิ่งไปกว่านั้นการพัฒนาเยาวชนให้เกิดผลจริงนั้น ไม่อาจทำเฉพาะตัวเยาวชนเพียงด้านเดียว แต่จะต้องพิจารณาการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจควบคู่กัน ไปด้วย

6. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนและต้องลงทุนสูงจึงควรระวังมิให้เกิดการสูญเปล่า โดยใช้วิธีป้องกันมากกว่าการแก้ไข

ทั้ง 6 ข้อนี้ คือแนวความคิดพื้นฐานในการพัฒนาเยาวชน เพื่อกำหนดนโยบายและวิธีการหลักในการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งก่อนหน้านี้นี้หากได้มีการศึกษาย้อนหลังไปแล้วจะพบว่าประชากรในช่วงอายุกลุ่มเยาวชนคือ 15 - 25 ปีนี้ ได้รับความสนใจจากผู้บริหารประเทศไทยในทุกยุคทุกสมัย โดยการแสดงออกมาในรูปแบบต่าง ๆ กัน และมีระดับความมากน้อยแตกต่างกัน เพราะเยาวชนเป็นพลังสำคัญของประเทศ เนื่องจากเป็นบุคคลที่อยู่ในวัยกำลังเปลี่ยนจากเด็กเป็นผู้ใหญ่ พัฒนาการทางด้านร่างกายและสติปัญญาถึงขั้นเจริญเต็มที่ ส่วนพัฒนาการด้านอารมณ์ สังคม และจิตใจกำลังอยู่ในระหว่างแสวงหาตนเองและสะสมประสบการณ์

ด้วยเหตุผลเหล่านี้ เยาวชนจึงเป็นพลังสำคัญที่ผู้บริหารประเทศให้ความสนใจที่จะชี้แนะและจะปลูกฝังอุดมการณ์ เพื่อให้เยาวชนกลายเป็นผู้ใหญ่ในแบบฉบับที่ต้องการ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า เป็นความคาดหวังในบทบาทที่เยาวชนพึงปฏิบัติ

เมื่อเราเข้าใจแล้วว่าตัวเราเองมีความสำคัญ และควรมีแนวคิดที่คืออย่างไรเพื่อให้สามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาอย่างยั่งยืน ดังนั้น ในส่วนต่อไป เยาวชนควรได้เรียนรู้ว่าบทบาทของตนเองมีอะไรบ้าง และจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างไร

ในทฤษฎีทางสังคม ได้แบ่งพัฒนาการทางสังคมของเยาวชน จากช่วงอายุระหว่าง 16 ถึง 25 ปี โดยแบ่งได้เป็น 3 ระยะคือ

ระยะแรก เยาวชนมักจะยึดตนเองเป็นจุดศูนย์กลางหรือถือเอาตนเองเป็นจุดเด่นจะเปรียบเทียบกับอะไรมักจะเอาตัวเองเป็นที่ตั้ง จะคุยเฉพาะเรื่องของตนเองโดยไม่ยอมเข้าใจว่าถึงที่ตนพูดออกไปนั้นคนอื่นจะเข้าใจหรือไม่

ระยะที่สอง ระยะนี้คือการปรับตัวของเยาวชนที่คลายจากภาวะของระยะแรก เริ่มจะเข้าใจว่าสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่นั้นจะต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และต้องมีความร่วมมือช่วยเหลือกัน

ระยะที่สาม เป็นระยะที่เยาวชนตระหนักถึงสิทธิหน้าที่และบทบาทของตนและผู้อื่น นั่นคือ การยอมรับถือในสิทธิมนุษยชน มองเห็นว่าทุกคนมีความสำคัญเท่า ๆ กัน แต่ละคนมีสิทธิเสรีภาพความคิดอ่านของตน และแทนที่จะให้ผู้อื่นฟังเรื่องราวความคิดเห็นของตนเองตามลำพัง แต่จะต้องฟังคนอื่นด้วย

จากพัฒนาการทางสังคมของเยาวชนข้างต้น เราลองตั้งคำถามง่าย ๆ ก็ได้ว่าตนเองมีพัฒนาการอยู่ในระยะใด ถ้าหากเยาวชนคิดว่าตนเองมีพัฒนาอยู่ในระยะที่สาม ก็น่าที่จะสามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาอย่างยั่งยืนได้ตามบทบาทของตนเอง

4. แนวคิดเกี่ยวกับการทำงานเป็นทีม

วารสาร ตระกูลสตูดิโอ (2549, หน้า 2-49) ได้กล่าวว่าการทำงานในปัจจุบันเราไม่อาจอยู่คนเดียวได้ เราจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่นด้วย เหตุว่าความรู้ ความสามารถของคนเราแต่ละคนมีจำกัด เมื่อมาสู่การทำงานก็เช่นกัน เราอาจเก่งในเรื่องบางเรื่อง และเราอาจจะอ่อนในบางเรื่อง ด้วยเหตุนี้เองการทำงานเป็นทีมจึงมีความสำคัญในทุกหน่วยงาน การทำงานเป็นทีมกลายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการบริหารงาน การทำงานเป็นทีมมีบทบาทสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของงานที่ต้องอาศัยความร่วมมือของกลุ่มสมาชิกเป็นอย่างดี

ทีม (Team) หมายถึง บุคคลที่ทำงานร่วมกันอย่างประสานงานกันภายในกลุ่ม กล่าวคือเป็นการรวมตัวของกลุ่มคนที่ต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน ในการทำงานเพื่อให้เกิดผลสำเร็จ ทีมงานหมายถึง กลุ่มคนจำนวนไม่มากที่มีทักษะที่เสริมกันมาทำงานร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน มีเป้าหมายของผลงานและรับผิดชอบร่วมกัน

แนวความคิดสำคัญในการทำงานเป็นทีม

เหตุผลสำคัญที่เราต้องทำงานเป็นทีม

1. คนมีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน เราควรนำจุดเด่น จุดดีของแต่ละบุคคลในทีมมาช่วยให้งานที่ทำบรรลุเป้าหมาย
2. การทำงานเป็นส่วน ๆ ย่อมได้ผลดีไม่เท่ากับการทำงานที่ร่วมมือกัน
3. ความสำเร็จของการทำงานเป็นทีม ขึ้นอยู่กับสมาชิกในทีมเป็นสำคัญ

ความสำคัญของกลุ่ม/ ทีมงาน

การรวมกลุ่มทำให้เกิดพลังความสามารถในการทำงานมากขึ้น ความสำคัญของการทำงานเป็นกลุ่มไว้หลายประการ เช่น เป็นการกระตุ้นกันและกัน ช่วยกันตรวจสอบความก้าวหน้าและความผิดพลาดของการทำงาน มีความกล้าเสี่ยงหรือเพิ่มความมั่นใจมากขึ้น มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้นำและผู้ตาม นอกจากนั้นแล้วความจำเป็นของการทำงานเป็นทีมมีหลายประการ ได้แก่ ช่วยเพิ่มผลผลิตภาพรวมได้ดีมากกว่าการที่ให้บุคคลแต่ละคนทำงาน อีกทั้งเพิ่มความมั่นใจในการตัดสินใจเนื่องจากใช้กระบวนการกลุ่ม หรือใช้อำนาจหรืออิทธิพลของกลุ่มมาจัดการแก้ปัญหา กล่าวโดยสรุปได้ว่า บุคคลรวมกลุ่มด้วยสาเหตุหลายประการทั้งความพึงพอใจ การสนองความต้องการส่วนตัวและสังคม เพื่อประโยชน์ส่วนตน หรือเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานให้ดียิ่งขึ้น

ความหมายของการทำงานเป็นทีม

การทำงานเป็นทีม เป็นการรวมตัวของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มารวมกันเป็นทีม มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีเป้าหมายร่วมกัน มีภารกิจที่จะต้องทำเช่นเดียวกัน มีการติดต่อสื่อสารประสานงานกัน สนับสนุนซึ่งกันและกัน มีการตัดสินใจร่วมกัน และมีความรับผิดชอบต่อความสำเร็จของงานที่ได้รับมอบหมายร่วมกัน

การทำงานเป็นทีม หมายถึง การที่บุคคลมารวมกลุ่มกันเพื่อร่วมมือกันในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี โดยการร่วมมือกัน ประสานงานกัน มุ่งดึงศักยภาพที่มีจากบุคคลแต่ละคนภายในกลุ่มออกมาช่วยในการดำเนินกิจกรรมให้งานบรรลุเป้าหมาย

การทำงานเป็นทีม จึงเป็นความร่วมมือร่วมใจของบุคคล เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายร่วมกัน โดยต้องมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ (3P) ได้แก่ มีวัตถุประสงค์ (Purpose) ต้องชัดเจน มีการจัดลำดับความสำคัญ (Priority) ในการทำงาน มีผลการทำงาน (Performance)

แนวคิดในการทำงานเป็นทีมที่ดี คือ การเห็นความสำคัญของตนเองในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของทีม พยายามที่จะสร้างความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตนเอง ก็คือ การช่วยสร้างความสำเร็จของทีม นอกจากนั้นแล้วควรต้องเรียนรู้ ยอมรับ นับถือซึ่งกันและกัน พยายามดึงเอาศักยภาพที่แต่ละคนมีอยู่มาช่วยกันสร้างงาน พัฒนางานให้งานออกมาให้ได้ผลดีสูงสุด ตรงตามเป้าหมายที่ต้องการ

ความสำคัญของการทำงานเป็นทีม

ความสำคัญของการรวมตัวเพื่อทำงานเป็นทีมด้วยกันนั้น เป็นเพราะความเชื่อที่ว่ามนุษย์แต่ละคนมีความรู้ ความสามารถแตกต่างกัน อีกทั้งความรู้ ความสามารถและศักยภาพในตัวบุคคลมีขอบเขตที่จำกัด จึงจำเป็นต้องมารวมกลุ่มกัน เพื่อนำจุดดี จุดเด่น ความรู้และความสามารถที่แตกต่างกันในส่วนที่ดีที่สุดของแต่ละคนมาร่วมกันทำงานให้บรรลุเป้าหมายของทีม อาจกล่าวสรุปสาระสำคัญของการทำงานเป็นทีม ดังนี้

1. เพื่อร่วมกันแก้ปัญหา
2. เพื่อผลประโยชน์ทั้งส่วนบุคคล และส่วนรวม
3. เพื่อความรู้ที่ปลอดภัยและมั่นคง
4. เพื่อตอบสนองความต้องการทางจิตใจ
 - ความต้องการใฝ่สัมพันธ
 - ความต้องการความปลอดภัย
 - ความต้องการการยกย่องนับถือ
 - ความต้องการพัฒนาตนเอง

องค์ประกอบในการทำงานเป็นทีม

1. มีเป้าหมายร่วมกัน

การทำงานเป็นทีมจะเกิดผลดี สมาชิกทุกคนในทีมงานจะต้องมีเป้าหมาย กล่าวคือ มีการรับรู้ ทราบถึงแนวความคิดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์/ เป้าหมายของทีมในเรื่องเดียวกัน นั่นคือการมุ่งให้ทุกคนในทีมงานช่วยกัน ร่วมมือ ร่วมแรงในกันดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จตรงตามเป้าหมายหรือบรรลุตามวัตถุประสงค์ของทีม

2. การยอมรับนับถือ

การรวมกลุ่มกันทำงานกันเป็นทีม ภายใต้ความเชื่อที่ว่าทุกคนในทีมมีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน และหวังว่าหากได้มีการนำความแตกต่างของทุกคนในทีมมาใช้ย่อมจะทำให้ทำงานของทีมหรืองานกลุ่มนั้นมีคุณภาพดี คือเป็นงานที่สามารถดึงเอาศักยภาพหรือความสามารถของทุก ๆ คนที่มีอยู่มาใช้เป็นประโยชน์ต่องานส่วนรวม ดังนั้นสมาชิกทุกคนในทีมจะต้องยอมรับนับถือกันในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

- คนแต่ละคนมีความรู้ ความสามารถไม่เหมือนกัน
- ยอมรับในความแตกต่างของมนุษย์ ได้แก่ ความแตกต่างทางความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ความเข้าใจ
- ยอมรับในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ที่ต้องการการเอาใจใส่ การยกย่อง การยอมรับ การให้เกียรติซึ่งกันและกัน

3. ความร่วมมือ พร้อมใจในการทำงาน

ทุกคนในทีมล้วนมีความสำคัญ ประจุฟันเฟืองของเครื่องจักรกลไก ซึ่งจะขาดมิได้ แม้นอตตัวเล็ก ๆ เพียงตัวหนึ่ง งานของกลุ่มก็เช่นกัน กล่าวคือ งานกลุ่มของเรามีอาจทำสำเร็จได้เพียงลำพังแค่ความสามารถของคน ๆ เดียวเท่านั้น หากต้องอาศัยความร่วมมือร่วมแรงร่วมใจของสมาชิกทุก ๆ คน ในการระดมความคิด ช่วยกันแสดงความคิดเห็นอันจะเป็นประโยชน์ในการวางแผนทางช่วยกันวิเคราะห์วางแผนการทำงาน และละเอียดถี่ถ้วนไปจนถึงการร่วมกันปฏิบัติงานตามแผนงานที่กลุ่มได้ช่วยกันวางแผนเอาไว้ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

4. การแบ่งงานกันทำตามความรู้ความสามารถ

การจัดแบ่งการทำงานถือเป็นหัวใจสำคัญของการทำงานเป็นทีม หลักการแบ่งงานกันทำภายในทีมควรยึดหลักการแบ่งงานตามความรู้ ความสามารถ และความพึงพอใจ กล่าวคือการจะมอบหมายให้ใครทำงานอะไร มากน้อยเพียงใดย่อมขึ้นกับความรู้ความสามารถที่บุคคลนั้น ๆ มีอยู่ในตัว หัวหน้ากลุ่มหรือผู้นำของทีมควรเป็นผู้ที่รู้จักและคุ้นเคยกับสมาชิกภายในทีมเป็นอย่างดี เพียงพอที่จะรู้ว่าใครเป็นอย่างไร ใครชอบงานแบบไหน ใครถนัดทำงานประเภทใด เพื่อที่จะสามารถมอบหมายงานและหน้าที่ความรับผิดชอบให้ตรงตามความรู้ความสามารถของบุคคลผู้นั้น

สมาชิกในทีมมีส่วนสำคัญเช่นกัน ควรมีส่วนช่วยในการแบ่งงาน การมอบหมายงาน กล่าวคือ ทุกคนภายในทีมควรได้ช่วยกันเปิดเผยตัวเองให้ผู้อื่น ได้รู้จักและทราบว่าตัวเรานั้นมีความรู้ความสามารถ ความถนัดและความพอใจในการทำงานแบบใด เพื่อจะได้เป็นการง่ายสำหรับการมอบหมายงาน เพื่อช่วยกระจายงานและความรับผิดชอบไปสู่สมาชิกทุกคนอย่างทั่วถึง

5. ความรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบถือเป็นหัวใจสำคัญอีกประการหนึ่งของการทำงานร่วมกัน เพราะความรับผิดชอบของแต่ละคนหมายถึงความสำเร็จของกลุ่ม/ ทีมงานสมาชิกในทีมจะต้องรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเองต่อกลุ่มสมาชิกโดยรวม และยังต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเอง จึงจะช่วยให้การทำงานเป็นทีมประสบความสำเร็จ กล่าวคือ ทีมสามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์

6. ความเข้าใจซึ่งกันและกัน ความผูกพันต่อกัน

ความเข้าใจซึ่งกันและกัน ช่วยให้สมาชิกในทีมมีความผูกพันกัน เข้าใจกัน เรียนรู้ความแตกต่างกันและกัน จะช่วยให้การทำงานร่วมกันมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

ลักษณะการทำงานเป็นทีมที่ดี

1. ควรกำหนดขอบเขตหน้าที่ ความรับผิดชอบ โดยการแบ่งงานกันทำตามความรู้ความสามารถที่แต่ละบุคคลมีความถนัด มีความเชี่ยวชาญ ตามความพึงพอใจ ในการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นทีมนี้จำเป็นจะต้องกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของสมาชิกในกลุ่มให้ชัดเจนเพื่อป้องกันความสับสนและเปิดความรับผิดชอบ และเป็นที่ยอมรับกัน ในทุกองค์การว่าการทำงานจะมีประสิทธิภาพสูงสุด หากสมาชิกของกลุ่มมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นเข้าร่วมแก้ปัญหาและอุปสรรค ผลที่สุดคือร่วมกันตัดสินใจในงานของตน

2. จำนวนสมาชิกในทีมต้องมีจำนวนพอเหมาะ ไม่ควรมีมากจนเกินไป เนื่องจากขนาดของกลุ่มที่ใหญ่มากขึ้นเท่าใด ความผูกพันภายในกลุ่มจะยิ่งลดน้อยลงมากเท่านั้น โดยทั่วไปทีมงานจะมีสมาชิกตั้งแต่ 3 – 7 คน มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ทักษะประสบการณ์ซึ่งกันและกันได้อย่างทั่วถึง

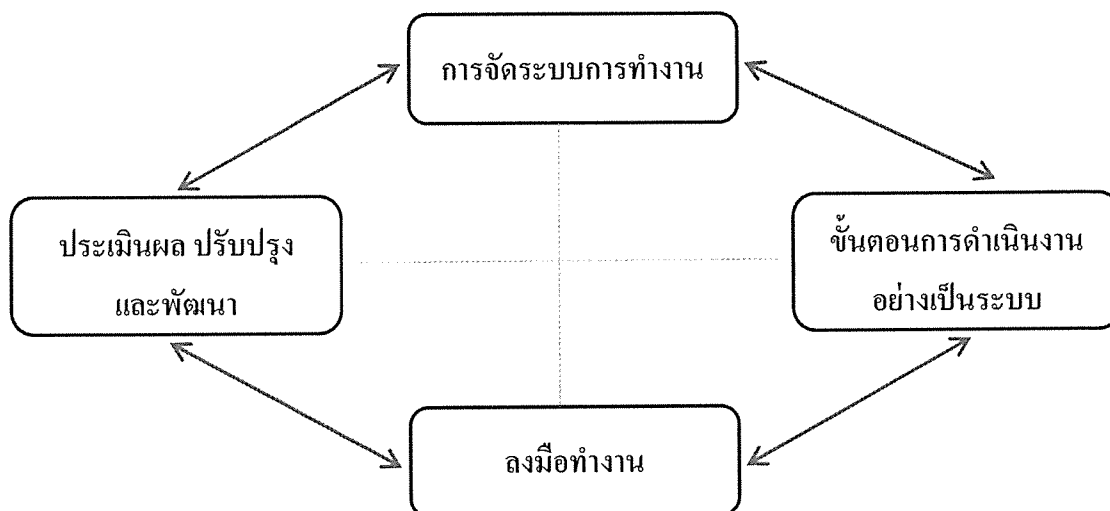
3. มีการกำหนดระยะเวลา (Time and Deadlines) มีการศึกษาวิจัยจนได้ข้อสรุปว่าพฤติกรรมในการทำงานของบุคคลจะขยันขันแข็ง ทำงานอย่างเต็มที่ขึ้นอยู่กับกำหนดระยะเวลา จิตเสี้นตายให้งานเสร็จ ดังนั้นในการทำงานร่วมกันควรมีการกำหนดขอบเขตหรือระยะเวลาไว้ให้แน่ชัด เพื่อเป็นกรอบหรือแนวทางในการทำกิจกรรมร่วมกันอย่างมีเป้าหมายที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

4. ความสามารถในการแก้ปัญหา (Proactivity in problem solving) มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการเรียนรู้เป็นทีมและผลงานของทีม (Team performance) กล่าวคือ การสามารถจัดการแก้ปัญหาในทีมได้ดี การเรียนรู้ในทีมและผลงานของทีมจะประสบความสำเร็จสูงเช่นเดียวกัน

5. การเรียนรู้เป็นทีม จะช่วยสนับสนุนให้เกิดความสัมพันธ์ส่วนบุคคลเพิ่มขึ้น (Interpersonal understanding) และช่วยส่งเสริมให้เกิดทักษะในการแก้ปัญหา (Proactivity in problem solving) ด้วยเหตุนี้สมาชิกภายในทีมจึงจำเป็นต้องมีการเปิดใจเรียนรู้ที่จะเข้าใจเพื่อนในฐานะสมาชิกของกลุ่มที่เป็นส่วนหนึ่งของทีม โดยสร้างความคุ้นเคยให้มีความใกล้ชิดสนิทสนมต่อกัน เพื่อให้เกิดความรัก ความผูกพัน มีความรู้สึกเข้าใจ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อันจะนำไปสู่ความสมัครสมาน สามัคคี ร่วมมือร่วมแรงใจในการทำงานให้บรรลุเป้าหมายของทีม

ขั้นตอนของการทำงานเป็นทีม

แผนภาพที่ 2.2 ขั้นตอนการทำงานเป็นทีม

การทำงานเป็นทีม ประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้

1. การจัดระบบในการทำงาน ได้แก่ การจัดทำสิ่งต่อไปนี้

- กำหนดวัตถุประสงค์และวางเป้าหมาย
- กำหนดหลักเกณฑ์หรือข้อตกลงในการทำงาน
- เตรียมทรัพยากรที่เกี่ยวข้อง

2. ขั้นตอนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ มีระเบียบ ได้แก่ การปฏิบัติ ดังนี้

- ทำความเข้าใจกับจุดมุ่งหมาย กระบวนการ หรือปัญหาร่วมกัน
- รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์งาน
- อธิบายและแสวงหาวิธีการจัดการหรือแก้ไข
- ตัดสินใจร่วมกันในการเลือกวิธีการที่ดีที่สุด
- วางแผนและกำหนดบทบาทหน้าที่ผู้รับผิดชอบ
- กำหนดวิธีการติดตามและประเมินผล

3. การลงมือทำงาน ได้แก่ การดำเนินการ ดังนี้

- ปฏิบัติตามหน้าที่ บทบาทที่ตกลงกันได้
- ติดตาม สอนงานและประเมินผลทุกระยะ

4. การประเมินผล ปรับปรุงและพัฒนา เป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นผลการดำเนินงาน เพื่อการปรับปรุงเมื่อพบข้อบกพร่อง และพัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพให้มากขึ้น

องค์ประกอบของทีมที่มีประสิทธิภาพ

ทีมงานจะมีประสิทธิภาพสูงต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจของสมาชิก ซึ่งสภาวะจิตใจเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง ทุกคนต้องมีความคิดและทัศนคติที่ดีต่อกัน มีใจตรงกัน มีการประสานและร่วมมือกันด้วยความเต็มใจและเต็มฝีมือ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับ

1. ผู้นำทีม หรือหัวหน้าทีม ต้องมีภาวะผู้นำ ส่งเสริม กระตุ้น กำกับและจูงใจให้สมาชิก ร่วมกันทำงาน ได้อย่างดี ต้องวางแผน กระจายงาน ติดตาม กำกับและประเมินงานได้อย่างเที่ยงธรรม
2. สมาชิกทีมงาน ต้องมีเจตนาดี ตั้งใจจริงในการทำงานของกลุ่มหรือทีมงาน มีความรู้ ความชำนาญในงานที่ต้องทำ มีความสำนึกและตระหนักในคุณค่าและความสำคัญของการทำงาน เป็นทีม
3. แบบแผนของกลุ่มหรือการจัดทีมงาน ลักษณะของกลุ่มหรือทีมงาน และขนาดของกลุ่มต้องเหมาะสมกับงานที่ต้องทำ เป้าหมายของการทำงานร่วมกันต้องชัดเจน มีกำหนดขั้นตอน การทำงานที่แน่นอน มีการประสานงานในการร่วมมือกันทำงานไปสู่เป้าหมาย โดยไม่แข่งขันกัน ทำงาน และมีการประชุมปรึกษาหารือในรูปแบบต่างๆ อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สร้อยญา จุฑานิล (2556) ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารเครือข่ายของสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน สำนักงานปฏิบัติการภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า กระบวนการบริหารงานในรูปแบบเครือข่ายของสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน สำนักงานปฏิบัติการภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย (1) ด้านยุทธศาสตร์ มีการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์เครือข่ายเป็นไปตามแผนของสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน และสอดคล้องตามวิสัยทัศน์และยุทธศาสตร์ขององค์กร (2) ด้านการออกแบบเครือข่าย พบว่า มีโครงสร้างการบริหารงานภายในเป็นไปตามพระราชบัญญัติของสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชนกำหนด และโครงสร้างการทำงานระหว่างหน่วยงานมีประเภท และรูปแบบเครือข่ายที่คล้ายกัน คือเน้นการทำงานเชิงพื้นที่ เชิงประเด็นงานหรือประเด็นกิจกรรม และเชิงโครงสร้าง (3) ด้านการเชื่อมโยงเครือข่าย พบว่า ให้ความสำคัญในการประสานความร่วมมือกับทุกภาคส่วน ทั้งในระดับนโยบาย หน่วยงานพัฒนาทั้งภาครัฐและภาคเอกชน รวมถึงสถาบันการศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อสนับสนุนให้องค์กรชุมชนและท้องถิ่น สามารถเป็นแกนหลักในการทำงานพัฒนาโดยการประสานงานมีการเชื่อมโยงกับเครือข่ายต่าง ๆ ประกอบไปด้วย ประชาชน ท้องถิ่น หน่วยงาน ราชการ และสถาบันการศึกษา (4) ด้านการสร้างผู้นำเชื่อถือ พบว่า มีการสร้างแรงจูงใจ โดยอาศัยสภาพปัญหาของแต่ละชุมชนเป็นพลังผลักดันให้เกิดความต้องการ และตระหนักที่จะรวมตัวเป็นเครือข่าย การวัดผลผลการดำเนินงานเป็นไปตามคำรับรองการปฏิบัติงานตามข้อกำหนดของคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ และมีการจัดทำรายงานผลการดำเนินงาน

เพื่อการตรวจสอบและพัฒนากระบวนการดำเนินงานต่อไป มีการสร้างความไว้วางใจโดยอาศัยกิจกรรมที่สามารถสร้างให้สมาชิกในเครือข่ายได้เรียนรู้ประสบการณ์ร่วมกัน และมีการแบ่งปันความเสี่ยง โดยประเมินความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น เพื่อให้เกิดการรับรู้และหาวิธีจัดการที่เหมาะสมในการลดความเสี่ยง ให้อยู่ในระดับที่องค์กรยอมรับได้ และ (5) ด้านการปฏิรูปทรัพยากรมนุษย์ พบว่ามีการพัฒนาทักษะที่เหมาะสมให้กับเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่จะมีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อเพิ่มโอกาสในการดำเนินงานในรูปแบบเครือข่ายให้ดียิ่งขึ้น

ประเวศ วะสี (2541) การศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร การศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า การพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือ เพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียน ประถมศึกษาขนาดเล็ก ประกอบด้วย กระบวนการสร้างเครือข่าย 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตระหนักถึง ความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย 2) ขั้นประสานหน่วยงาน/องค์กรเครือข่าย 3) ขั้นสร้างพันธสัญญา ร่วมกัน 4) ขั้นบริหารจัดการเครือข่าย 5) ขั้นพัฒนาความสัมพันธ์ และ 6) ขั้นรักษาความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง ส่วนองค์ประกอบของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียน ประถมศึกษาขนาดเล็ก ได้แก่ 1) ลักษณะหรือกิจกรรมสำคัญที่เสริมประสิทธิภาพการดำเนินการกิจของเครือข่าย 2) ขอบข่ายและภารกิจการบริหารจัดการสถานศึกษา 3) เทคนิค/ วิธีการพัฒนาสมาชิกเครือข่าย 4) กระบวนการเสริมสร้างพลังอำนาจ (empowerment) ของเครือข่าย 5) คุณลักษณะที่ดีของผู้นำเครือข่ายและ 6) การปฏิบัติงานของเครือข่ายและการสะท้อนผล ผลการทดลองใช้รูปแบบเครือข่ายความร่วมมือ เพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียน ประถมศึกษาขนาดเล็ก พบว่า กลุ่มบุคคล หน่วยงาน/องค์กร ที่สมัครใจรวมกลุ่มเครือข่ายความร่วมมือ ได้แก่ กลุ่มผู้ปกครองนักเรียน กลุ่มผู้นำชุมชน สถาบันทางศาสนา สถาบันอุดมศึกษา กลุ่มศิษย์เก่า ภูมิปัญญาท้องถิ่น โรงพยาบาลชุมชน สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยได้ดำเนินการตามกระบวนการปฏิบัติงานของเครือข่าย ตั้งแต่การวิเคราะห์บริบทเพื่อทราบจุดแข็ง และจุดที่ควรพัฒนาของการดำเนินงานด้านวิชาการ ด้านงบประมาณ ด้านบุคคล และด้านบริหารทั่วไป แล้วสรุปรวมจุดแข็งและจุดที่ควรพัฒนาของการดำเนินงานแต่ละด้าน เพื่อกำหนดเป้าหมายใน การทำงาน มีการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และจัดทำแผนพัฒนาร่วมกัน มีโครงการเกิดขึ้นหลาย โครงการในโรงเรียน ทั้ง 2 แห่ง การดำเนินงานตาม โครงการเสร็จสิ้นในหนึ่งปีการศึกษา ผลการประเมินโครงการพบว่า ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงการบริหารงานด้านวิชาการ งบประมาณ บุคคล และบริหารทั่วไป และส่งผลกระทบนักเรียนตามขอบข่ายที่คาดหวังสูงกว่าปีที่ผ่านมา

บทที่ 3

สภาพการดำเนินงานและสภาพปัญหาการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยสู่การเป็น เครือข่ายของรัฐสภา

สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร มีภารกิจด้านการประชาสัมพันธ์ ส่งเสริมและเผยแพร่องค์ความรู้ ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง ระบบอบประชาธิปไตยในระบบรัฐสภา อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข กระบวนการทำงานของฝ่ายนิติบัญญัติ และกิจกรรมต่าง ๆ ของรัฐสภา และบทบาทอำนาจหน้าที่ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ทั้งภายในและภายนอกหน่วยงาน พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองทุกระดับ ทั่วทุกภูมิภาคอย่างกว้างขวาง

สำนักประชาสัมพันธ์ เป็นหน่วยงานปฏิบัติที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลด้านการบริหารของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยมีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในการแบ่งส่วนราชการภายในของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ดังนี้

อำนาจหน้าที่ของสำนักประชาสัมพันธ์

1. ดำเนินการเกี่ยวกับงานด้านการประชาสัมพันธ์ของรัฐสภา สภาผู้แทนราษฎรและสำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
2. จัดกิจกรรมและเผยแพร่ความรู้ด้านรัฐสภา และการปกครองระบอบประชาธิปไตย
3. ดำเนินการเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์การติดต่อสอบถาม การต้อนรับ รับรอง และอำนวยความสะดวกแก่สมาชิกรัฐสภา บุคคลในวงงานสภา ประชาชน และผู้มาติดต่อราชการ
4. ดำเนินการประสานงาน และอำนวยความสะดวก งานด้านพระราชพิธี รัฐพิธีและพิธีการต่าง ๆ ของรัฐสภา สภาผู้แทนราษฎร และสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
5. ดำเนินการศึกษา รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ วางแผนและดำเนินการผลิตเอกสาร และสื่อสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับความรู้ด้านการเมือง การปกครอง ในระบอบประชาธิปไตย สิทธิเสรีภาพ และหน้าที่ของประชาชน บทบาทอำนาจหน้าที่ กิจกรรมและผลงานของรัฐสภาสภาผู้แทนราษฎร คณะกรรมการและสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
6. ดำเนินการศึกษา รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ เพื่อจัดทำแผนงาน โครงการ การสัมมนา การเสวนา การอภิปราย การจัดทำเอกสาร และการจัดนิทรรศการเพื่อการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับด้านการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย บทบาทอำนาจหน้าที่ กิจกรรมและผลงานของรัฐสภา สภาผู้แทนราษฎร สิทธิเสรีภาพ และหน้าที่ของประชาชนตามรัฐธรรมนูญให้กับนักเรียน นิสิต นักศึกษา ส่วนราชการ ภาคเอกชนและประชาชนในภูมิภาคต่างๆ ตลอดจน การจัด

กิจกรรมให้ประชาชนในพื้นที่ได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองร่วมกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

7. ดำเนินการติดตาม ตรวจสอบ วิเคราะห์ ประมวลผล เสนอแนะ และชี้แจงข้อเท็จจริงข่าวสารที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับรัฐสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร รวมทั้งติดต่อประสานงานและอำนวยความสะดวกแก่สื่อมวลชนในการเผยแพร่ข่าว การให้สัมภาษณ์ การแถลงข่าวของประธานและรองประธานสภาผู้แทนราษฎร ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คณะกรรมาธิการและสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

8. ดำเนินการศึกษา รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ และเสนอความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนจัดหา ควบคุม ดูแล บำรุงรักษา และซ่อมแซมอุปกรณ์ เครื่องมือ โสตทัศนูปกรณ์ ระบบการลงคะแนนระบบโทรทัศน์วงจรปิด ระบบเสียง ระบบภาพเพื่อสนับสนุนการประชุมรัฐสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คณะกรรมาธิการ และการประชุมหรือการสัมมนาที่เกี่ยวข้องในวงงานของสภา

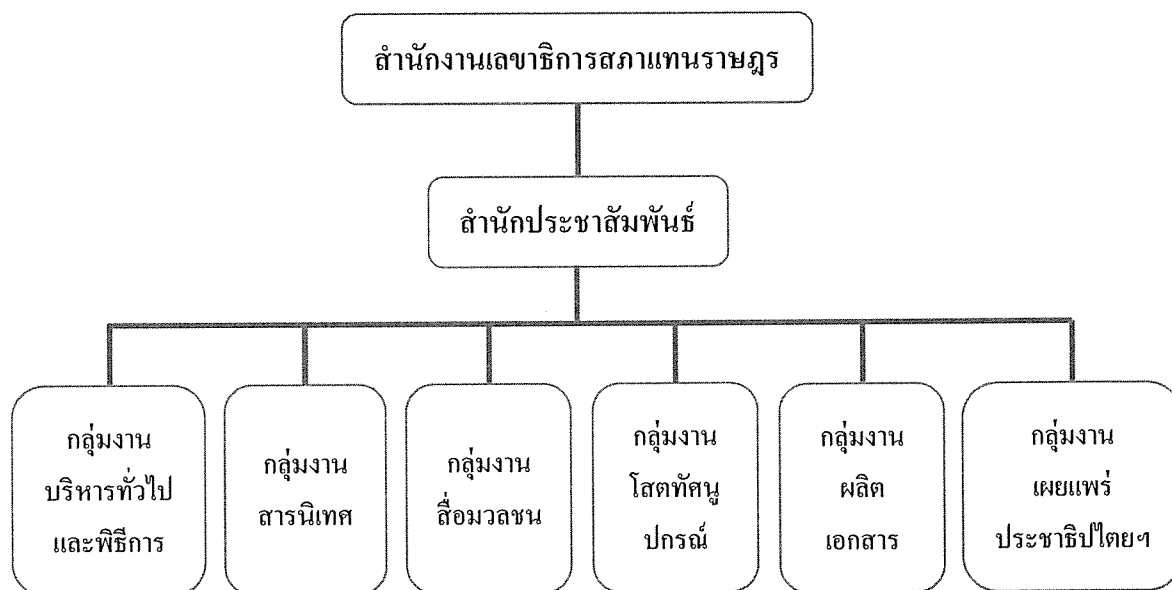
9. ปฏิบัติงานอื่นที่ได้รับมอบหมาย

โครงสร้างของสำนักประชาสัมพันธ์

สำนักประชาสัมพันธ์ ได้แบ่งส่วนราชการภายในออกเป็น ๖ กลุ่มงาน ประกอบด้วย

1. กลุ่มงานบริหารทั่วไปและพิธีการ
2. กลุ่มงานสารนิเทศ
3. กลุ่มงานสื่อมวลชน
4. กลุ่มงานโสตทัศนูปกรณ์
5. กลุ่มงานผลิตเอกสาร
6. กลุ่มงานเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎร

แผนภาพที่ 3.1 แผนผังโครงสร้างสำนักประชาสัมพันธ์

อำนาจหน้าที่ของกลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยและกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎร

1. ดำเนินการศึกษา รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ และการจัดนิทรรศการเพื่อการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับด้านการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย บทบาทอำนาจหน้าที่ กิจกรรม และผลงานของรัฐสภา สภาผู้แทนราษฎร สิทธิเสรีภาพและหน้าที่ของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ
2. ดำเนินการเกี่ยวกับการสัมมนา การเสวนา การอภิปราย จัดนิทรรศการและเผยแพร่เอกสารเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย บทบาทอำนาจหน้าที่ กิจกรรม และผลงานของรัฐสภา สภาผู้แทนราษฎร สิทธิเสรีภาพและหน้าที่ของประชาชนตามรัฐธรรมนูญให้กับนิสิต นักศึกษา สถาบันการเมือง ส่วนราชการและเอกชน รวมทั้งประชาชนในภูมิภาคต่าง ๆ
3. จัดกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎรพบประชาชนในพื้นที่ เพื่อให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นจัดกิจกรรมตามโครงการฯ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
4. ดำเนินการผลิตสื่อเพื่อใช้ในโครงการฯ เพื่อเผยแพร่ประชาธิปไตย
5. ดำเนินการศึกษา รวบรวม วิเคราะห์ ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามแผนงานโครงการฯ
6. ปฏิบัติงานอื่นที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นตอนการดำเนินการสร้างเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยกลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยและกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎร ได้ดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุนให้เยาวชนประชาธิปไตยที่ผ่านการอบรมจากโครงการเยาวชนประชาธิปไตย ตั้งแต่ พ.ศ. 2545 จนถึงปัจจุบันไปดำเนินการจัดกิจกรรมเผยแพร่ความรู้ด้านประชาธิปไตยในโรงเรียนหรือชุมชน พร้อมทั้งสนับสนุนด้านงบประมาณและเอกสารทางวิชาการในการจัดกิจกรรม โดยเยาวชนประชาธิปไตยที่จะดำเนินการจัดกิจกรรมจะต้องยื่นเสนอโครงการพร้อมรายละเอียดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานต่อกลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยฯ เพื่อขออนุมัติจาก เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรต่อไป โดยงบประมาณที่สนับสนุนจะไม่เกินโครงการละ 10,000 บาท ซึ่งการยื่นเสนอโครงการนั้นสามารถเสนอได้ตามทางช่องทาง ดังนี้

1. เว็บไซต์ www.d-youth.com
2. E-mail : nok8116@hotmail.com และ te_teh1@hotmail.com
3. จดหมายลงทะเบียน
4. โทรสาร 0 2244 2517
5. ยื่นด้วยตนเอง

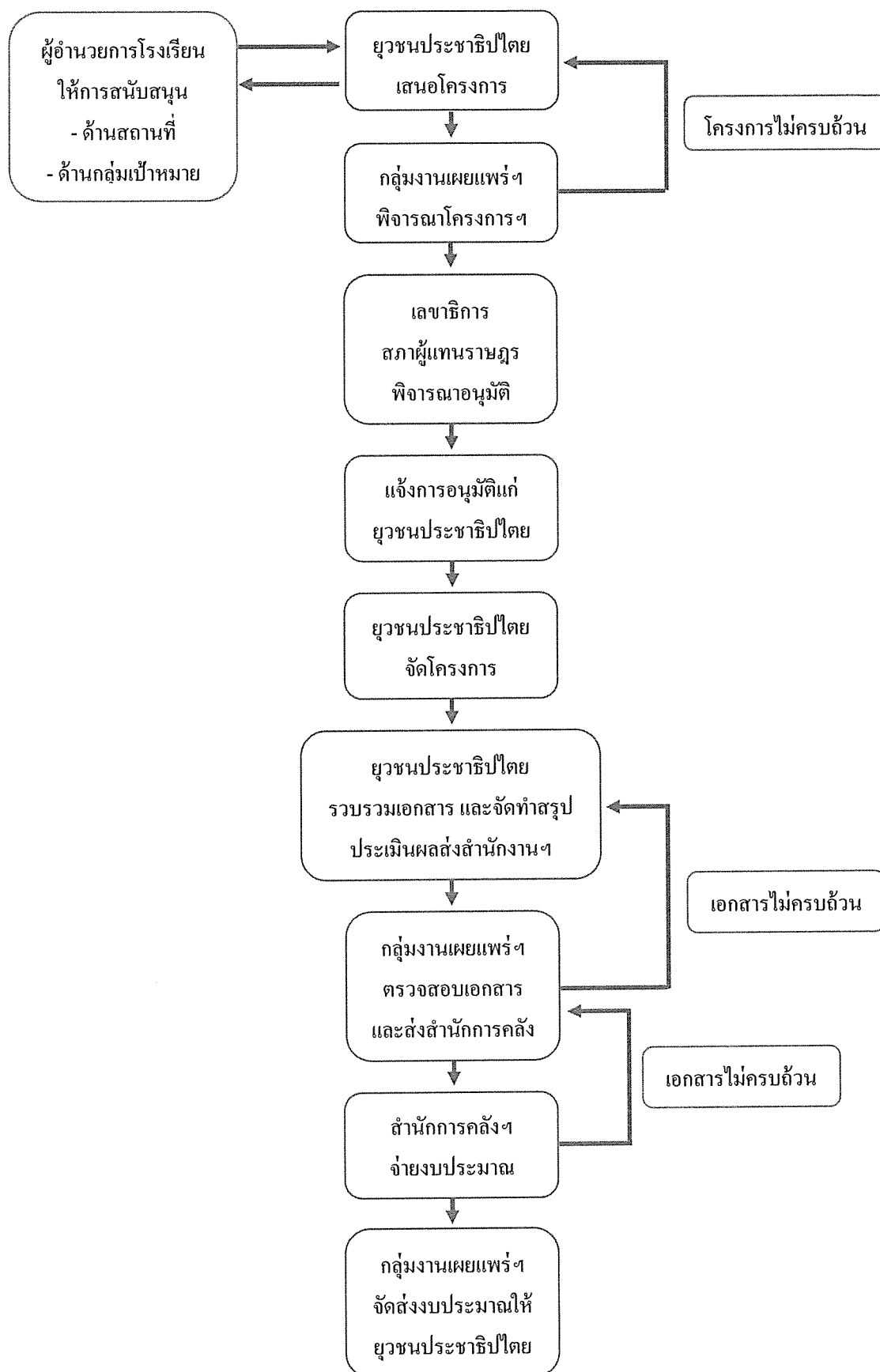
ในการยื่นเสนอขออนุมัติโครงการของเยาวชนประชาธิปไตย ในส่วนของเจ้าหน้าที่นั้น จะต้องนำเสนอตามลำดับสายบังคับบัญชาหลายระดับ ซึ่งจะใช้เวลาค่อนข้างมากเนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับงบประมาณของทางราชการ ซึ่งต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบ ทำให้เยาวชนประชาธิปไตยจะต้องเผื่อเวลาในการเสนอโครงการกับวันที่จะจัดโครงการไม่น้อยกว่า 2 เดือน ตลอดจนเมื่อได้รับอนุมัติให้จัดโครงการแล้ว ก็ยังไม่สามารถขอรับงบประมาณที่สนับสนุนได้ ทั้งนี้ จะได้รับงบประมาณก็ต่อเมื่อดำเนินการจัดโครงการเสร็จสิ้นเรียบร้อย และรวบรวมเอกสารการลงทะเบียน เอกสารการเงิน พร้อมทั้งจัดทำสรุปประเมินผลส่งให้สำนักงานฯ ซึ่งเมื่อเอกสารถูกต้องและครบถ้วนจึงจะได้รับงบประมาณ โดยเยาวชนประชาธิปไตยที่จัดโครงการจะต้องสำรองงบประมาณในการจัดโครงการไปก่อน

จากเหตุปัญหาดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เยาวชนประชาธิปไตยที่ผ่านการฝึกอบรมจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรบางส่วนไม่สามารถดำเนินการจัดโครงการเผยแพร่ความรู้ด้านประชาธิปไตยได้ และเยาวชนประชาธิปไตยบางส่วนยังขาดประสบการณ์ ความชำนาญในการจัดโครงการ ตลอดจนขาดการสร้างแรงจูงใจจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งในอดีตจะมีการคัดเลือกโครงการที่ประสบผลสำเร็จและคุ้มค่าต่องบประมาณ ไปศึกษาดูงานต่างประเทศ ดังนั้นจึงส่งผลให้เครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยขาดการติดต่อสื่อสาร ขาดการสานสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกับสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร แม้ต่อมาจะได้ดำเนินการจัดตั้งคณะกรรมการเยาวชนประชาธิปไตย ประจำปีภาคขึ้นในปี พ.ศ. 2558 เพื่อทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาและร่วมมือกันในภูมิภาค

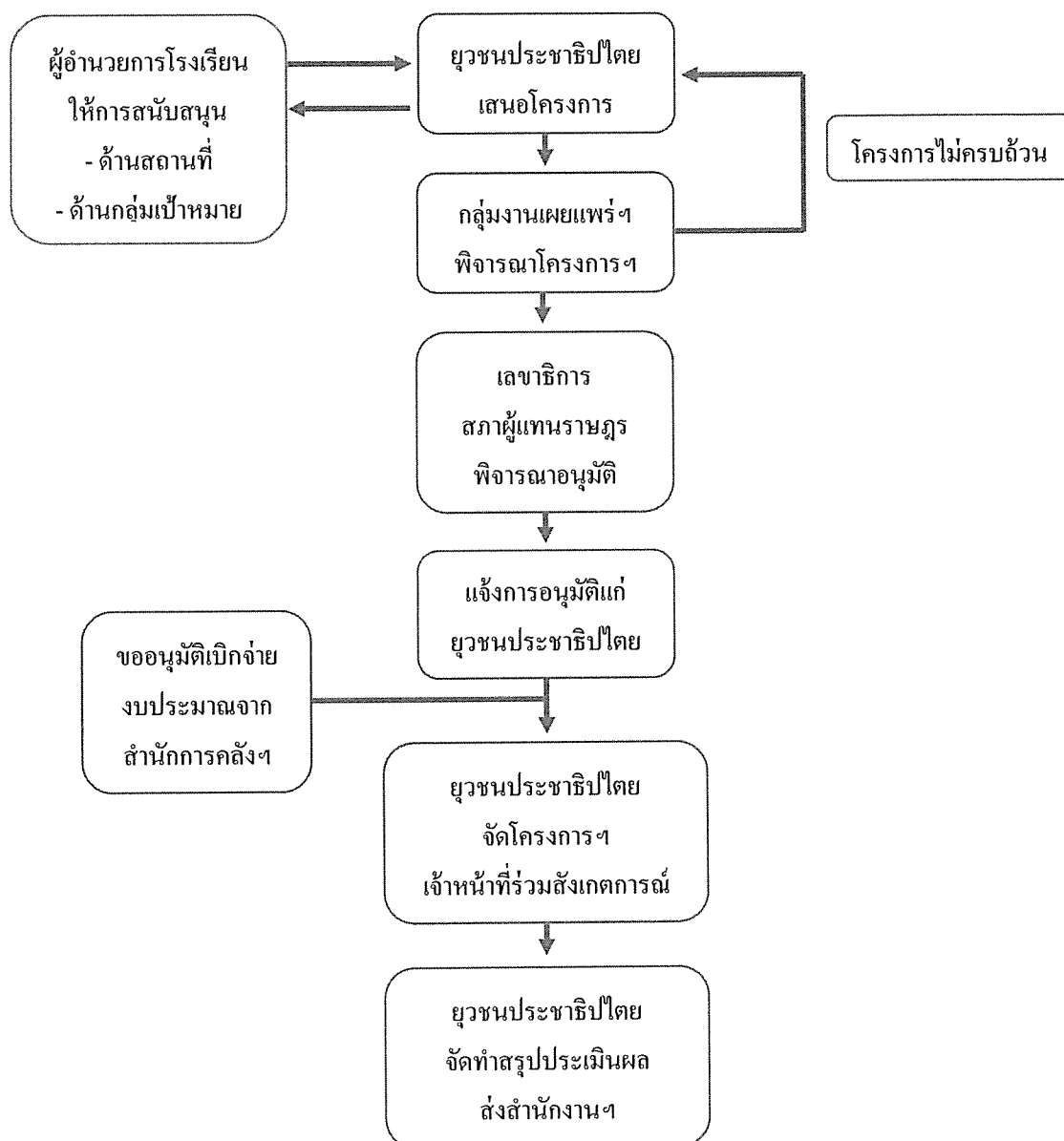
ดำเนินการจัดโครงการ จนเกิดประสพผลสำเร็จในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่เพียงพอที่จะยกระดับ
เครือข่ายให้มีประสิทธิภาพที่สูงขึ้น

ในปีงบประมาณ 2560 กลุ่มงานเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ฯ ได้ปรับวิธีการเบิกจ่าย
งบประมาณที่สนับสนุนแก่ยูวชนประชาธิปไตย โดยให้เจ้าหน้าที่เดินทางไปสังเกตการณ์การจัด
โครงการของยูวชนประชาธิปไตยทุกครั้ง และเบิกจ่ายงบประมาณให้แก่ยูวชนประชาธิปไตยในวันที่
ดำเนินการจัดโครงการ ทั้งนี้ เพื่อแก้ปัญหา อุปสรรค และลดขั้นตอนการดำเนินงาน พร้อมทั้ง
มีการบูรณาการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานในองค์กร เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ ความยั่งยืน
ของเครือข่ายยูวชนประชาธิปไตยของรัฐสภา ตลอดจนการขยายผลเผยแพร่ความรู้ด้าน
ประชาธิปไตยของรัฐสภา

แผนภาพที่ 3.2 ขั้นตอนการยื่นเสนอโครงการของเยาวชนประชาธิปไตย (ระหว่าง พ.ศ. 2545 – 2559)

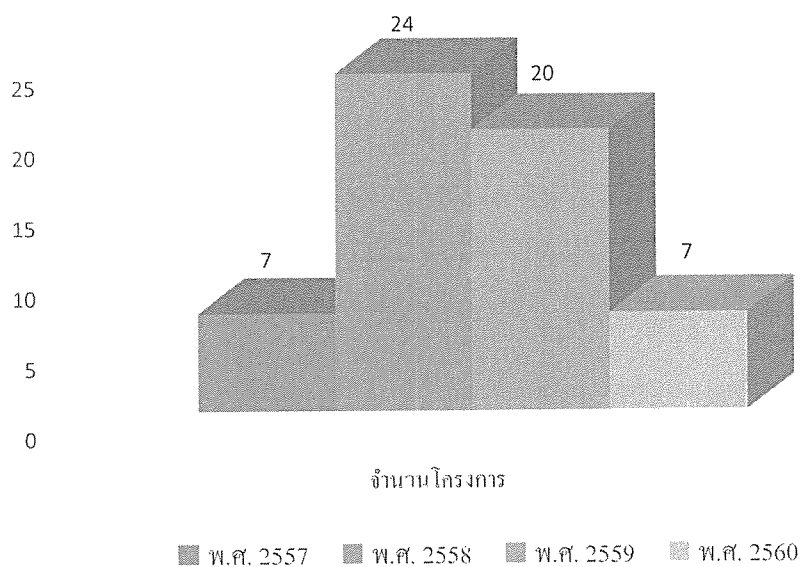
แผนภาพที่ 3.3 ขั้นตอนการยื่นเสนอโครงการของเยาวชนประชาธิปไตย พ.ศ. 2560

ตารางที่ 3.1 สรุปผลการดำเนินงานจัดโครงการของเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย
(ระหว่าง พ.ศ. 2557 – 2560)

ปี	จำนวนโครงการ (ครั้ง)	หมายเหตุ
พ.ศ. 2557	7	
พ.ศ. 2558	24	
พ.ศ. 2559	20	
พ.ศ. 2560	7	ระหว่างเดือนตุลาคม 2529 – มีนาคม 2560

แผนภาพที่ 3.4 สรุปผลการดำเนินงานจัดโครงการของเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย
(ระหว่าง พ.ศ. 2557 – 2560)

สภาพปัญหาการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย

การดำเนินงานพัฒนาเครือข่ายเยาวชนฯ ที่ผ่านมามีปัจจัยหลายด้าน สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 3.2 สภาพปัญหาการดำเนินงานจัดโครงการของเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย

สภาพปัญหา/อุปสรรค/ข้อจำกัด	สาเหตุ
1. เยาวชนประชาธิปไตย เยาวชนฯ ที่จะดำเนินการจัดโครงการฯ จะต้องเขียนโครงการฯ แล้วยื่นเสนอต่อผู้อำนวยการโรงเรียน ผ่านทางอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขออนุมัติใช้สถานที่ และกลุ่มเป้าหมาย ตลอดจนงบประมาณที่จะต้องสำรองจ่ายล่วงหน้า ซึ่งผู้บริหารสถานศึกษาบางส่วนก็ให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี แต่ก็มีบางส่วนที่ยังไม่ให้ความสำคัญกับการจัดโครงการฯ ที่เกี่ยวข้อง หรือมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักเรียน โดยมองว่าเป็นเรื่องที่ไกลเกินไปสำหรับนักเรียน	- เยาวชนฯ ยังไม่เข้าใจและไม่สามารถเขียนโครงการได้ - เยาวชนฯ ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะต้องทุ่มเทเวลาอ่านหนังสือเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย - ขาดวิทยากรในพื้นที่ ที่จะเชิญมาบรรยายให้ความรู้แก่กลุ่มเป้าหมาย - ผู้บริหารไม่ให้การสนับสนุนทั้ง ด้านสถานที่ กลุ่มเป้าหมาย และงบประมาณ
2. ช่องทางการยื่นเสนอโครงการฯ เยาวชนฯ สามารถยื่นเสนอโครงการฯ ได้หลายช่องทาง เช่น เว็บไซต์ อีเมล โทรสาร จดหมายลงทะเบียน หรือส่งด้วยตนเอง ทั้งนี้ กลุ่มงานเผยแพร่ฯ ได้พัฒนา ปรับปรุงช่องทางดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่เยาวชนฯ ที่มีความสนใจจะดำเนินการจัดโครงการฯ	- เยาวชนฯ บางส่วนยื่นเสนอโครงการฯ เข้ามาในระยะเวลากระชั้นชิดกับการจัดโครงการฯ - เยาวชนฯ จะใช้คอมพิวเตอร์ในการทำงานและเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของโรงเรียนในการส่งโครงการฯ ในช่วงพักกลางวัน แต่หลังจากเวลาเลิกเรียนไม่สามารถใช้ได้ ในกรณีที่มีการแก้ไขหรือเพิ่มเติมโครงการฯ ไม่สามารถที่จะทำได้ - ในตอนกลางวันไม่สามารถติดต่อประสานงานกับเยาวชนฯ ได้ เนื่องจากเยาวชนฯ จะต้องเข้าเรียน ไม่สามารถรับโทรศัพท์ได้
3. การบริหารจัดการภายในของสำนักงานฯ - ขั้นตอนการขออนุมัติโครงการฯ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจะต้องยื่นเสนอต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น เริ่มจาก ผู้บังคับบัญชาในกลุ่มงานฯ ผู้อำนวยการสำนัก รองเลขาธิการสภา	- การอนุมัติโครงการฯ และงบประมาณการดำเนินการนั้น เป็นอำนาจสูงสุดของหัวหน้าส่วนราชการ คือ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือผู้ปฏิบัติราชการแทน ซึ่งภารกิจของ

สภาพปัญหา/อุปสรรค/ข้อจำกัด	สาเหตุ
ผู้แทนราษฎร เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรในการพิจารณา เพราะมีงบประมาณเข้ามาเกี่ยวข้อง ทำให้ผู้ชนจะต้องเฝ้าระยะเวลาไม่น้อยกว่า 2 เดือนในการจัดโครงการฯ ซึ่งบางครั้งอาจจะส่งผลกระทบต่อกิจกรรมอื่นๆ ของโรงเรียน	เลขานุการสภาผู้แทนมีจำนวนมาก จึงทำให้การอนุมัติอาจจะล่าช้าออกไป
4. เอกสารเผยแพร่ และสนับสนุนการจัดโครงการฯ - สำนักงานฯ จะดำเนินการจัดทำหรือผลิตเอกสารหรือหนังสือวิชาการเพื่อแจกให้สมาชิกรัฐสภา โดยการจัดพิมพ์สี่สี ทำให้ต้นทุนในการผลิตสูง ในกรณีที่จะนำไปสนับสนุนการดำเนินการจัดโครงการฯ ของชุมชนฯ จะไม่ได้ตามจำนวนที่ชุมชนฯ ต้องการ - การจัดส่งเอกสารให้ชุมชนฯ สำนักงานฯ ไม่สามารถจัดส่งเอกสารตามจำนวนกลุ่มเป้าหมายที่เข้าร่วมโครงการฯ ได้ - รูปแบบสื่อยังไม่มีความหลากหลาย เช่น วิดิทัศน์ ที่จะนำไปฉายให้กลุ่มเป้าหมายยังเป็นรูปแบบเดียว ไม่ได้จัดทำโดยการแยกตามกลุ่มผู้ชม การนำเสนอก็เป็นแบบราชการ ภาษาที่ใช้จะเป็นคำศัพท์ทางนิติศาสตร์ ทำให้กลุ่มเป้าหมายฟังแล้วไม่เข้าใจ	- การผลิตเอกสารหรือหนังสือ จะคำนึงถึงความต้องการของสมาชิกรัฐสภาเป็นภารกิจหลัก ส่วนความต้องการของหน่วยงานอื่นเป็นภารกิจรองลงมา ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับงบประมาณที่ได้รับ - ตามระเบียบของกระทรวงการคลังฯ ในการฝึกอบรม ไม่สามารถเบิกค่าใช้จ่ายที่เป็นค่าขนส่งวัสดุ – อุปกรณ์ได้ - การจัดทำสื่อต่างๆ จะมีรูปแบบลักษณะเดียว ไม่มีการแยกประเภทเป็น เยาวชน นักศึกษา หรือประชาชนทั่วไป
5. งบประมาณ - งบประมาณที่สนับสนุนการดำเนินการจัดโครงการฯ ไม่เกิน 10,000 บาท/ โครงการ โดยหลักเกณฑ์ดังกล่าวปฏิบัติมากกว่า 10 ปี ยังไม่มีการปรับเพิ่ม ซึ่งไม่สอดคล้องกับ	- งบประมาณได้รับการจัดสรรน้อย

สภาพปัญหา/อุปสรรค/ข้อจำกัด	สาเหตุ
ค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน เช่น ค่าอาหารกลางวัน ค่าอาหารว่าง ค่าวัสดุ – อุปกรณ์ เป็นต้น ตลอดจนสำนักงานฯ มีความต้องการให้การจัด โครงการฯ แต่ละครั้งมีจำนวนกลุ่มเป้าหมาย ไม่น้อยกว่า 150 คน จึงมีผลกระทบต่อ งบประมาณ (10,000 บาท)	
6. การสร้างแรงจูงใจ สำนักงานฯ ยังขาดการสร้างแรงจูงใจให้แก่ เยาวชนฯ ที่ดำเนินการจัดโครงการฯ ประสบ ผลสำเร็จ ทั้งในรูปแบบ โล่รางวัล เงินรางวัล หรือการให้ไปศึกษาดูงานในประเทศหรือ ต่างประเทศ โดยในอดีตเคยได้มีการดำเนินการ ในรูปแบบดังกล่าว ซึ่งสามารถกระตุ้นให้เยาวชน เกิดการแข่งขันกันดำเนินการจัดโครงการฯ เป็นอย่างสูง	- มีการปรับเปลี่ยนตามนโยบายของผู้บริหาร
7. การมีส่วนร่วม สำนักงานฯ ยังขาดการส่งเสริม และ สนับสนุนให้เยาวชนฯ เข้ามามีบทบาท และมี ส่วนร่วมกับสำนักงานฯ พร้อมทั้งไม่ได้ใช้ เครือข่ายเยาวชนฯ ที่กระจายอยู่ทั่วประเทศให้ เกิดประโยชน์สูงสุด ตลอดจนยังไม่ได้ส่งเสริม เผยแพร่ให้หน่วยงาน องค์กรภายนอก ได้เห็นศักยภาพของเครือข่ายเยาวชนฯ	- ขึ้นกับนโยบายของผู้บริหาร

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ผลการศึกษา

ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูล เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาเครือข่ายชุมชน ประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ตลอดจนปัญหา อุปสรรค วิธีแก้ไข รวมทั้งข้อเสนอแนะต่าง ๆ โดยการศึกษาครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ซึ่งผู้ศึกษาจะทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลต่าง ๆ โดยใช้วิธีการวิจัย 2 วิธี คือ

1. การวิจัยเอกสาร (Documentary research)
2. การวิจัยสนาม (Field research)

1. ผลการวิจัยเอกสาร (Documentary Research)

ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาเครือข่ายแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ จากผลการศึกษานั่งสี่อรรถกรรรม วิทยานิพนธ์ ตำราทางวิชาการ เอกสารของส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง พบว่าการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์นั้น ต้องอาศัยปัจจัยต่าง ๆ รอบด้านหลายปัจจัย เช่น

1.1 การบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ เป็นการบริหารโดยมุ่งเน้นที่ผลลัพธ์หรือความสัมฤทธิ์ผลเป็นหลัก ใช้ระบบการประเมินผลงานที่อาศัยตัวบ่งชี้เป็นตัวสะท้อนผลงานให้ออกมาเป็นรูปธรรม เพื่อการพัฒนาปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานให้ดียิ่งขึ้น และแสดงผลงานต่อสาธารณะ จากแนวคิดของการบริหารจัดการแนวใหม่ที่มุ่งเน้นการให้ความสำคัญต่อความประหยัด (Economy) การใช้ต้นทุนหรือทรัพยากรการผลิตอย่างเหมาะสม และมีความคุ้มค่าที่สุด ประสิทธิภาพ (Efficiency) คือการปฏิบัติงานให้ได้ผลงานในระดับที่สูงกว่าปัจจัยนำเข้า ประสิทธิภาพ (Effectiveness) คือการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ การบริหารงานโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์นั้นมีหลักที่สำคัญ 6 ประการ ดังนี้

1. หลักนิติธรรม (Rule of Law) หมายถึง ความถูกต้องเป็นธรรม และการปฏิบัติตามกฎ กติกาที่ตกลงกัน ไว้อย่างเคร่งครัดโดยคำนึงสิทธิ เสรีภาพ ความยุติธรรมของสมาชิก
2. หลักคุณธรรม (Ethics) หมายถึง การยึดมั่นในความถูกต้องดีงาม การส่งเสริมสนับสนุน ให้พัฒนาตนเองไปพร้อม ๆ กัน เพื่อให้มีความซื่อสัตย์ จริงใจ ขยัน อดทน มีระเบียบวินัย
3. หลักความโปร่งใส (Transparency) หมายถึง การสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ของโดยปรับปรุงกลไกการทำงานขององค์กรให้มีความโปร่งใส

4. หลักการมีส่วนร่วม (Participation) หมายถึง การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมรับรู้และเสนอความเห็นในการตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ การแสดงความคิดเห็นอื่น ๆ

5. หลักความรับผิดชอบ (Accountability) หมายถึง การตระหนักในสิทธิหน้าที่ ความสำนึกในหน้าที่รับผิดชอบ ตลอดจนการเคารพในความคิดเห็นที่แตกต่าง และความกล้าที่จะยอมรับผลดีและผลเสียจากการกระทำของตน

6. หลักความคุ้มค่า (Utility) หมายถึง การบริหารจัดการและใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนรวม

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

1. ผู้บริหารระดับสูงมีความเข้าใจและสนับสนุนการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ คือ สนับสนุนในการจัดทำระบบวัดผลการปฏิบัติงาน การจัดสรรงบประมาณ การสร้างสิ่งจูงใจเพื่อให้เจ้าหน้าที่ทำงานโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ รวมถึงการมอบอำนาจในการตัดสินใจ

2. การจัดระบบข้อมูลผลการปฏิบัติงาน โดยระบบข้อมูลนั้นสามารถที่จะแสดงถึงระดับการเปลี่ยนแปลงของผลลัพธ์สู่เป้าหมายขององค์กรได้ ซึ่งจะต้องจัดทำเพิ่มเติมขึ้นจากระบบข้อมูลเดิม เช่น การวางระบบสารสนเทศเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลและประมวลผลข้อมูล

3. การพัฒนาบุคลากรและองค์กร ผู้บริหารทุกระดับถือได้ว่ามีบทบาทสำคัญในการดำเนินงานโครงการต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมายภายใต้ระบบการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ผู้บริหารทุกคนจะต้องมีความรู้ในการวางแผนกลยุทธ์ การวัดผลการปฏิบัติงาน ในขณะเดียวกันจะต้องมีระบบการพัฒนาและฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานให้มีความชำนาญที่หลากหลายมากขึ้น เพื่อให้มีศักยภาพที่จะปรับเปลี่ยนบทบาทหน้าที่ได้ในยุคที่มีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

1.2 การสร้างเครือข่าย ที่เป็นการเชื่อมโยงบทบาทของกลุ่มบุคคล องค์กร/ หน่วยงาน ต่างๆ ที่เป็นหน่วยย่อยรวมตัวกันด้วยความสมัครใจ ภายใต้ความต้องการในวัตถุประสงค์ร่วมกัน ด้วยการระดมสรรพกำลัง ร่วมกันกำหนดกลยุทธ์ในการพัฒนาด้วยการให้สมาชิกได้ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมวางแผน ร่วมทำร่วมรับผิดชอบ ร่วมติดตามประเมินผล และร่วมรับผลประโยชน์ โดยผลสัมฤทธิ์ของเครือข่ายจะต้องมีปัจจัยสนับสนุน เช่น มีแกนนำและสมาชิกที่เข้มแข็ง มีภูมิปัญญา และองค์ความรู้ของเครือข่าย มีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างสมาชิกภายในและภายนอก มีการแบ่งปันทรัพยากร มีการเรียนรู้ผ่านกระบวนการต่างๆ การสร้างนวัตกรรมและนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ประโยชน์

มีการสื่อสารระหว่างเครือข่ายได้ง่าย สะดวกและรวดเร็ว ทำให้สมาชิกได้รับทราบข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัย มีการบริหารจัดการที่ดีทำให้การดำเนินงานกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล ตลอดจนมีระบบการติดตามและประเมินผล

1.3 การทำงานเป็นทีม เป็นการนำจุดดี จุดเด่น ความรู้และความสามารถที่แตกต่างกันใน ส่วนที่ดีที่สุดของแต่ละคน มาร่วมกันทำงานให้บรรลุเป้าหมายของทีม โดยมีองค์ประกอบการ ทำงาน เช่น

1. มีเป้าหมายร่วมกัน กล่าวคือ มีการรับรู้ ทราบถึงแนวความคิดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์/ เป้าหมายของทีมในเรื่องเดียวกัน นั่นคือการมุ่งให้ทุกคนในทีมงานช่วยกัน ร่วมมือ ร่วมแรงในการ ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จตรงตามเป้าหมายหรือบรรลุตามวัตถุประสงค์ของทีม

2. การยอมรับนับถือ คือการดึงเอาศักยภาพหรือความสามารถของทุก ๆ คนที่มีอยู่มาใช้ ให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ดังนั้นสมาชิกทุกคนในทีมจะต้องยอมรับนับถือกัน เช่น ความรู้ ความสามารถ ความแตกต่างทางความคิด อารมณ์ ความรู้สึก

3. ความร่วมมือ พร้อมใจในการทำงาน กล่าวคือ ต้องอาศัยความร่วมมือ ร่วมแรงร่วมใจ ของสมาชิกทุก ๆ คน ในการระดมความคิด ช่วยกันแสดงความคิดเห็นอันจะเป็นประโยชน์ในการ วางแนวทาง ช่วยกันวิเคราะห์วางแผนการทำงาน และการร่วมกันปฏิบัติงานตามแผนงานที่กลุ่ม ได้ช่วยกันวางแผนเอาไว้ให้บรรลุวัตถุประสงค์

4. การแบ่งงานกันทำตามความรู้ความสามารถ ถือเป็นหัวใจสำคัญของการทำงานเป็นทีม โดยยึดหลักการแบ่งงานตามความรู้ ความสามารถ และความพึงพอใจ และทุกคนภายในทีมควร เปิดเผยตัวเองให้ผู้อื่น ได้รู้จักและทราบว่ามีความรู้ ความสามารถ ความถนัดและความพอใจในการ ทำงานแบบใด เพื่อจะได้เป็นการง่ายสำหรับการมอบหมายงาน

5. ความรับผิดชอบ เป็นหัวใจสำคัญของการทำงานร่วมกัน เพราะความรับผิดชอบของแต่ละคนหมายถึงความสำเร็จของกลุ่ม ตลอดจนต้องรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง

6. ความเข้าใจซึ่งกันและกัน ความผูกพันต่อกัน จะช่วยให้สมาชิกในทีมมีความผูกพันกัน เข้าใจกัน เรียนรู้ความแตกต่างกันและกัน จะช่วยให้การทำงานร่วมกันมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

2. ผลการวิจัยสนาม (Field Research)

การเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview) คือการสัมภาษณ์ตามแบบสัมภาษณ์ ซึ่งเป็น คำถามปลายเปิด โดยเนื้อหาครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการศึกษา และผลการศึกษาเป็นการนำเสนอ การบรรยายเรียงลำดับตามข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ และการตอบคำถามของผู้ให้สัมภาษณ์ ดังต่อไปนี้

ประเด็นการสัมภาษณ์และผู้ให้ข้อมูล

ประเด็นสัมภาษณ์

1. ท่านคิดว่าปัจจุบันสภาพการดำเนินการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ เป็นอย่างไร
2. ท่านคิดว่าปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ มีวิธีแก้ไขอย่างไร
3. ท่านมีข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1 คือ นายทิวัจฉน์ ณรงค์แสง (18 เมษายน 2560) ตำแหน่ง นักประชาสัมพันธ์ชำนาญการพิเศษ สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2 คือ ดร.สุประวีณ์ มีนา วชิรไกรภพ (21 เมษายน 2560) ตำแหน่ง นักประชาสัมพันธ์ชำนาญการพิเศษ สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3 คือ นางสาวสุรัสดา บุญบางเก็ง (18 เมษายน 2560) ตำแหน่ง วิทยากรชำนาญการพิเศษ สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 4 คือ นายสมชาย เขียงพันธ์ (2 เมษายน 2560) ตำแหน่ง ประธานกรรมการชุมชนประชาธิปไตย ภาคเหนือ ประจำปี 2560

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5 คือ นายพิทักษ์ กิตโตดา (2 เมษายน 2560) ตำแหน่ง ประธานกรรมการชุมชนประชาธิปไตย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประจำปี 2560

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 6 คือ นายธนา อัครกุล (2 เมษายน 2560) ตำแหน่ง ประธานกรรมการชุมชนประชาธิปไตย ภาคกลาง ประจำปี 2560

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 7 คือ นายสันติ มากชู (2 เมษายน 2560) ตำแหน่ง ประธานกรรมการชุมชนประชาธิปไตย ภาคใต้ ประจำปี 2560

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 8 คือ นางสาวเป็ยทิพย์ บุญชุม (6 เมษายน 2560) ตำแหน่ง กรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการชุมชนประชาธิปไตย ภาคเหนือ ประจำปี 2560

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 9 คือ นายเคโซ พลเยี่ยม (3 เมษายน 2560) ตำแหน่ง กรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการชุมชนประชาธิปไตย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประจำปี 2560

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 10 คือ นายวัฒนา แซ่ลิ้ม (19 เมษายน 2560) ตำแหน่ง กรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการชุมชนประชาธิปไตย ภาคกลาง ประจำปี 2560

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 11 คือ นายยาชีฟูน อับดุลละห์ (6 เมษายน 2560) ตำแหน่ง กรรมการ และเลขานุการ คณะกรรมการเยาวชนประชาธิปไตย ภาคใต้ ประจำปี 2560

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 12 คือ นางสาวศโรชา สิงห์ตาแก้ว (6 เมษายน 2560) ตำแหน่ง อดีตประธาน กรรมการเยาวชนประชาธิปไตย ภาคเหนือ ประจำปี 2559

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 13 คือ นายวราเทพ เรืองนา (6 เมษายน 2560) ตำแหน่ง อดีตรองประธาน กรรมการเยาวชนประชาธิปไตย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประจำปี 2558

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 14 คือ นายอานนท์ บัวภา (21 เมษายน 2560) ตำแหน่ง อดีตประธาน กรรมการเยาวชนประชาธิปไตย ภาคกลาง ประจำปี 2559

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 15 คือ นายชนาวุธ ชำนาญหาญ (6 เมษายน 2560) ตำแหน่ง อดีตประธาน กรรมการเยาวชนประชาธิปไตย ภาคใต้ ประจำปี 2557

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

คำถามข้อที่ 1 ท่านคิดว่าปัจจุบันสภาพการดำเนินการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย ผู้การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ เป็นอย่างไร

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1 นายทิตวัฒน์ ณรงค์แสง (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 18 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “.... ผมคิดว่าปัจจุบันการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนผู้การเป็นเครือข่าย รัฐสภาดีกว่าในอดีตที่ผ่านมา เนื่องจากมีการเปิดโอกาสและเพิ่มพื้นที่การมีส่วนร่วมของเยาวชน มากขึ้นในการเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายด้านประชาธิปไตย แต่ยังคงขาดงบประมาณสนับสนุน และความถี่ในการดำเนินงานร่วมกันระหว่างสำนักงานฯ กับเยาวชนฯ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2 ดร.สุประวีณ์ มีนา วชิรไกรภพ (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 21 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “.... ฉันคิดว่าปัจจุบันกลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยฯ ได้ดำเนินการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยผู้การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ โดยมีการดำเนินการพัฒนาเครือข่ายให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่ 3 ของสำนักงานเลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎร และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของโครงการที่ได้กำหนดไว้ โดยได้ เปิดโอกาสให้เครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยได้เข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น เพื่อเป็นเครือข่ายด้าน ประชาธิปไตยของรัฐสภาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล ซึ่งเป็นไปตามตัวชี้วัดของ โครงการอย่างเป็นรูปธรรม

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3 นางสาวสุรัสดา บุญบางเก็ง (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 18 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “.... ฉันคิดว่าปัจจุบันสภาพการดำเนินงานเครือข่ายเยาวชน ประชาธิปไตยในปัจจุบัน มุ่งเน้นให้การดำเนินงานในแต่ละภูมิภาคมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยมี คณะกรรมการของแต่ละภูมิภาคที่ได้รับการแต่งตั้งจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้ ขับเคลื่อนกิจกรรมฯ ในพื้นที่ ดังนั้นการประสบความสำเร็จของการสร้างเครือข่ายจึงมีความแตกต่าง

กันในแต่ละภูมิภาค ซึ่งขึ้นอยู่กับความทุ่มเท เสียสละ และศักยภาพของคณะกรรมการฯ ทั้ง 15 คน ในภูมิภาคนั้นๆ ซึ่งผลการดำเนินงานของแต่ละภูมิภาคเป็นที่น่าพอใจ แต่ก็ยังมีอีกหลายประเด็นที่จะต้องปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น ในส่วนการเชื่อมโยงเครือข่ายระหว่างภูมิภาคให้มีความเข้มแข็ง และยั่งยืนเพื่อนำไปสู่ระดับประเทศนั้น ยังไม่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจนมากนัก เพราะยังขาดงบประมาณสนับสนุน

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 4 นายสมชาย เชียงพันธ์ (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 2 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าสภาพการดำเนินการในปัจจุบันมีการพัฒนาเครือข่ายเยาวชน ประชาธิปไตยที่มีความต่อเนื่อง มีทั้งในส่วนของค่ายอบรมเชิงปฏิบัติการที่จัดทุกปีอย่างต่อเนื่อง ที่มีการปรับหลักสูตรให้มีความทันสมัยอยู่เสมอ รวมถึงกิจกรรมที่จัดขึ้นตามส่วนภูมิภาคที่มุ่งเน้นกับกลุ่มเป้าหมายเยาวชนฯ ก็มีแผนงานที่ชัดเจน ทำให้เยาวชนในแต่ละภูมิภาคเกิดความสะดวกสบาย ในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งสำนักงานฯ มีความพยายามผลักดันให้สมาชิกเยาวชนฯ ไปดำเนินการจัดกิจกรรมสร้างเครือข่ายขยายผลเพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการเมือง การปกครอง ในระบอบประชาธิปไตยไปสู่เยาวชนในระดับเดียวกัน โดยสำนักงานฯ ยังคงสนับสนุนงบประมาณ และเอกสารประกอบการจัดกิจกรรมฯ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5 นายพิทักษ์ ทิดโตดา (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 2 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าหลังจากจบกิจกรรมที่สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จัดขึ้น เยาวชนฯ บางส่วนก็จะหายไป ขาดการติดต่อ ซึ่งจะเป็นอย่างนี้ในทุกๆ ปี และการจัดกิจกรรม สร้างเครือข่ายเผยแพร่ความรู้ก็ไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากเยาวชนฯ เท่าที่ควร ตลอดจนเยาวชน ประชาธิปไตยขาดการมีส่วนร่วมกับสำนักงานฯ อาจเป็นเพราะงบประมาณที่ได้รับมาสนับสนุน กิจกรรมของเยาวชนฯ นั้นมีจำนวนน้อยเกินไป และในการจัดกิจกรรมฯ แต่ละครั้งก็กำหนดจำนวน กลุ่มเป้าหมายไว้แค่ครั้งละ 170 คน ซึ่งเป็นจำนวนน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนเยาวชนฯ ที่เพิ่มขึ้นทุกปี จึงอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่เยาวชนฯ ไม่ให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมฯ หรือติดต่อกับ สำนักงานฯ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 6 นายธนา อัครกุล (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 2 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยสู่เครือข่ายของรัฐสภา ได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในทุกภูมิภาค และได้ร่วมบูรณาการกับหน่วยงาน/ องค์กรอื่นๆ โดยได้ มุ่งเน้นในเรื่องการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ความเป็นพลเมืองตามวิถี ประชาธิปไตย รัฐธรรมนูญ และกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์เพื่อสังคม

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 7 นายสันติ มากชู (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 2 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าปัจจุบันมีการจัดกิจกรรมสร้างเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย ในหลายจังหวัดทั่วประเทศ และได้มุ่งเน้นการจัดกิจกรรมที่โรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก (ระดับอำเภอ) เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนส่วนใหญ่ที่ไม่ค่อยได้เข้าร่วมฝึกอบรม ซึ่งได้รับความ

ร่วมมือจากผู้บริหารสถานศึกษา และนักเรียนเป็นอย่างมาก ส่วนการกระจายข้อมูลข่าวสารระหว่างสำนักงานฯ กับชุมชนฯ หรือระหว่างชุมชนฯ ด้วยกันนั้น มีช่องทางการติดต่อมากขึ้น แต่ยังไม่ีประสิทธิภาพสูงนัก ตลอดจนรูปแบบกิจกรรมฯ ที่สำนักงานฯ ได้ดำเนินการในแต่ละปีได้ประยุกต์ให้เข้ากับสถานการณ์ในแต่ละช่วงเวลา ทำให้มีความหลากหลาย กลุ่มเป้าหมายให้ความสนใจ แต่กิจกรรมฯ มีจำนวนน้อย

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 8 นางสาวเป็ยทิพย์ บุญชุม (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ฉันคิดว่าปัจจุบันการดำเนินการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ มีลักษณะการของการดำเนินโครงการที่ต่อเนื่องในทุกปี เช่น กิจกรรมสร้างเครือข่ายชุมชนฯ กิจกรรมรณรงค์ชุมชนฯ เป็นการเปิดโอกาสทำให้ชุมชนฯ เข้าร่วมกิจกรรมกับสำนักงานฯ แต่ทั้งนี้ชุมชนฯ ที่ได้เพิ่มจำนวนขึ้นทุกปี แต่ผลการพัฒนาเครือข่ายฯ กลับไม่ขยายตัวเพิ่มขึ้นตามจำนวนของชุมชนฯ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 9 นายเคโซชัย พลเยี่ยม (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 3 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร สังเกตได้จากชุมชนฯ ที่ผ่านการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการแล้วจะมีแค่กลุ่มชุมชนฯ จำนวนไม่มากนักที่ยังติดต่อสื่อสารกับสำนักงานฯ และเข้าร่วมกิจกรรมฯ กับสำนักงานฯ แต่ชุมชนฯ อีกจำนวนมากจะขาดการติดต่อหรือไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมฯ กับสำนักงานฯ เลยทำให้สิ่งที่สำนักงานฯ ได้ลงทุนดำเนินการไปแต่ไม่สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้เลย

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 10 นายวัฒนา แซ่ถิ่ม (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 19 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าปัจจุบันสภาพการดำเนินงานการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์นั้น จะมุ่งเน้นการขยายผลจัดกิจกรรมเผยแพร่ความรู้ไปสู่เพื่อนนักเรียนในโรงเรียน และการเข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมฯ กับสำนักงานฯ ทั้ง 2 ประเด็นดังกล่าวยังไม่ประสบความสำเร็จมากนัก การจัดกิจกรรมเผยแพร่ความรู้มีจำนวนน้อยลงเรื่อยๆ ส่วนประเด็นการเข้าร่วมกิจกรรมฯ กับสำนักงานฯ ก็จะมีชุมชนฯ กลุ่มเล็กๆ ที่เข้าร่วม ตลอดจนกิจกรรมฯ ที่สำนักงานฯ ดำเนินการจัดนั้นก็ยังมีจำกัดจำนวนชุมชนฯ ที่จะเข้าร่วม จึงเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 11 นายชาติพันธุ์ อับดุลเกาะห์ (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าปัจจุบันการดำเนินการพัฒนาเครือข่ายชุมชนฯ ของรัฐสภามีความก้าวหน้าขึ้นมาก เพราะมีช่องทางการติดต่อที่หลากหลาย เช่น Facebook, Line, Web sing ทำให้ชุมชนฯ สามารถที่จะสื่อสารกันได้ทั่วถึงและรวดเร็ว แต่การดำเนินดังกล่าวยังไม่มีการทำงานที่เป็นระบบ ต่างคนต่างทำ ไม่มีศูนย์กลางที่รับผิดชอบเรื่องนี้ โดยเฉพาะ จึงทำให้การพัฒนา

เครือข่ายไม่ก้าวไปข้างหน้ามากนัก ไม่ยั่งยืน และไม่สามารถยกระดับเป็นเครือข่ายเยาวชนระดับประเทศ หรือระดับภูมิภาคได้ ทั้งนี้เพราะยังมีเยาวชนอีกจำนวนมากที่ยังไม่ได้เข้าร่วม

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 12 นางสาวสโรชา สิงห์ตาแก้ว (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ฉันคิดว่าปัจจุบันมีการขยายเครือข่ายเยาวชนเกือบทุกจังหวัด โดยเริ่มจากตัวเยาวชน ในจังหวัด หรือการรวมกลุ่มเยาวชน สร้างสรรค์โครงการจิตอาสา ประชาธิปไตย ซึ่งขยายเครือข่ายไปยังโรงเรียนและชุมชน โดยมีคณะกรรมการเยาวชนประชาธิปไตย ในภาคนั้นเข้าไปช่วยจัดกิจกรรมสร้างเสริมทักษะ ซึ่งในทุกโครงการจะมีการทดสอบความรู้กลุ่มเป้าหมาย เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์องค์ความรู้ด้านประชาธิปไตย และมีแบบประเมินผล สรุปเป็นรูปเล่ม เพื่อการพัฒนาโครงการ/กิจกรรมต่อไป

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 13 นายวราเทพ เรือนนา (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าการพัฒนาเครือข่ายของเยาวชนประชาธิปไตยยังไม่เข้มแข็ง และไม่มีความเหนียวแน่น หรือมีความเป็นรูปธรรมมากนัก เยาวชนที่เข้าร่วมค่ายกิจกรรมเยาวชนประชาธิปไตยเมื่อผ่านการอบรมแล้วส่วนมากจะไม่สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ ขาดการติดต่อกับสำนักงานฯ ไม่กลับมาร่วมกิจกรรมกับสำนักงานฯ อีกทั้งกิจกรรมฯ อื่นของสำนักงานฯ ก็ไม่เปิดโอกาสให้เยาวชนเข้าร่วม เช่น กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ฯ ทั้งนี้ กิจกรรมฯ ที่เป็นของเยาวชนเองก็มีจำนวนน้อยเกินไป

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 14 นายอานนท์ บัวภา (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 21 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าหลังจากจบกิจกรรมค่ายเยาวชนประชาธิปไตย ก็จะมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันระหว่างสำนักงานฯ และเยาวชนประชาธิปไตยอยู่เสมอ เช่น กิจกรรมสร้างเครือข่ายเยาวชนฯ กิจกรรมรณรงค์เยาวชนฯ กิจกรรมรัฐสภาสัญจร โดยแต่ละกิจกรรมฯ จะมีตัวแทนเยาวชนฯ ในภูมิภาคเข้าร่วมกิจกรรมฯ แต่ก็เป็นส่วนน้อย นอกจากนี้ในการดำเนินงานแต่ละภูมิภาคจะมีการจัดตั้งคณะกรรมการเยาวชนประชาธิปไตย ภาคละ 15 คน เพื่อดำเนินการบริหารจัดการในภูมิภาค ทั้งการประสานงานกับสำนักงานฯ และประสานเยาวชนฯ ในภูมิภาค

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 15 นายชนาวุธ ชำนาญหาญ (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าปัจจุบันการดำเนินการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย หลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการจ่ายงบประมาณการดำเนินกิจกรรมฯ ซึ่งเดิมให้เยาวชนฯ เป็นผู้สำรองจ่ายเงินไปก่อน แล้วเปลี่ยนเป็นให้เจ้าหน้าที่จากสำนักงานฯ เป็นผู้นำเงินงบประมาณมาจ่ายในวันที่จัดกิจกรรม ทำให้เยาวชนมีความคล่องตัวและทำให้เยาวชนฯ เสนอโครงการและกิจกรรมมากขึ้น ส่วนรูปแบบการดำเนินการส่งโครงการมีความสะดวกมีเว็บไซต์ (d-youth.com) สามารถตรวจสอบสถานะโครงการได้ ตลอดจนมีการเปิดกว้างในรูปแบบโครงการสร้างเครือข่าย

สรุป ปัจจุบันสภาพการดำเนินการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์นั้น ได้ดำเนินการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่ 3 ของ

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่เปิดโอกาสให้เยาวชนประชาธิปไตยในทุกภูมิภาคเข้าร่วมกิจกรรมฯ กับสำนักงานฯ มีการจัดตั้งคณะกรรมการเยาวชนประชาธิปไตย ประจำภูมิภาคๆ ละ 15 คน เพื่อเป็นศูนย์กลางการประสานงาน และวางแผนการดำเนินงานขยายเครือข่ายฯ ซึ่งมีวาระการดำรงตำแหน่ง 1 ปี มีช่องทางการติดต่อสื่อสารทางเว็บไซต์ เฟสบุ๊ก และสามารถยื่นเสนอโครงการเพื่อขอรับการสนับสนุนงบประมาณเพื่อดำเนินกิจกรรมฯ ได้ทาง www.d-youth.com มีการปรับรูปแบบการจ่ายเงินงบประมาณจัดโครงการให้เยาวชนฯ ใหม่ที่รวดเร็วขึ้น และมุ่งเน้นการเผยแพร่ความรู้สู่โรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก

ทั้งนี้ งบประมาณที่ได้รับจัดสรรมีจำนวนน้อยเกินไป มีการจำกัดจำนวนกลุ่มเป้าหมายที่จะเข้าร่วมกิจกรรมฯ ทั้งที่เยาวชนฯ มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี และกลุ่มเป้าหมายที่เข้าร่วมกิจกรรมฯ นั้นจะเป็นกลุ่มเป้าหมายเดิมๆ ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมายอีกจำนวนมากที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมกับสำนักงานฯ และขาดการติดต่อกับสำนักงานฯ

คำถามข้อที่ 2 ท่านคิดว่าปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ มีวิธีแก้ไขอย่างไร

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1 นายทิตวัญญ์ ณรงค์แสง (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 18 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าผู้บริหารหรือผู้ที่มีอำนาจต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเครือข่ายระดับเยาวชนมากกว่าที่เป็นอยู่ โดยการจัดสรรงบประมาณเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว และเข้าร่วมกิจกรรมฯ ต่าง ๆ ของเครือข่ายด้วย เพื่อให้เครือข่ายมีขวัญและกำลังใจ เกิดเป็นแรงกระตุ้นในการขยายผลเผยแพร่ความรู้และสร้างเครือข่ายด้านประชาธิปไตย ตลอดจนเปิดโอกาสให้เครือข่ายเยาวชนฯ ได้เข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมฯ อื่นๆ ของสำนักงานฯ หรือส่งเสริมสนับสนุนให้เยาวชนฯ เข้าร่วมกิจกรรมฯ ระดับประเทศ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2 ดร.สุประวีณ์ มินา วชิรไกรภพ (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 21 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ฉันคิดว่างบประมาณในการดำเนินการต่อยอดการจัดกิจกรรมสร้างเครือข่ายของเยาวชนประชาธิปไตยมีจำนวนน้อย และมีขั้นตอน/ระเบียบทางราชการที่ทำให้เกิดความล่าช้า ตลอดจนเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหาร นโยบายก็จะมีการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ดังนั้นจึงควรมีการจัดสรรงบประมาณให้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมฯ ตามยุคสมัยหรือรูปแบบที่จะต้องมีความหลากหลายมากขึ้น และควรลดขั้นตอนหรือปรับปรุงระเบียบบางส่วนให้เอื้ออำนวยต่อการดำเนินงานมากขึ้น ตลอดจนผู้บริหารจะต้องมีแนวคิดและให้โอกาสเยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมกับสำนักงานฯ อย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เพื่อให้เครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยมีความเข้มแข็งสามารถขยายผลต่อยอดกิจกรรมฯ ต่างๆ ให้เป็นที่แพร่หลายได้มากยิ่งขึ้น

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3 นางสาวสุรัสวดี บุญบางเก็ง (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 18 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ฉันคิดว่าปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย คือระบบในการติดต่อสื่อสารระหว่างสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

กับเยาวชนประชาธิปไตย ที่อาจเกิดความล่าช้าหรือความเข้าใจคลาดเคลื่อน ทำให้การดำเนินงานพัฒนาเครือข่ายไม่เกิดประสิทธิภาพสูงสุด อีกทั้งการประสานงานภายในภูมิภาคระหว่างเยาวชนด้วยกันอาจมีปัญหาอุปสรรค เพราะไม่มีผู้รับผิดชอบที่ชัดเจน ดังนั้นวิธีการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นจะต้องใช้การสื่อสารโซเชียลมีเดีย ซึ่งเป็นที่นิยมของเยาวชน ในปัจจุบัน เช่น line, facebook เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งไม่มีค่าใช้จ่าย

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 4 นายสมชาย เขียวพันธ์ (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 2 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าเยาวชนประชาธิปไตยมาจากทุกภูมิภาค ที่มีความหลากหลาย และสมาชิกเยาวชนประชาธิปไตยจะเพิ่มจำนวนขึ้นในทุกๆ ปี จนปัจจุบันน่าจะประมาณเกือบ 4,000 คน กระจายอยู่ทั่วประเทศ ซึ่งแน่นอนว่าเมื่อสมาชิกมากขึ้นการติดต่อสื่อสาร การประสานงานก็จะไม่ทั่วถึง และมีข้อจำกัดในการเข้าร่วมกิจกรรมฯ ซึ่งสำนักงานฯ ก็ได้จะกำหนดจำนวนไว้ในแต่ละกิจกรรมฯ ทำให้เยาวชนฯ จำนวนมากขาดโอกาสที่จะเข้าร่วมกิจกรรมฯ จึงดูเหมือนว่าองค์กรเยาวชนฯ มีขนาดเล็ก ไม่ยิ่งใหญ่เท่าที่ควร เพราะติดขัดตรงประเด็นดังกล่าว แนวทางแก้ไขจะต้องจัดตั้งศูนย์กลางการประสานงานเยาวชนฯ ที่มีตัวแทนเยาวชนฯ แต่ละภูมิภาคร่วมเป็นคณะกรรมการฯ ขับเคลื่อนการทำงาน of เยาวชนฯ ทั้งการเผยแพร่ความรู้ และการสนับสนุนงานของฝ่ายนิติบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนทั่วประเทศ ตลอดจนสนับสนุนงบประมาณและเปิดโอกาสให้เยาวชนฯ ได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมฯ ในจำนวนที่มากขึ้น เพื่อแสดงพลังความเป็นปึกแผ่น และยิ่งใหญ่ของเยาวชนประชาธิปไตยให้สาธารณชนได้รับทราบ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5 นายพิทักษ์ กิด โสดา (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 2 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าการเสนอโครงการเพื่อขอรับงบประมาณสนับสนุนจากสำนักงานฯ มีขั้นตอนยุ่งยาก และล่าช้าในการอนุมัติ ทำให้เยาวชนฯ วางแผนการทำงานยาก จึงเกิดผลกระทบต่อการทำงานขยายผลสร้างเครือข่ายของเยาวชนฯ เป็นจำนวนมาก ซึ่งจะสังเกตได้ว่าจำนวนโครงการจะมีจำนวนน้อยลงเรื่อยๆ ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อองค์กรเยาวชนฯ แนวทางแก้ไขนั้นสำนักงานฯ จะต้องปรับปรุงขั้นตอนการอนุมัติโครงการให้ง่ายขึ้น และมีความรวดเร็ว ตลอดจนสำนักงานฯ จะต้องสนับสนุนแผ่นพับ เอกสาร หนังสือ ที่จะใช้ประกอบการจัดโครงการให้มากขึ้นกว่าเดิมหรือเท่ากับจำนวนผู้เข้าอบรม ไม่ใช่แค่ให้เป็นตัวอย่าง ตลอดจนกิจกรรมฯ ที่สำนักงานฯ เปิดโอกาสให้เยาวชนฯ เข้ามามีส่วนร่วมนั้นน้อยเกินไป โดยในปีหนึ่งจะมีแค่ 3 กิจกรรมฯ เท่านั้น และยังจำกัดจำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรมอีก ทำให้เยาวชนฯ จำนวนมากเมื่อไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมฯ ก็จะไม่ค่อยๆ หายไปจากระบบเครือข่าย แนวทางแก้ไขคือสำนักงานฯ จะต้องเพิ่มกิจกรรมฯ หรือเปิดโอกาสให้เยาวชนฯ เข้าร่วมกิจกรรมฯ อื่น ๆ ของสำนักงานฯ ด้วย เช่น กรณีหน่วยงานภายในของสำนักงานฯ ไปดำเนินการจัดกิจกรรมฯ ในพื้นที่จังหวัดไหน ก็ให้เยาวชนฯ จังหวัดนั้นเข้ามามีส่วนร่วมด้วย จะทำให้เยาวชนฯ มีความภูมิใจที่ได้เป็นเยาวชนประชาธิปไตยของรัฐบาล และถ้าจังหวัดนั้นมีมหาวิทยาลัย ก็จะมีเยาวชนฯ ศึกษาอยู่เป็นจำนวนมาก

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 6 นายธนา อัครกุล (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 2 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าสถานการณ์ปัจจุบันปฏิเสธไม่ได้ว่าขาดการมีส่วนร่วมของเยาวชนฯ วงนอก กล่าวคือ เยาวชนฯ กลุ่มนี้จะไม่ได้เป็นคณะกรรมการ อนุกรรมการ หรือคณะทำงานของแต่ละภูมิภาค ซึ่งมีจำนวนมากจะหายไปจากสารบบเครือข่ายของเยาวชนฯ ไม่เข้าร่วมกิจกรรมฯ ไม่สามารถติดต่อได้ ซึ่งจะมีแค่เยาวชนที่เป็นแกนหลักเท่านั้นที่ยังทำงานให้กับองค์กรเยาวชนฯ ซึ่งมีจำนวนน้อย จึงทำให้ดูเหมือนว่าการสร้างเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยไม่บรรลุผลสัมฤทธิ์เท่าที่ควร ซึ่งสาเหตุหลักก็คือ การขาดการมีส่วนร่วมของเยาวชนฯ กลุ่มดังกล่าว แนวทางแก้ไขปัญหาคือ จะต้องปรับปรุง และจัดทำฐานข้อมูลของเยาวชนให้ทันสมัย ตลอดจนตั้งศูนย์ประสานงานเยาวชนประชาธิปไตยส่วนกลาง เพื่อเป็นศูนย์กลางการประสานงาน มีผู้รับผิดชอบที่ชัดเจน ตลอดจนสนับสนุนงบประมาณให้มากขึ้น เพื่อที่จะดำเนินการจัดกิจกรรมฯ ที่มีความหลากหลายและต่อเนื่องในปริมาณที่เหมาะสม ซึ่งจะเป็นการเปิดโอกาสให้เยาวชนฯ กลุ่มที่ยังไม่เคยเข้ามามีส่วนร่วม มีความสนใจ และเข้าร่วมกิจกรรม

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 7 นายสันติ มากชู (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 2 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าปัญหาอุปสรรคน่าจะเป็นการกำหนดหลักสูตร ที่จะต้องสอดคล้องกับเรื่องการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตย หรือรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากสำหรับเยาวชนฯ บางคนที่จะดำเนินการในกรอบดังกล่าว หรือบางครั้งทางผู้บริหารสถานศึกษาที่เยาวชนฯ กำลังศึกษาอยู่ไม่เห็นด้วยกับการจัดกิจกรรมฯ ที่เกี่ยวข้องกับการเมืองหรือหัวข้อที่เกี่ยวกับการเมือง เพราะมองว่าเป็นเรื่องไกลตัวกับเยาวชนฯ จะต้องจัดกิจกรรมฯ ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษเท่านั้น การเมืองต้องเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ สำหรับแนวทางแก้ไขปัญหโดยสำนักงานฯ จะต้องใช้สื่อของรัฐสภา เช่น วิทยู หรือ โทททัศน์ หรือเว็บไซต์รัฐสภา ส่งเสริมจุดเด่นของเยาวชนประชาธิปไตยให้สาธารณชนได้รับทราบว่า เยาวชนฯ เป็นกลุ่มคนที่สนใจด้านการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตยในระบบรัฐสภา และได้ผ่านการฝึกอบรมความรู้จากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ตลอดจนได้รับการมอบหมายให้ไปดำเนินการเผยแพร่ความรู้และส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองให้กับเพื่อเยาวชนในโรงเรียนหรือชุมชน ซึ่งสิ่งดังกล่าวจะทำให้เยาวชนได้รับการยอมรับมากขึ้น

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 8 นางสาวเป็ยทิพย์ บุญชุม (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ฉันคิดว่าจำนวนเยาวชนประชาธิปไตยเพิ่มขึ้นในทุกปี แต่การพัฒนาเครือข่ายเยาวชนฯ หรือการเข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมฯ กับสำนักงานฯ มีน้อยลง จะมีแค่เยาวชนฯ กลุ่มเดิมเท่านั้นที่มีส่วนร่วม แต่เยาวชนฯ กลุ่มใหญ่กลับหายไปจากระบบเครือข่าย อาจจะมีสาเหตุจากการประชาสัมพันธ์ของสำนักงานฯ ที่ไม่ทั่วถึง ขาดการประสานทั้งในระดับภูมิภาคและระดับประเทศ แนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้แก่ การเพิ่มการประชาสัมพันธ์ในทุกช่องทาง และเพิ่มความถี่ เพื่อให้เยาวชนฯ ที่ยังเข้าไม่ถึงข่าวประชาสัมพันธ์ได้รับทราบ ส่วนกิจกรรมที่มีอยู่ของ

สำนักงานฯ ยังมีจำนวนน้อยเกินไป จะต้องเพิ่มจำนวนกิจกรรมฯ ที่มีรูปแบบใหม่ๆ น่าสนใจ โดยให้
 ยูวชนฯ เข้ามามีส่วนร่วมในการคิดสร้างสรรค์ ซึ่งจะทำให้ยูวชนฯ เข้ามาเป็นเครือข่ายของรัฐสภา
 มากขึ้น

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 9 นายเค โชชัย พลเยี่ยม (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 3 เมษายน 2560)
 ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าปัญหาแรกได้แก่การเขียน โครงการ การบริหารจัดการ ซึ่งยูวชน
 หลายคนสนใจที่จะจัดกิจกรรมสร้างเครือข่ายฯ แต่ด้วยศักยภาพของแต่ละคนไม่เท่ากัน จึงไม่
 สามารถที่จะดำเนินการได้ แนวทางแก้ไข คือ จัดหลักสูตรฝึกอบรมการเขียนโครงการ (Work
 shop) หรือจัดให้มีที่ปรึกษาการจัดโครงการของแต่ละภูมิภาค หรือการจัดทำโครงการร่วมกัน
 ระหว่างรุ่นพี่ที่มีประสบการณ์กับรุ่นน้อง ตลอดจนการเสนอโครงการยังมีความซับซ้อนและ
 ใช้เวลานาน โดยต้องเสนออาจารย์ที่ปรึกษา รองผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้อำนวยการโรงเรียน จากนั้น
 ต้องเสนอมายังสำนักงานฯ อีก ซึ่งขั้นตอนก็ยาวนานเหมือนกัน กว่าที่จะได้รับการอนุมัติ ซึ่งสิ่งต่างๆ
 เหล่านี้ทำให้ยูวชนฯ ไม่อยากที่จะดำเนินการจัดกิจกรรมฯ แนวทางแก้ไขเห็นควรที่จะตัดขั้นตอน
 บางส่วนออก เพื่อใช้เวลาให้น้อยที่สุด เช่น ให้อาจารย์เซ็นอนุญาตเพียงคนเดียว และในส่วนของ
 สำนักงานฯ ก็จะต้องเร่งเวลาให้รวดเร็วที่สุด และต้องโอนเงินงบประมาณให้ยูวชนฯ ก่อนที่จะจัด
 กิจกรรมฯ ส่วนในภาพรวมระดับประเทศหรือระดับองค์กร ยูวชนฯ ขาดการติดต่อประสานงานกัน
 ที่เป็นระบบ ทำให้การรวมพลังของยูวชนฯ ระดับประเทศไม่เกิดขึ้น และไม่สามารถแสดงศักยภาพ
 หรือเจตนารมณ์ในเรื่องสำคัญๆ ของประเทศให้สังคมได้รับทราบที่จะส่งผลกระทบต่อสำนักงานฯ
 แนวทางแก้ไข โดยสำนักงานฯ จะต้องจัดตั้งคณะกรรมการยูวชนฯ ระดับประเทศ เพื่อเป็นศูนย์กลาง
 การทำงานของยูวชนฯ ในการขับเคลื่อนในภารกิจต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายจากสำนักงานฯ ซึ่งจะทำ
 ให้การพัฒนาเครือข่ายของรัฐสภามุ่งผลสัมฤทธิ์ได้

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 10 นายวิวัฒนา แซ่ถิ่ม (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 19 เมษายน 2560)
 ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าปัญหา อุปสรรคได้แก่ การที่ยูวชนฯ ยังขาดจิตสำนึกในการทำ
 หน้าที่ของยูวชนประชาธิปไตยที่ดี จึงทำให้การพัฒนาเครือข่ายไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร
 แนวทางแก้ไขคือ ยูวชนประชาธิปไตยจะต้องมีจิตสาธารณะ คิดถึงประโยชน์ส่วนรวม รู้จักหน้าที่
 และภารกิจที่สำนักงานฯ ได้มอบหมาย จะต้องทำหน้าที่เป็นสื่อบุคคลในการเผยแพร่ความรู้ และ
 สนับสนุนภารกิจของรัฐสภา ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมฯ หรือภารกิจที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของเยาวชน

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 11 นายยาชีฟู่น อับดุลเกาะห์ (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน
 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่ายูวชนประชาธิปไตยบางส่วนไม่ให้ความสนใจเข้าร่วม
 กิจกรรมฯ กับสำนักงานฯ ขาดจิตสำนึก แนวทางแก้ไขโดยสำนักงานฯ จะต้องประชาสัมพันธ์
 ข่าวสารกิจกรรมฯ ให้มีความถี่และเพิ่มช่องทางให้มากขึ้น ปรับปรุงรูปแบบกิจกรรมฯ ให้มีความ
 น่าสนใจ ตลอดจนสร้างแรงจูงใจหรือสิ่งตอบแทนให้แก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมหรือผู้ที่ทำประโยชน์
 ให้แก่สำนักงานฯ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 12 นางสาวสโรชา สิงห์ตาแก้ว (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ฉันคิดว่าปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาเครือข่ายชุมชน ประชาธิปไตย คือ การติดต่อประสานงานระหว่างสำนักงานฯ กับชุมชนฯ วิธีการแก้ปัญหา คือ จัดตั้ง ทีมงานในส่วนกลางรับผิดชอบในการเป็นศูนย์กลางการเชื่อมโยงเครือข่าย และปัญหาเรื่องเงินงบประมาณสนับสนุนการดำเนินการจัดกิจกรรมฯ ที่จำกัดไว้ในวงเงิน 10,000 บาท ซึ่งน้อยเกินไป ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน วิธีการแก้ปัญหาคือ ไม่ควรจำกัดวงเงินงบประมาณแค่ 10,000 บาท ควรที่จะดูในรายละเอียดของกิจกรรมฯ เช่น จำนวนกลุ่มเป้าหมาย สถานที่จัดกิจกรรมฯ หรือวิทยากร เป็นต้น

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 13 นายวราเทพ เรือนนา (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าการจัดกิจกรรมอื่นๆ ของสำนักงานฯ ยังไม่เปิดโอกาสให้ชุมชนฯ เข้าร่วม แนวทางแก้ไขโดยควรเปิดโอกาสให้ชุมชนฯ เข้าร่วมงานได้ ประการต่อมา กิจกรรมฯ ของชุมชนฯ มีจำนวนน้อยโดยในรอบ 1 งบประมาณจะมีจำนวนแค่ 3 กิจกรรม ซึ่งถือว่าน้อยมากกับการส่งเสริมและสนับสนุนให้เยาวชนมีส่วนร่วมทางการเมือง จึงควรปรับแผนให้มีกิจกรรมฯ ที่ต่อเนื่องตลอดปีงบประมาณ ประการสุดท้ายการติดต่อสื่อสารระหว่างชุมชนฯ กับสำนักงานฯ ยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ จึงเห็นควรที่จะเพิ่มช่องทางการติดต่อสื่อสาร เพื่อให้ชุมชนฯ ได้รับทราบข่าวสารต่างๆ จากรัฐสภาอย่างทั่วถึง อาจจะต้องตั้งศูนย์ข้อมูลและประสานงาน หรือ ศูนย์ข่าวของชุมชนฯ ขึ้นในส่วนกลาง

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 14 นายอานนท์ บัวภา (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 21 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าการจัดกิจกรรมสร้างเครือข่ายเพื่อเผยแพร่ความรู้ของชุมชนฯ มีจำนวนน้อยลงมาก เพราะขาดงบประมาณที่จะใช้จัดกิจกรรมฯ โดยในอดีตชุมชนฯ จะต้องสำรองจ่ายเงินออกไปก่อน แล้วค่อยรวบรวมเอกสารส่งสำนักงานฯ แล้วจึงจะได้เงินคืน ซึ่งขั้นตอนยุ่งยาก และต้องใช้เวลาานาน ซึ่งต่อมาได้ปรับเปลี่ยนเป็นให้เจ้าหน้าที่สำนักงานฯ นำเงิน ไปให้ในวันที่จัดกิจกรรมฯ แต่ก็ทำให้มีค่าใช้จ่ายในส่วนของผู้เจ้าหน้าที่เพิ่มขึ้นมาก จึงไม่เกิดความคุ้มค่า วิธีการแก้ไขปัญหา คือ เมื่อโครงการได้รับการอนุมัติจากสำนักงานฯ ก็ให้โอนเงินงบประมาณให้แก่ชุมชนฯ ได้เลย หรืออาจจะมีกระบวนการปรับระเบียบของทางหรือเป็นการร่วมมือกันระหว่างสำนักงานฯ ชุมชนประชาธิปไตย และสถานศึกษาที่ชุมชนฯ กำลังศึกษาอยู่ ซึ่งจะให้ชุมชนฯ อยากรที่จะจัดกิจกรรมฯ มากขึ้น

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 15 นายชนาวุธ ชำนาญหาญ (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าปัญหาในการพัฒนาเครือข่ายชุมชนฯ เกิดจากปัญหา สถานการณ์ทางการเมืองทำให้รูปแบบ/ หัวข้อในการจัดโครงการเปลี่ยนแปลงไป (จะอ้างอิงตามรัฐธรรมนูญ) ซึ่งทำให้เป็นอุปสรรคอยู่บ้าง เช่น การหาวิทยากรบรรยายที่มีความรู้ความสามารถ ให้ตรงกับหัวข้อได้ยากขึ้น ซึ่งถ้ามีหัวข้อหลักในปีนั้นๆ และสำนักงานฯ มีวิทยากรหรือส่งเจ้าหน้าที่

มาเป็นวิทยากรบรรยาย จะทำให้การดำเนินกิจกรรมฯ ได้ง่ายขึ้น และปัญหาอีกอย่างคือ เรื่องของงบประมาณที่สนับสนุน ซึ่งเดิมในปี 2553 งบประมาณสนับสนุนกิจกรรมฯ จำนวน 5,000 บาท และเพิ่มเป็น 10,000 บาท ในเวลาต่อมา แต่พบว่าเมื่อดำเนินการจัดกิจกรรมฯ จริงพบว่างบประมาณไม่เพียงพอ เพราะสำนักงานฯ กำหนดให้มีกลุ่มเป้าหมายไม่น้อยกว่า 150 คน จึงทำให้การบริหารจัดการทำได้ยาก แนวทางแก้ไขจะต้องเพิ่มงบประมาณต่อครั้งมากขึ้น หรือไม่จำกัดด้านงบประมาณ แต่ให้พิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมฯ เช่น จำนวนกลุ่มเป้าหมาย สถานที่จัดกิจกรรมฯ เป็นต้น

สรุป ได้ว่าปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยผู้การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ เช่น

1. นโยบายที่เกี่ยวกับเยาวชนมีการปรับเปลี่ยนเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหาร
2. การติดต่อสื่อสารระหว่างสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรกับเยาวชนประชาธิปไตยไม่มีประสิทธิภาพ ขาดศูนย์กลางการประสานงาน และไม่มีการจัดทำฐานข้อมูล
3. งบประมาณที่สนับสนุนกิจกรรมของเยาวชนประชาธิปไตยมีจำนวนน้อย ไม่สอดคล้องกับจำนวนเยาวชนประชาธิปไตยที่เพิ่มขึ้นในทุกปี
4. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไม่เปิดโอกาสให้เยาวชนประชาธิปไตยเข้ามามีร่วมกิจกรรมฯ อื่น ๆ ที่จัดขึ้น
5. การเสนอโครงการเพื่อขอรับเงินงบประมาณสนับสนุนจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีขั้นตอนยุ่งยาก และล่าช้าในการอนุมัติ และงบประมาณสนับสนุนการดำเนินการจัดกิจกรรมฯ จำนวน 10,000 บาท/ ครั้ง น้อยเกินไปไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน
6. เยาวชนประชาธิปไตยบางส่วนยังไม่เข้าใจในการเขียนโครงการ และการบริหารจัดการโครงการ
7. ขาดการสนับสนุนเอกสาร แผ่นพับ หนังสือ และสื่อวีดิทัศน์ที่จะใช้ประกอบการจัดโครงการฯ
8. ผู้บริหารสถานศึกษาที่เยาวชนฯ กำลังศึกษาอยู่ไม่เห็นด้วยกับการจัดกิจกรรมฯ ที่เกี่ยวข้องกับการเมืองหรือหัวข้อที่เกี่ยวกับการเมือง
9. ขาดวิทยากรบรรยาย ที่มีความรู้ความสามารถในพื้นที่
10. เยาวชนประชาธิปไตยขาดจิตสำนึกในการทำหน้าที่ของเยาวชนประชาธิปไตยที่ดี แนวทางหรือวิธีการแก้ไข
 1. ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญและสนับสนุนนโยบายที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน และเข้าร่วมกิจกรรมของเยาวชนประชาธิปไตย เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจ
 2. ปรับปรุง และจัดทำฐานข้อมูลของเยาวชนให้ทันสมัย ตลอดจนจัดตั้งศูนย์ประสานงานเยาวชนประชาธิปไตยส่วนกลาง เพื่อเป็นศูนย์กลางการประสานงาน มีผู้รับผิดชอบที่ชัดเจน

3. สนับสนุนงบประมาณการดำเนินการกิจกรรมเยาวชนประชาธิปไตยให้สอดคล้องกับจำนวนเยาวชนประชาธิปไตยที่เพิ่มจำนวนขึ้นทุกปี

4. ควรเปิดโอกาสให้เยาวชนประชาธิปไตยเข้าร่วมกิจกรรมฯ อื่น ๆ ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

5. ลดขั้นตอนการอนุมัติโครงการ และไม่ควรจำกัดวงเงินงบประมาณในการจัดกิจกรรมจำนวน 10,000 บาท/ ครั้ง แต่ควรที่จะดูในรายละเอียดของกิจกรรมฯ เช่น จำนวนกลุ่มเป้าหมาย สถานที่จัดกิจกรรมฯ หรือวิทยากรบรรยาย เป็นต้น

6. จัดหลักสูตรฝึกอบรมการเขียน โครงการ (Work shop) หรือจัดให้มีทีมที่ปรึกษาการจัดโครงการของแต่ละภูมิภาค หรือการจัดทำโครงการร่วมกันระหว่างเยาวชนฯ รุ่นพี่ที่มีประสบการณ์กับเยาวชนฯ รุ่นน้อง

7. สนับสนุนเอกสาร แผ่นพับ หนังสือ และสื่อวีดิทัศน์ที่จะใช้ประกอบการจัดโครงการฯ

8. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จะต้องใช้ชื่อของรัฐสภา เช่น วิทยุกระจายเสียงรัฐสภา หรือวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา หรือเว็บไซต์รัฐสภา ประชาสัมพันธ์บทบาทหน้าที่ของเยาวชนประชาธิปไตยให้สาธารณชนได้รับทราบอย่างทั่วถึง

9. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จะต้องสนับสนุนหรือให้คำแนะนำในการเชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้ ซึ่งอาจจะเป็นของสำนักงานฯ หรือหน่วยงาน/ องค์กรในพื้นที่ที่เป็นเครือข่ายของรัฐสภา

10. ปลุกฝังและสร้างจิตสำนึกให้เยาวชนฯ มีส่วนร่วมต่อการพัฒนาประชาธิปไตย และเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม

คำถามข้อที่ 3 ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1 นายทิตวัญญ์ ณรงค์แสง (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 18 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าต้องเปิดโอกาสให้เยาวชนฯ แต่ละภูมิภาคได้มีพื้นที่ร่วมกันในการแสดงความสามารถ และเปิดโอกาสให้เยาวชนฯ รุ่นใหม่ๆ ได้เข้ามามีส่วนร่วมกับกิจกรรมฯ ของภูมิภาคมากยิ่งขึ้น เช่น เป็นคณะกรรมการ หรือแกนนำ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องสนับสนุนงบประมาณให้มากขึ้นเพื่อที่จะได้จัดกิจกรรมฯ ให้มากขึ้น เพื่อเปิดโอกาสดังกล่าวรวมทั้งการจัดทำสื่อกลางหรือฐานข้อมูล เพื่อรองรับการสื่อสารระหว่างเครือข่ายเยาวชนฯ จะส่งผลให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2 ดร.สุประวีณ์ มีนา วชิร ไกรภพ (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 21 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ฉันคิดว่าแนวทางในการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการทำให้การดำเนินงานของรัฐสภามีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลเพิ่มขึ้นนั้น จำเป็นต้องมีกระบวนการในการดำเนินงาน มีการ

กำหนดเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน ตลอดจนมีการกระจายอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ และลดระเบียบวิธีของการดำเนินการจัดกิจกรรมสร้างเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตย และควรสร้างความร่วมมือกับทุกภาคส่วน (ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม) ในการดำเนินการ นอกจากนี้ภายหลังจากการจัดกิจกรรมสร้างเครือข่ายฯ ในแต่ละครั้งควรมีการติดตามผลอย่างต่อเนื่อง และนำปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นมาปรับปรุงพัฒนางานให้เป็นรูปธรรม ทั้งนี้ควรมีการสร้างขวัญและกำลังใจให้กับเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยที่เป็นเครือข่ายในการเข้าร่วมกิจกรรมฯ เช่น จัดทำเกียรติบัตรให้กับเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยดีเด่นประจำปี หรือการให้ไปศึกษาดูงาน ในสถานที่ต่างๆ ทั้งองค์กรในประเทศหรือต่างประเทศ เป็นต้น

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3 นางสาวสุรัสดา บุญบางเก็ง (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 18 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ฉันคิดว่าข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตย ควรมีจุดศูนย์กลางในการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชุมชนประชาธิปไตยทั้งหมด ซึ่งแนวทางในการปฏิบัติงานและกระบวนการทำงานในแต่ละครั้ง เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ตลอดจนมีการพัฒนาปรับปรุงระบบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชุมชนประชาธิปไตยอย่างสม่ำเสมอ และมีการติดตามความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 4 นายสมชาย เชิงพันธ์ (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 2 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าต้องการให้ชุมชนฯ แต่ละภูมิภาคมีการติดต่อและสร้างความสัมพันธ์กันกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และสร้างจิตสำนึกของการเป็นชุมชนประชาธิปไตยที่ได้รับการหล่อหลอมจากสำนักงานฯ มีจิตอาสาเข้ามาร่วมงานกับสำนักงานฯ เพราะถ้าแต่ละภูมิภาคมีการรวมตัวกันเป็นเครือข่ายที่มีความเข้มแข็งและเหนียวแน่น การรวมตัวกันระดับประเทศเพื่อทำประโยชน์ให้กับสังคมก็จะประสบความสำเร็จได้ไม่ยาก ตลอดจนสำนักงานฯ จะต้องสร้างองค์ความรู้ให้กับชุมชนฯ ในเรื่องการเขียนโครงการและการดำเนินการจัดโครงการ ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ และต้องลดขั้นตอนการอนุมัติโครงการ พร้อมทั้งจะต้องสร้างแรงจูงใจ หรือแรงบันดาลใจให้แก่ชุมชนฯ ที่เข้ามาร่วมงานกับสำนักงานฯ อย่างต่อเนื่อง อีกทั้งสำนักงานฯ จะต้องเพิ่มงบประมาณในโครงการที่มีความเกี่ยวข้องกับชุมชนฯ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5 นายพิทักษ์ คิดโตดา (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 2 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าจะต้องมีการติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ระหว่างสำนักงานกับชุมชนฯ โดยการจัดตั้งศูนย์ประสานงานชุมชนฯ โดยใช้โซเชียลมีเดียในการติดต่อสื่อสาร เช่น แจ้งข้อมูลข่าวสารองค์ความรู้ และข่าวประชาสัมพันธ์ ซึ่งจะทำให้เครือข่ายชุมชนฯ มีความเป็นปึกแผ่นและมีความเหนียวแน่นมากขึ้น จะทำให้ภารกิจของชุมชนฯ ที่ได้รับมอบหมายสัมฤทธิ์ผลและจะต้องมีการหมุนเวียนให้มีการจัดกิจกรรมฯ ทุกจังหวัด เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ให้ประชาชนทั่วไปได้รู้จักชุมชนฯ และสำนักงานฯ ในการกิจการส่งเสริมสนับสนุนเยาวชนในด้านการเมืองมากขึ้น และเป็นการขยายสร้างเครือข่ายด้านประชาธิปไตยให้กับรัฐสภา

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 6 นายธนา อัครกุล (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 2 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตย คงต้องย้อนกลับมาทบทวนถึงบทบาท รวมไปถึงความรู้พื้นฐานด้านประชาธิปไตย “Back to basic” ว่าแท้จริงแล้วภายใต้เครือข่ายชุมชนประชาธิปไตย ตัวชุมชนฯ มีองค์ความรู้ ความเข้าใจในความหมายของประชาธิปไตยอย่างถ่องแท้แค่ไหน การปฏิบัติตัวเมื่อออกสู่สังคมภายนอกเป็นอย่างไร และจะสามารถอธิบายสื่อสารไปให้บุคคลอื่นได้หรือไม่ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมชุมชนประชาธิปไตย สัมมนาเชิงปฏิบัติการ จำนวน 10 วัน จะต้องสร้างหลักสูตรความรู้ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวอย่างชัดเจน หรือกิจกรรมรณรงค์ชุมชนฯ ของแต่ละภูมิภาคก็จำเป็นที่จะต้องเพิ่มพูนองค์ความรู้ที่ถูกต้องให้แก่ชุมชนฯ ที่เข้าร่วมกิจกรรมฯ เพื่อที่จะเป็นสื่อบุคคลนำความรู้ที่ได้รับ ไปเผยแพร่ต่อไปได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจะทำให้องค์กรชุมชนฯ เป็นเสมือนศูนย์รวมเยาวชนที่มีความรู้ด้านประชาธิปไตย และพร้อมที่จะเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 7 นายสันติ มากชู (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 2 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “... ผมคิดว่าปัจจุบันชุมชนประชาธิปไตยได้กระจายอยู่ตามพื้นที่หรือในหน่วยงาน/ องค์กรต่างๆ ทั่วประเทศ สำนักงานฯ จะต้องบริหารจัดการโดยการนำเครือข่ายเหล่านี้มาพัฒนาและใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เช่น การปรับปรุง และจัดทำฐานข้อมูลให้ทันสมัย มีการสื่อสารระหว่างสำนักงานฯ กับชุมชนฯ อย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง การเปิดโอกาสให้ชุมชนฯ เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมอื่นๆ ของสำนักงานฯ อย่างทั่วถึง ตลอดจนสำนักงานฯ จะต้องส่งเสริมการทำงานเป็นทีมให้แก่ชุมชนฯ ที่เป็นรูปธรรม อาจอยู่ในรูปแบบคณะกรรมการ อนุกรรมการ คณะทำงาน ทั้งในระดับจังหวัด ระดับภาคหรือระดับประเทศ เพื่อขับเคลื่อนพัฒนาเครือข่ายให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยการออกเป็นคำสั่งแต่งตั้งจากสำนักงานฯ และต้องเริ่มมีการจัดทำบัตรประจำตัวชุมชนประชาธิปไตย ที่มีจำนวนมากขึ้นในทุกปี ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งจูงใจ และสร้างความภูมิใจให้กับชุมชนฯ ที่จะทุ่มเทแรงกายแรงใจในการร่วมกันพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยของรัฐสภาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อีกทั้งจะเป็นการบังคับให้ชุมชนฯ จะต้องรายงานตัวต่อสำนักงานฯ ในทุกปี เมื่อบัตรประจำตัวหมดอายุ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 8 นางสาวเป็ยทิพย์ บุญชุม (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ฉันคิดว่าต้องประชาสัมพันธ์ข่าวสาร องค์ความรู้ต่างๆ ให้ทราบกันอย่างทั่วถึง สร้างสรรค์กิจกรรมใหม่ๆ ที่น่าสนใจและเกิดประโยชน์ต่อสังคม พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับเครือข่ายในพื้นที่ เช่น กระจายการทำงานให้เครือข่ายในระดับจังหวัดมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ สร้างสรรค์งาน ตลอดจนสร้างแนวทางการดำเนินงานพัฒนาเครือข่ายที่ชัดเจน และเปิดโอกาสให้ชุมชนฯ เข้ามามีส่วนร่วมกับกิจกรรมฯ ของสำนักงานฯ มากขึ้น

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 9 นายเดโชชัย พลเยี่ยม (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 3 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าสำนักงานฯ จะต้องสนับสนุนกิจกรรมฯ รูปแบบใหม่ๆ เช่น

ให้เยาวชนฯ ในแต่ละจังหวัดมีส่วนกับกิจกรรมฯ ตามประเพณีหรือวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่น เช่น มีการออกร้านเยาวชนฯ การจัดนิทรรศการให้ความรู้ในงานประเพณี เพื่อเป็นการยกระดับองค์กรเยาวชนฯ และเป็นการประชาสัมพันธ์และสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่สำนักงานฯ ตลอดจนเป็นการเปิดโอกาสให้เยาวชนฯ เข้ามีส่วนร่วมร่วมกับสำนักงานฯ

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 10 นายวัฒนา แซ่ลิ้ม (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 19 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าให้สำนักงานฯ ต่อยอดองค์ความรู้ให้แก่เยาวชนฯ ในระยะที่ 2 ได้แก่ การคัดเลือกเยาวชนฯ ที่มีความรู้ความสามารถ มีศักยภาพ และมีจิตอาสา เข้าอบรมองค์ความรู้เพิ่มเติม เพื่อเป็นสื่อบุคคลทำหน้าที่เป็นตัวแทนของสำนักงานฯ ในการเผยแพร่ความรู้ด้านประชาธิปไตย หรือประชาสัมพันธ์เผยแพร่กิจกรรมของสำนักงานฯ อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนให้สำนักงานฯ เปิดโอกาสให้เยาวชนฯ ที่มีความรู้ความสามารถด้านสื่อมวลชนเข้ามามีส่วนร่วมในรายการหรือจัดรายการที่เกี่ยวกับเยาวชนทางสถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา หรือสถานีวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 11 นายยาชีพูน อับดุลเกาะห์ (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าอยากให้สำนักงานฯ ใช้เครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยที่กระจายตัวอยู่ทั่วประเทศมาสนับสนุนภารกิจของสำนักงานฯ ในด้านต่างๆ ให้เกิดผลประโยชน์สูงสุด เช่น การสนับสนุนภารกิจด้านงานข่าวด้านเยาวชนของสถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา หรือสถานีวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา โดยการรายงานข่าวที่เกิดขึ้นในพื้นที่เข้ามาส่วนกลาง ตลอดจนสำนักงานฯ จะต้องประชาสัมพันธ์ให้สังคมได้รับทราบว่าเยาวชนประชาธิปไตย คืออะไร เพราะเมื่อสังคมรับทราบแล้ว เยาวชนฯ จะดำเนินการเรื่องอะไรสังคมก็จะให้ความสนใจ และให้การยอมรับ และจะเป็นการยกระดับให้องค์กรเยาวชนฯ เป็นองค์กรระดับประเทศ หรือภูมิภาคต่อไป

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 12 นางสาวสโรชา สิงห์ตาแก้ว (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ฉันคิดว่าต้องสร้างกิจกรรมใหม่ๆ ขึ้นมา เพื่อสร้างความหลากหลายของกิจกรรมฯ และสร้างความตื่นตัว พร้อมทั้งการจัดตั้งศูนย์ประชาธิปไตย หรือศูนย์เยาวชนประชาธิปไตยประจำจังหวัด เพื่อสร้างความเข้มแข็งในการขยายผลสร้างเครือข่ายด้านประชาธิปไตยของรัฐสภา

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 13 นายวราเทพ เรือนนา (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าให้เยาวชนฯ ส่งผลการดำเนินงานด้านจิตอาสา หรือการทำงานเพื่อสังคมในพื้นที่ ส่งให้สำนักงานฯ รับทราบ ซึ่งจะช่วยให้สำนักงานฯ ได้ทราบว่าเยาวชนฯ อยู่ที่ไหน และทำอะไรอยู่ ทำให้เกิดการติดต่อประสานงานกัน และสำนักงานฯ ก็จะมีรางวัลจูงใจสำหรับคนที่ทำประโยชน์ให้แก่สังคม

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 14 นายอนันท์ บัวภา (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 21 เมษายน 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าอยากให้มีการไปศึกษาดูงานต่างประเทศ สำหรับเยาวชนฯ ที่ทำ

กิจกรรมฯ ต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นแรงจูงใจในการเผยแพร่ความรู้และภาพลักษณ์ให้
 สำนักงานฯ ในบทบาทที่สนับสนุนเยาวชน ตลอดจนอยากให้อุทยานฯ เป็นองค์กรที่มีรูปแบบที่เป็น
 โครงสร้างรูปธรรมที่ชัดเจน อาจจะคล้ายๆ กับสภาเด็กและเยาวชน ของกระทรวงพัฒนาสังคมและ
 ความมั่นคงของมนุษย์ โดยเป็นหน่วยงานภายใต้สำนักงานฯ ที่มีอุทยานฯ ทั่วประเทศเป็นสมาชิก

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 15 นายชนาวุธ ชำนาญหาญ (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 6 เมษายน
 2560) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “...ผมคิดว่าต้องให้การสนับสนุนงบประมาณอย่างต่อเนื่อง และ
 สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น หรือเชื่อมโยงการทำงานกับเครือข่ายเยาวชนอื่นที่เกี่ยวข้อง
 ตลอดจนการสนับสนุนให้อุทยานฯ ไปศึกษาดูงานต่างประเทศ ซึ่งมีหลายประเทศที่เยาวชนมีบทบาท
 รวมพลังกันถึงขั้นการนำเสนอเป็นนโยบายสาธารณะ ซึ่งอุทยานฯ ของประเทศไทยจะได้เอาเป็น
 แบบอย่าง

สรุป ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาเครือข่ายอุทยานประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่าย
 ของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ดังนี้

1. ส่งเสริมการทำงานเป็นทีมให้แก่อุทยานฯ ที่เป็นรูปธรรม และเปิดโอกาสให้อุทยานฯ
 รุ่นใหม่ๆ เข้ามามีส่วนร่วมกับกิจกรรมฯ มากขึ้น เช่น เป็นคณะกรรมการ อนุกรรมการ คณะทำงาน
 ทั้งในระดับจังหวัด ระดับภาคหรือระดับประเทศ
2. จัดตั้งศูนย์กลางประสานงานอุทยานฯ เพื่อหน้าที่ติดต่อสื่อสาร การรวบรวมข้อมูลของ
 อุทยานประชาธิปไตย แจ้งข้อมูลข่าวสารองค์ความรู้ และข่าวประชาสัมพันธ์ ตลอดจนพัฒนาปรับปรุง
 ระบบข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ พร้อมทั้งจัดทำบัตรประจำตัวอุทยานประชาธิปไตย เพื่อเป็นฐานข้อมูล
 ที่ถูกต้อง
3. กระจายอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ และควรสร้างความร่วมมือกับทุกภาคส่วน
 (ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม) ที่มีภารกิจลักษณะเดียวกัน
4. ให้เครือข่ายระดับจังหวัดมีส่วนกับกิจกรรมฯ ตามประเพณีหรือวัฒนธรรมในแต่ละ
 ท้องถิ่น เช่น มีการออกร้านอุทยานฯ การจัดนิทรรศการให้ความรู้ในงานประเพณี
5. ต่อยอดองค์ความรู้ให้แก่อุทยานฯ ในระยะที่ 2 โดยการคัดเลือกอุทยานฯ ที่มีความรู้
 ความสามารถ มีศักยภาพ และมีจิตอาสา เข้าอบรมองค์ความรู้เพิ่มเติม เพื่อเป็นสื่อบุคคลทำหน้าที่เป็น
 ตัวแทนของสำนักงานฯ ในการเผยแพร่ความรู้ด้านประชาธิปไตยอย่างมีประสิทธิภาพ
6. จัดทำเกียรติบัตรให้กับเครือข่ายอุทยานประชาธิปไตยดีเด่นประจำปี
7. เปิดโอกาสให้อุทยานฯ เข้าร่วมงานกับสถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา หรือสถานีวิทยุ
 โทรทัศน์รัฐสภา ในด้านงานที่เกี่ยวกับเยาวชน
8. การให้ไปศึกษาดูงานในสถานที่ต่างๆ ทั้งองค์กรในประเทศหรือต่างประเทศ

9. ให้เยาวชนฯ ส่งผลการดำเนินงานด้านจิตอาสา หรือการทำงานเพื่อสังคมในพื้นที่ให้สำนักงานฯ รับทราบ ซึ่งจะช่วยให้สำนักงานฯ และจัดให้มีรางวัลใจสำหรับคนที่ทำประโยชน์ให้แก่สังคม

10. จัดตั้งเป็นองค์กรที่มีรูปแบบ โครงสร้างที่เป็นรูปธรรม ชัดเจน อาจจะคล้ายๆ กับสภาเด็กและเยาวชน กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ ผู้ศึกษาวิจัยสามารถวิเคราะห์เพื่อตอบวัตถุประสงค์การศึกษาวิจัยได้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

จากการศึกษาวิจัยพบว่า สภาพปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ มีดังนี้

- 1.1 นโยบายที่เกี่ยวกับเยาวชนมีการปรับเปลี่ยนเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหาร
- 1.2 การติดต่อสื่อสารระหว่างสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรกับเยาวชนประชาธิปไตยไม่มีประสิทธิภาพ ขาดศูนย์กลางการประสานงาน และไม่มีการจัดทำฐานข้อมูล
- 1.3 งบประมาณที่สนับสนุนกิจกรรมของเยาวชนประชาธิปไตยมีจำนวนน้อย ไม่สอดคล้องกับจำนวนเยาวชนประชาธิปไตยที่เพิ่มขึ้นในทุกปี
- 1.4 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไม่เปิดโอกาสให้เยาวชนประชาธิปไตยเข้าร่วมกิจกรรมฯ อื่น ๆ ที่จัดขึ้น
- 1.5 การเสนอโครงการเพื่อขอรับเงินงบประมาณสนับสนุนจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีขั้นตอนยุ่งยาก และล่าช้าในการอนุมัติ และงบประมาณสนับสนุนการดำเนินการจัดกิจกรรมฯ จำนวน 10,000 บาท/ ครั้ง น้อยเกินไปไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน
- 1.6 เยาวชนประชาธิปไตยบางส่วนยังไม่เข้าใจในการเขียนโครงการ และการบริหารจัดการโครงการ
- 1.7 ขาดการสนับสนุนเอกสาร แผ่นพับ หนังสือ และสื่อวีดิทัศน์ที่จะใช้ประกอบการจัดโครงการฯ
- 1.8 ผู้บริหารสถานศึกษาที่เยาวชนฯ กำลังศึกษาอยู่ไม่เห็นด้วยกับการจัดกิจกรรมฯ ที่เกี่ยวข้องกับการเมืองหรือหัวข้อที่เกี่ยวกับการเมือง
- 1.9 ขาดวิทยากรบรรยาย ที่มีความรู้ความสามารถในพื้นที่
- 1.10 เยาวชนประชาธิปไตยขาดจิตสำนึกในการทำหน้าที่ของเยาวชนประชาธิปไตยที่ดี

2. เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย สู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

จากการศึกษาวิจัยพบว่า แนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายเยาวชน
ประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ มีดังนี้

2.1 ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญและสนับสนุนนโยบายที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน และเข้า
ร่วมกิจกรรมของเยาวชนประชาธิปไตย เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจ

2.2 ปรับปรุง และจัดทำฐานข้อมูลของเยาวชนให้ทันสมัย ตลอดจนจัดตั้งศูนย์
ประสานงานเยาวชนประชาธิปไตยส่วนกลาง เพื่อเป็นศูนย์กลางการประสานงาน มีผู้รับผิดชอบ
ที่ชัดเจน

2.3 สนับสนุนงบประมาณการดำเนินการกิจกรรมเยาวชนประชาธิปไตยให้สอดคล้อง
กับจำนวนเยาวชนประชาธิปไตยที่เพิ่มจำนวนขึ้นทุกปี

2.4 ควรเปิดโอกาสให้เยาวชนประชาธิปไตยเข้าร่วมกิจกรรมฯ อื่น ๆ ของสำนักงาน
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

2.5 ลดขั้นตอนการอนุมัติโครงการ และไม่ควรจำกัดวงงบประมาณในการจัด
กิจกรรมจำนวน 10,000 บาท/ ครั้ง แต่ควรที่จะดูในรายละเอียดของกิจกรรมฯ เช่น จำนวนกลุ่ม
เป้าหมาย สถานที่จัดกิจกรรมฯ หรือวิทยากรบรรยาย เป็นต้น

2.6 จัดหลักสูตรฝึกอบรมการเขียน โครงการ (Work shop) หรือจัดให้มีทีมที่ปรึกษา
การจัดโครงการของแต่ละภูมิภาค หรือการจัดทำโครงการร่วมกันระหว่างเยาวชนฯ รุ่นพี่ที่มี
ประสบการณ์กับเยาวชนฯ รุ่นน้อง

2.7 สนับสนุนเอกสาร แผ่นพับ หนังสือ และสื่อวีดิทัศน์ที่จะใช้ประกอบการจัด
โครงการฯ

2.8 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จะต้องใช้สื่อของรัฐสภา เช่น วิทยุ
กระจายเสียงรัฐสภา หรือวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา หรือเว็บไซต์รัฐสภา ประชาสัมพันธ์บทบาทหน้าที่
ของเยาวชนประชาธิปไตยให้สาธารณชนได้รับทราบอย่างทั่วถึง

2.9 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จะต้องสนับสนุนหรือให้คำแนะนำในการ
เชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้ ซึ่งอาจจะเป็นของสำนักงานฯ หรือหน่วยงาน/ องค์กรในพื้นที่
ที่เป็นเครือข่ายของรัฐสภา

2.10 ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกให้เยาวชนฯ มีส่วนร่วมต่อการพัฒนาประชาธิปไตย
และเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม

3. เพื่อนำแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่ได้ศึกษามา กำหนดเป็นแผนกลยุทธ์พัฒนา เครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

จากการศึกษาวิจัยดังกล่าว จึงได้นำแนวทางการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคมากำหนดเป็น
แผนกลยุทธ์พัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์
ดังนี้

1. กลยุทธ์การทำงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ สู่เป้าหมายการดำเนินการ โครงการ/ กิจกรรมฯ
โดยอาศัยหลัก PDCA (Plan – Do – Check – Act) ประกอบด้วย

1.1 การวางแผน (Plan) หมายถึงการกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์การดำเนินงาน
วิธีการและขั้นตอนการดำเนินงานให้ชัดเจน และเป็นไปตามนโยบาย วิสัยทัศน์และพันธกิจของ
สำนักงานฯ เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาไปในแนวทางเดียวกัน ตลอดจนในการวางแผนกำหนดกลยุทธ์
จะดำเนินงานแบบมีส่วนร่วมโดยการให้เยาวชนฯ เข้ามามีส่วนร่วมด้วย

1.2 การปฏิบัติ (Do) หมายถึง การปฏิบัติให้เป็นไปตามแผนที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งก่อน
การปฏิบัติงานจะต้องศึกษาข้อมูลและเงื่อนไขต่างๆ ของสภาพงานที่เกี่ยวข้อง และมีการอบรมสร้าง
ความเข้าใจให้แก่ผู้ปฏิบัติทั้งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานฯ และเยาวชนฯ

1.3 การตรวจสอบ (Check) เพื่อประเมินผลว่ามีการปฏิบัติงานตามแผนหรือมีปัญหา
เกิดขึ้นในระหว่างปฏิบัติงานหรือไม่ ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อประสิทธิภาพและคุณภาพของการทำงาน
การติดตาม การตรวจสอบ และการประเมินปัญหาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องกระทำควบคู่ไปกับการ
ดำเนินงาน เพื่อจะได้ทราบข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงคุณภาพของการดำเนินงานต่อไป

1.4 การปรับปรุง (Act) เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นหลังจากได้ทำการตรวจสอบแล้ว
การปรับปรุงอาจเป็นการแก้ไขแบบเร่งด่วนเฉพาะหน้า หรือการค้นหาสาเหตุที่แท้จริงเพื่อป้องกัน
ไม่ให้เกิดปัญหาซ้ำรอยเดิม ข้อมูลที่ได้จะช่วยให้การวางแผนมีความสมบูรณ์และมีคุณภาพเพิ่มขึ้น

2. กลยุทธ์การสร้างเครือข่าย และการทำงานเป็นทีม ประกอบด้วย

2.1 มีแกนนำและสมาชิกที่เข้มแข็ง โดยคณะกรรมการเยาวชนฯ ซึ่งเป็นผู้มีบทบาท
สำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาเครือข่ายด้านประชาธิปไตยของรัฐสภาจะต้องมีความเข้มแข็งและ
มีการเชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายทั่วประเทศ ตลอดจนมีการทำงานเป็นทีมที่มีประสิทธิภาพ

2.2 มีสัมพันธภาพที่ดี กล่าวคือเครือข่ายมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันทั้งระดับ
คณะกรรมการฯ สมาชิกเยาวชนฯ หรือระหว่างเยาวชนฯ ของแต่ละรุ่น จะทำให้การดำเนินงานของ
เครือข่ายราบรื่น เป็นที่ยอมรับและประสบความสำเร็จ

2.3 การทำกิจกรรมและความต่อเนื่อง กล่าวคือการดำเนินการของเครือข่ายจะต้องมี
การจัดกิจกรรมฯ อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เพื่อให้สมาชิกได้มีการติดต่อประสานงานและมีการ
ทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่อง จนเกิดการดำเนินงานเป็นทีมที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

2.4 การเรียนรู้และนวัตกรรม สมาชิกของเครือข่ายทั้งคณะกรรมการ คณะทำงาน หรือชุมชนฯ มีการเรียนรู้ผ่านกระบวนการต่างๆ สามารถสร้างสรรค์นวัตกรรม ทั้งที่เป็นความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ประโยชน์กับองค์กร

2.5 การบริหารจัดการที่ดี โดยการนำหลักการบริหาร 4M (Man Money Materials Management) มาใช้ เพื่อให้เครือข่ายดำเนินกิจกรรมฯ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล สูงสุด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยผ่านการเป็นเครือข่ายของ
รัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีวิจัย 2 วิธี คือ การวิจัยเอกสาร (Documentary research)
ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ วารสาร สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ รายงาน
การวิจัย วิทยานิพนธ์ คู่มือการปฏิบัติงาน ระเบียบ คำสั่ง เอกสารทางราชการที่เกี่ยวข้องกับหลักการ
และแนวทางในการพัฒนาเครือข่าย เป็นต้น และการวิจัยสนาม (Field research) รวบรวมด้วยการ
สัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยผ่านการเป็น
เครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

2. เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตย
ผ่านการเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

3. เพื่อนำแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่ได้ศึกษามา กำหนดเป็นแผนกลยุทธ์พัฒนา
เครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยผ่านการเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

ผู้ศึกษาได้ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เนื่องจากผู้ศึกษามี
ข้อจำกัดในเรื่องระยะเวลาในการศึกษาจึงใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key informants)
จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์ โดยสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง หรือการ
สัมภาษณ์เป็นการสัมภาษณ์ที่มีคำถามและข้อกำหนดแน่นอนตายตัว จะสัมภาษณ์ผู้ใดก็ใช้คำถาม
เดียวกัน โดยผู้วิจัยได้ค้นคว้าสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการสัมภาษณ์สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

1. สภาพปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยผ่านการเป็นเครือข่าย
ของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ คือ

1.1 นโยบายที่เกี่ยวกับเยาวชนมีการปรับเปลี่ยนเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหาร

1.2 การติดต่อสื่อสารระหว่างสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรกับชุมชน
ประชาธิปไตยไม่มีประสิทธิภาพ ขาดศูนย์กลางการประสานงาน และไม่มีการจัดทำฐานข้อมูล

1.3 งบประมาณที่สนับสนุนกิจกรรมของชุมชนประชาธิปไตยมีจำนวนน้อย
ไม่สอดคล้องกับจำนวนชุมชนประชาธิปไตยที่เพิ่มขึ้นในทุกปี

1.4 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไม่เปิดโอกาสให้ยูวชนประชาธิปไตยเข้าร่วมกิจกรรมฯ อื่น ๆ ที่จัดขึ้น

1.5 การเสนอโครงการเพื่อขอรับเงินงบประมาณสนับสนุนจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีขั้นตอนยุ่งยาก และล่าช้าในการอนุมัติ และงบประมาณสนับสนุนการดำเนินการจัดกิจกรรมฯ จำนวน 10,000 บาท/ ครั้ง น้อยเกินไปไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน

1.6 ยูวชนประชาธิปไตยบางส่วนยังไม่เข้าใจในการเขียนโครงการ และการบริหารจัดการโครงการ

1.7 ขาดการสนับสนุนเอกสาร แผ่นพับ หนังสือ และสื่อวีดิทัศน์ที่จะใช้ประกอบการจัดโครงการฯ

1.8 ผู้บริหารสถานศึกษาที่ยูวชนฯ กำลังศึกษาอยู่ไม่เห็นด้วยกับการจัดกิจกรรมฯ ที่เกี่ยวข้องกับการเมืองหรือหัวข้อที่เกี่ยวกับการเมือง

1.9 ขาดวิทยากรบรรยาย ที่มีความรู้ความสามารถในพื้นที่

1.10 ยูวชนประชาธิปไตยขาดจิตสำนึกในการทำหน้าที่ของยูวชนประชาธิปไตยที่ดี

2. แนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายยูวชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ มีดังนี้

2.1 ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญและสนับสนุนนโยบายที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน และเข้าร่วมกิจกรรมของยูวชนประชาธิปไตย เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจ

2.2 ปรับปรุง และจัดทำฐานข้อมูลของยูวชนให้ทันสมัย ตลอดจนจัดตั้งศูนย์ประสานงานยูวชนประชาธิปไตยส่วนกลาง เพื่อเป็นศูนย์กลางการประสานงาน มีผู้รับผิดชอบที่ชัดเจน

2.3 สนับสนุนงบประมาณการดำเนินการกิจกรรมยูวชนประชาธิปไตยให้สอดคล้องกับจำนวนยูวชนประชาธิปไตยที่เพิ่มจำนวนขึ้นทุกปี

2.4 ควรเปิดโอกาสให้ยูวชนประชาธิปไตยเข้าร่วมกิจกรรมฯ อื่น ๆ ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

2.5 ลดขั้นตอนการอนุมัติโครงการ และไม่ควรจำกัดวงงบประมาณในการจัดกิจกรรมจำนวน 10,000 บาท/ ครั้ง แต่ควรที่จะดูในรายละเอียดของกิจกรรมฯ เช่น จำนวนกลุ่มเป้าหมาย สถานที่จัดกิจกรรมฯ หรือวิทยากรบรรยาย เป็นต้น

2.6 จัดหลักสูตรฝึกอบรมการเขียนโครงการ (Work shop) หรือจัดให้มีทีมที่ปรึกษาการจัดโครงการของแต่ละภูมิภาค หรือการจัดทำโครงการร่วมกันระหว่างยูวชนฯ รุ่นพี่ที่มีประสบการณ์กับยูวชนฯ รุ่นน้อง

2.7 สนับสนุนเอกสาร แผ่นพับ หนังสือ และสื่อวีดิทัศน์ที่จะใช้ประกอบการจัดโครงการฯ

2.8 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จะต้องใช้สื่อของรัฐสภา เช่น วิทยุกระจายเสียงรัฐสภา หรือวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา หรือเว็บไซต์รัฐสภา ประชาสัมพันธ์บทบาทหน้าที่ของยุวชนประชาธิปไตยให้สาธารณชนได้รับทราบอย่างทั่วถึง

2.9 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จะต้องสนับสนุนหรือให้คำแนะนำในการเชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้ ซึ่งอาจจะเป็นของสำนักงานฯ หรือหน่วยงาน/ องค์กรในพื้นที่ที่เป็นเครือข่ายของรัฐสภา

2.10 ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกให้ยุวชนฯ มีส่วนร่วมต่อการพัฒนาประชาธิปไตย และเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม

3. แนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่ได้ศึกษามา กำหนดเป็นแผนกลยุทธ์พัฒนาเครือข่ายยุวชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ดังนี้

1. กลยุทธ์การทำงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ สู่เป้าหมายการดำเนินการ โครงการ/ กิจกรรมฯ โดยอาศัยหลัก PDCA (Plan – Do – Check – Act) ประกอบด้วย

1.1 การวางแผน (Plan) หมายถึงการกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์การดำเนินงาน วิธีการและขั้นตอนการดำเนินงานให้ชัดเจน และเป็นไปตามนโยบาย วิสัยทัศน์และพันธกิจของสำนักงานฯ เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาไปในแนวทางเดียวกัน ตลอดจนในการวางแผนกำหนดกลยุทธ์จะดำเนินงานแบบมีส่วนร่วมโดยการให้ยุวชนฯ เข้ามามีส่วนร่วมด้วย

1.2 การปฏิบัติ (Do) หมายถึง การปฏิบัติให้เป็นไปตามแผนที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งก่อนการปฏิบัติงานจะต้องศึกษาข้อมูลและเงื่อนไขต่างๆ ของสภาพงานที่เกี่ยวข้อง และมีการอบรมสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ปฏิบัติทั้งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานฯ และยุวชนฯ

1.3 การตรวจสอบ (Check) เพื่อประเมินผลว่ามีการปฏิบัติงานตามแผนหรือมีปัญหาเกิดขึ้นในระหว่างปฏิบัติงานหรือไม่ ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อประสิทธิภาพและคุณภาพของการทำงาน การติดตาม การตรวจสอบ และการประเมินปัญหาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องกระทำควบคู่ไปกับการดำเนินงาน เพื่อจะได้ทราบข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงคุณภาพของการดำเนินงานต่อไป

1.4 การปรับปรุง (Act) เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นหลังจากได้ทำการตรวจสอบแล้ว การปรับปรุงอาจเป็นการแก้ไขแบบเร่งด่วนเฉพาะหน้า หรือการค้นหาสาเหตุที่แท้จริงเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาซ้ำรอยเดิม ข้อมูลที่ได้จะช่วยให้การวางแผนมีความสมบูรณ์และมีคุณภาพเพิ่มขึ้น

2. กลยุทธ์การสร้างเครือข่าย และการทำงานเป็นทีม ประกอบด้วย

2.1 มีแกนนำและสมาชิกที่เข้มแข็ง โดยคณะกรรมการเยาวชนฯ ซึ่งเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาเครือข่ายด้านประชาธิปไตยของรัฐสภาจะต้องมีความเข้มแข็งและมีการเชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายทั่วประเทศ ตลอดจนมีการทำงานเป็นทีมที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งการทำงานที่มีประสิทธิภาพในที่นี้ คือ การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทั้งด้านวิชาการ ด้านการประสานงานเครือข่าย และด้านงบประมาณ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของประเวศ วะสี (2541) ที่ได้ศึกษาการพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียน ประถมศึกษาขนาดเล็ก พบว่า การดำเนินงานด้านวิชาการ ด้านงบประมาณ ด้านบุคคล และด้านบริหารทั่วไป เป็นจุดแข็งที่ควรพัฒนาในระดับต้น เพื่อกำหนดเป้าหมายในการทำงาน มีการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และจัดทำแผนพัฒนาร่วมกัน อันแสดงให้เห็นถึงการทำงานแบบมีส่วนร่วม

2.2 มีสัมพันธภาพที่ดี กล่าวคือเครือข่ายมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันทั้งระดับคณะกรรมการฯ สมาชิกเยาวชนฯ หรือระหว่างเยาวชนฯ ของแต่ละรุ่น จะทำให้การดำเนินงานของเครือข่ายราบรื่น เป็นที่ยอมรับและประสบความสำเร็จ ทั้งนี้จากการศึกษาของสร้อยญา จุฑานิล (2556) ที่ศึกษาเรื่องการบริหารเครือข่ายของสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน สำนักงานปฏิบัติการภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าความร่วมมือกับทุกภาคส่วนเพื่อสร้างความร่วมมือ ทั้งในระดับนโยบาย หน่วยงานพัฒนาทั้งภาครัฐและภาคเอกชน รวมถึงสถาบันการศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อสนับสนุนให้องค์กรชุมชนและท้องถิ่น จะสามารถเป็นแกนหลักและยกระดับการทำงานด้านการเชื่อมและขยายความสัมพันธ์เครือข่ายให้เข้มแข็งมากยิ่งขึ้น

2.3 การทำกิจกรรมฯ และความต่อเนื่อง กล่าวคือการดำเนินการของเครือข่ายจะต้องมีการจัดกิจกรรมฯ อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เพื่อให้สมาชิกได้มีการติดต่อประสานงานและมีการทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่อง จนเกิดการดำเนินงานเป็นทีมที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

2.4 การเรียนรู้และนวัตกรรม สมาชิกของเครือข่ายทั้งคณะกรรมการ คณะทำงาน หรือเยาวชนฯ มีการเรียนรู้ผ่านกระบวนการต่างๆ สามารถสร้างสรรค์นวัตกรรม ทั้งที่เป็นความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ประโยชน์กับองค์กร

2.5 การบริหารจัดการที่ดี โดยการนำหลักการบริหาร 4M (Man Money Materials Management) มาใช้ เพื่อให้เครือข่ายดำเนินกิจกรรมฯ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุด

ข้อเสนอแนะ

1. หากต้องการให้การพัฒนาเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยของสำนักงานฯ ประสบความสำเร็จ ผู้บริหารสำนักงานฯ และบุคลากรที่เกี่ยวข้อง จะต้องให้ความสำคัญกับการเปิดโอกาสและการเข้ามามีส่วนร่วมของเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย เพื่อยกระดับมาตรฐานการทำงานและรองรับการพัฒนากระบวนการของสำนักงานฯ ที่เน้น “สื่อบุคคล” เป็นหัวใจสำคัญของงานพัฒนา รวมทั้งบุคลากรมีความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ โดยการศึกษา จุดด้อย ข้อบกพร่อง จุดแข็ง ของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบุคลิกลักษณะ พฤติกรรม หรือแม้แต่วิธีการทำงาน แล้วนำมาต่อยอดพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น ส่วนสิ่งไหนที่เป็นจุดอ่อน จุดบกพร่อง ก็ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมและพัฒนาอยู่เสมอ

2. วิธีการที่จะทำให้การดำเนินงานสร้างความยั่งยืนและคงอยู่ในระยะยาว ให้กับเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย ในฐานะกลุ่มผู้รับบริการและกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ประกอบด้วย

2.1 การเปลี่ยนความยั่งยืนให้เป็นจุดแข็งของสำนักงานฯ โดยวิธีการ ดังนี้

- การสร้างการยอมรับนับถือจากกลุ่มเครือข่าย โดยผ่านกระบวนการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ระหว่างผู้บริหารสำนักงานฯ บุคลากร และเยาวชนประชาธิปไตย ให้สามารถเข้าใจในเจตนารมณ์ วัตถุประสงค์ และเป้าหมายร่วมกัน

- การสื่อสารแบบเผชิญหน้า ระหว่างผู้บริหารสำนักงานฯ บุคลากร และเยาวชนประชาธิปไตย ซึ่งทำให้สามารถปรับปรุงเนื้อหา ประเด็น วิธีการ ให้เหมาะสมและตรงตามความต้องการ แล้วจัดทำเป็นคู่มือมาตรฐานในการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ

- การสร้างความคุ้นเคย โดยการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลที่เป็นกันเอง มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เพื่อทำให้เกิดการคล้อยตาม และง่ายต่อการประสานความร่วมมือ

2.2 การปรับสมดุลเชิงโครงสร้างระหว่างสำนักงานฯ กับเครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตย ซึ่งหัวใจอยู่ที่การกระจายอำนาจ นั่นคือ การเปิดโอกาสให้เยาวชนประชาธิปไตยเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการดำเนินงาน การหลอมรวมระหว่างนโยบาย กลยุทธ์ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติให้เป็นรูปธรรม ตามแผนการดำเนินงานระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว เช่น

- กระจายอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ และควรสร้างความร่วมมือกับทุกภาคส่วน (ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม) ที่มีภารกิจลักษณะเดียวกัน เป็นคณะกรรมการ อนุกรรมการ คณะทำงาน ทั้งในระดับจังหวัด ระดับภาคหรือระดับประเทศ

- เข้าร่วมงานกับสถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา หรือสถานีวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา ในด้านงานที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน

- ส่งเสริมการดำเนินงานด้านจิตอาสา หรือการทำงานเพื่อสังคมในพื้นที่ให้สำนักงานฯ รับทราบ ซึ่งจะช่วยให้สำนักงานฯ และจัดให้มีรางวัลจูงใจสำหรับคนที่ทำประโยชน์ให้แก่สังคม

2.3 สิ่งที่คนพูดหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการดำเนินงานสร้างเครือข่าย
 ยูวชนประชาธิปไตย หรือวิธีการดำเนินงานของสำนักงานฯ ทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ให้ถือว่าเป็นเรื่อง
 ที่มีความสำคัญ และจะต้องรีบนำกลับมาทบทวน แก้ไข โดยเร่งด่วน เพื่อให้เกิดความยั่งยืนด้านการ
 สร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่อสังคม

2.4 การบริหารจัดการสรรและกระจายทรัพยากร ควรมุ่งเน้นให้เกิดประสิทธิภาพและ
 ประสิทธิภาพ โดยใช้วิธีการนำปัจจัยนำเข้าทั้ง 4 ด้าน มาเปรียบเทียบกับผลผลิต คือ จำนวนโครงการ
 สร้างเครือข่ายฯ และการเข้ามามีส่วนร่วมของยูวชนฯ เพิ่มขึ้น หากเราสามารถปฏิบัติงานได้ผลผลิต
 มากกว่าในขณะที่ใช้ปัจจัยนำเข้าน้อยกว่า หรือเท่ากัน ก็หมายความว่าเราสามารถปฏิบัติงานได้มี
 ประสิทธิภาพ ดังนั้นในกระบวนการจัดการจึงต้องพยายามทำให้มีการใช้ทรัพยากรน้อยที่สุดและ
 ให้เกิดผลผลิตมากที่สุด ทั้งนี้ การจัดการที่มีเพียงประสิทธิภาพนั้น ยังไม่เพียงพอ แต่ต้องคำนึงว่า
 บรรลุประสิทธิผลตามวัตถุประสงค์หลักตามตัวชี้วัด หรือไม่ อย่างไร

3. จัดตั้งศูนย์กลางประสานงานยูวชนฯ เพื่อหน้าที่ติดต่อสื่อสาร การรวบรวมข้อมูลของ
 ยูวชนประชาธิปไตย แฉ่งข้อมูลข่าวสารองค์ความรู้ และข่าวประชาสัมพันธ์ ตลอดจนพัฒนาปรับปรุง
 ระบบข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ พร้อมทั้งจัดทำบัตรประจำตัวยูวชนประชาธิปไตย เพื่อเป็นฐานข้อมูล
 ที่ถูกต้อง จัดตั้งเป็นองค์กรที่มีรูปแบบ โครงสร้างที่เป็นรูปธรรม ชัดเจน อาจจะคล้ายๆ กับสภาเด็ก
 และเยาวชน กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

4. ต่อยอดองค์ความรู้ให้แก่ยูวชนฯ ในระยะที่ 2 โดยการคัดเลือกยูวชนฯ ที่มีความรู้
 ความสามารถ มีศักยภาพ และมีจิตอาสา เข้าอบรมองค์ความรู้เพิ่มเติม เพื่อเป็นสื่อบุคคลทำหน้าที่เป็น
 ตัวแทนของสำนักงานฯ ในการเผยแพร่ความรู้ด้านประชาธิปไตยอย่างมีประสิทธิภาพ

ทั้งนี้ การดำเนินงานสร้างและขยายเครือข่ายยูวชนประชาธิปไตยในอนาคต จะต้องมี
 แนวทางที่เป็นมาตรฐานการดำเนินงาน เพื่อปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ไม่มีที่สิ้นสุด ขึ้นอยู่
 กับปัจจัยแวดล้อมและบริบททางการเมืองและสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

บทวิเคราะห์ผู้วิจัย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์แนวทางการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ชุมชนประชาธิปไตย

- ผู้วิจัยเห็นว่า ชุมชนประชาธิปไตยขาดจิตสำนึกและความรับผิดชอบในการทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร กล่าวคือ ชุมชนประชาธิปไตยที่ผ่านการอบรมเชิงปฏิบัติการจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรในแต่ละรุ่นหรือแต่ละปีนั้น จะได้รับมอบหมายหรือเป็นข้อตกลงร่วมกันในการที่จะไปจัดกิจกรรมขยายผลสร้างเครือข่ายเผยแพร่ความรู้ด้านประชาธิปไตยในโรงเรียนหรือชุมชนของตนเอง เป็นการขยายผลเครือข่ายแบบทวีคูณ โดยสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรจะให้การสนับสนุนด้านงบประมาณและเอกสารดำเนินงานจัดกิจกรรม ซึ่งรูปแบบการกิจกรรมให้ความรู้ด้านประชาธิปไตยดังกล่าว อาจจะเป็นการจัดอบรม การจัดบอร์ดนิทรรศการวันรัฐธรรมนูญ กิจกรรมเสียงตามสายในช่วงเวลาพักกลางวัน การไต่वाที่ การกล่าวสุนทรพจน์ ละครเวที เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าชุมชนประชาธิปไตยในช่วงปีหลังๆ มานั้นจำนวนมากขาดจิตสำนึกและไม่ให้ความสำคัญกับข้อตกลงร่วมกันกับสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร จึงส่งผลให้การดำเนินงานขยายผลเครือข่ายด้านประชาธิปไตยในระดับเยาวชนของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไม่ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ดังนั้น เพื่อให้ภารกิจด้านการส่งเสริมและสนับสนุนให้เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรบรรลุผลสำเร็จ โดยมีชุมชนประชาธิปไตยเป็นฟันเฟืองหนึ่งในการขับเคลื่อน ชุมชนประชาธิปไตยจึงต้องมีจิตสำนึกในการร่วมรับผิดชอบต่อสังคม ทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่ ตลอดจนมีความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

- นโยบายการดำเนินงานด้านชุมชนประชาธิปไตย มีการเปลี่ยนแปลงตามนโยบายของผู้บริหารที่เข้ามารับผิดชอบในแต่ละช่วงเวลา บางอย่างที่เคยดำเนินการมาเป็นสิ่งที่ดี แต่เมื่อเปลี่ยนผู้บริหารใหม่สิ่งเหล่านั้นก็ถูกยกเลิกไป เช่น การสร้างแรงจูงใจให้แก่ชุมชนประชาธิปไตยที่ได้ดำเนินการขยายผลสร้างเครือข่ายด้านประชาธิปไตยอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง ได้แก่ การมอบโล่รางวัลชุมชนประชาธิปไตยดีเด่นประจำปี การมอบเกียรติบัตร หรือการสนับสนุนให้มีการศึกษาดูงานไม่ว่าจะในประเทศหรือต่างประเทศ ซึ่งแรงจูงใจดังกล่าวผู้วิจัยเห็นว่า มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารจะต้องส่งเสริม สนับสนุนและมีความต่อเนื่อง เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจในการดำเนินงานของชุมชนประชาธิปไตย ตลอดจนรางวัลดังกล่าวที่ชุมชนประชาธิปไตยได้รับ จะสามารถนำไปใช้ประกอบในการยื่นเสนอขอรับรางวัลจากหน่วยอื่นๆ ในระดับประเทศต่อไปได้ เช่น เยาวชนดีเด่นแห่งชาติ ของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นต้น

- ผู้วิจัยเห็นว่า สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ควรเปิดโอกาสให้เยาวชน ประชาธิปไตย เข้าร่วมงานกับสำนักงานฯ เช่น การเป็นเครือข่ายของสถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา หรือสถานีวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา ในการเป็นผู้สื่อข่าวหรือรายงานข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนที่เกิดขึ้นตามภูมิภาคต่างๆ ทั่วประเทศ ซึ่งข่าวสารหรือความเคลื่อนไหวของเยาวชนที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน มีประเด็นมากมายไม่ว่าจะเกี่ยวกับการเมือง สังคม สิ่งแวดล้อม แม้กระทั่งด้านการศึกษา ซึ่งสื่อของรัฐสภาน่าจะนำประเด็นดังกล่าวมานำเสนอเผยแพร่ให้สังคมทั่วไปได้รับทราบ ซึ่งบางเรื่องที่เกิดขึ้นสื่อมวลชนหลักส่วนกลางอาจจะไม่ทราบหรือไม่ให้ความสำคัญหรือไม่มีผู้สื่อข่าวในพื้นที่ ซึ่งนั่นถือว่าเป็นจุดอ่อนของสื่อแต่ละสำนัก แต่ในทางกลับกันสื่อของรัฐสภาน่าจะใช้เครือข่ายเยาวชนประชาธิปไตยที่มีภูมิลำเนาอยู่ทุกจังหวัดทั่วประเทศ และบางส่วนก็กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเป็นจุดแข็ง โดยการรายงานข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่เข้ามายังส่วนกลาง โดยใช้สื่อ โซเชียลมีเดียซึ่งไม่มีค่าใช้จ่าย และด้วยศักยภาพของเยาวชนประชาธิปไตยที่มีความพร้อมและความสามารถในการใช้โซเชียลมีเดีย จึงเห็นควรนำมาบูรณาการให้เกิดการทำงานร่วมกัน ทั้งนี้ อาจจะคัดเลือกผู้ที่มีความรู้ความสามารถหรือมีความสนใจเข้าอบรมให้ความรู้ในการรายงานข่าว ก่อนที่จะไปปฏิบัติงานจริงในพื้นที่

- ผู้วิจัยเห็นว่า จะต้องมีการปรับปรุงและจัดทำข้อมูลส่วนบุคคลของเยาวชนประชาธิปไตย ตั้งแต่ปี 2545 – 2560 ให้มีความทันสมัย และสามารถสืบค้นได้รวดเร็ว ซึ่งในสภาพปัจจุบันข้อมูลของเยาวชนประชาธิปไตยของแต่ละปี หรือแต่ละรุ่นจะกระจายกันอยู่ไม่มีการจัดเก็บอย่างเป็นระบบ ทำให้ไม่สามารถสืบค้นได้เมื่อต้องการข้อมูลอย่างเร่งด่วนและข้อมูลอ้างอิงที่ถูกต้อง จึงเป็นปัญหา/อุปสรรคที่สำคัญในการที่จะติดต่อสื่อสารหรือแจ้งข้อมูลข่าวสารที่สำคัญ เช่น ความรู้ด้านการเมือง การปกครอง รัฐธรรมนูญ ให้แก่เยาวชนประชาธิปไตยได้รับทราบ จึงจำเป็นต้องเร่งด่วนที่จะต้องจัดทำฐานข้อมูลของเยาวชนประชาธิปไตยให้เป็นระบบพร้อมทั้งมีความทันสมัย โดยการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ และเพิ่มช่องทางการติดต่อระหว่างเยาวชนประชาธิปไตยกับสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร แบบ 2 ทาง (Two way) เช่น Facebook Instagram Line เป็นต้น ตลอดจนผู้วิจัยเห็นว่าต้องจัดตั้งศูนย์ประสานงานเยาวชนประชาธิปไตย เพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการติดต่อสื่อสารและประสานงานแจ้งข่าวสารกับเยาวชนประชาธิปไตย โดยมีคณะทำงานที่เป็นตัวแทนเยาวชนประชาธิปไตยจากภูมิภาคต่างๆ เป็นผู้รับผิดชอบ

บรรณานุกรม

- คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, แนวคิดพื้นฐานเพื่อการพัฒนาเยาวชน, 2556. สืบค้นเมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2560 จาก <http://arts.kmutt.ac.th/ssc210/Group%20Project/G243/kmutt%20out%20to/thing2.2.htm>
- ชนาวุธ ชำนาญหาญ. (6 เมษายน 2560). **สัมภาษณ์**. อดีตประธานกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคใต้ ประจำปี 2557.
- ชนินทร์ มโนภินิเวศและณัฐพร ศรีรัตน์ศิริกุล. (2552). **มุมมองใหม่การบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์**. เอกสารการบรรยายจากธนาคารโลกเปิด, สำนักงาน ก.พ.ร.
- เดโช พลเยี่ยม. (3 เมษายน 2560). **สัมภาษณ์**. กรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประจำปี 2560.
- ทศพร ศิริสัมพันธ์. (2543). **การบริหารผลการดำเนินงาน (Performance Management)**. รวบรวมบทความวิชาการ 100 ปี รัฐประศาสนศาสตร์ไทย. ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 146.
- ทิตวัจน์ ณรงค์แสง. (18 เมษายน 2560). **สัมภาษณ์**. นักประชาสัมพันธ์ชำนาญการพิเศษ. สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- ทิพาวดี เมฆสุวรรณค์. (2543). **การบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์**. สถาบันมาตรฐานสากลภาครัฐแห่งประเทศไทย : สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. หน้า 3, 39-42.
- ธนา อัครกุล. (2 เมษายน 2560). **สัมภาษณ์**. ประธานกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคกลาง ประจำปี 2560.
- ธนา ประมุขกุล. (2544). **เครือข่ายวิจัย**. วารสารการส่งเสริมสุขภาพและอนามัยสิ่งแวดล้อม, สืบค้นเมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2560 จาก <http://advisor.anamai.moph.go.th/>
- ประเวศ วะสี. (2541). **บนเส้นทางใหม่การส่งเสริมสุขภาพอภिवัฒน์ชีวิตและสังคม**. หมอชาวบ้าน. กรุงเทพฯ. หน้า 13-16.
- ปาริชาติ วลัยเสถียร พระมหาสุทิตย์ อบอุ่น สหัชยา วิเศษ จันทนา เบญจทรัพย์ และชลกาญจน์ ฮาซัน นารี. (2543). **กระบวนการและเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา**. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, (สกว). หน้า 305
- ปิยะชัย จันทรวงศ์ไพศาล. (2544). **การบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์ด้วยความรับผิดชอบต่อสังคม (RBM) นำเสนอแนวคิดใหม่**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ เอช อาร์ เซ็นเตอร์ บจก.
- เป็ยทิพย์ บุญชุม. (6 เมษายน 2560). **สัมภาษณ์**. กรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคเหนือ ประจำปี 2560.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พรศักดิ์ จินา. การบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ (online). สืบค้นเมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2560, จาก <http://mysarapee.blogspot.com/2013/06/rbm-rbm-2543-145-mbo-canadian.html>
- พระมหาสุทิตย์ อาภากรโ (อบอ่อน). (2547). **เครือข่าย : ธรรมชาติความรู้และการจัดการ.** กรุงเทพฯ :โครงการเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส). หน้า 44.
- พิทักษ์ คิดโสภา. (2 เมษายน 2560). **สัมภาษณ์.** ประธานกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประจำปี 2560.
- พิสิฐ เทพไกรวัล. (2554, น. 27-28). **การพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมขนาดเล็ก.** วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต : มหาวิทยาลัยขอนแก่น. หน้า 27-28.
- ยาชีพูน อับดุลเกาะห์. (6 เมษายน 2560). **สัมภาษณ์.** กรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคใต้ ประจำปี 2560.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 .**พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน. หน้า 269.
- วราเทพ เรืองนา. (6 เมษายน 2560). **สัมภาษณ์.** อธิการประธานกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประจำปี 2558.
- วราภรณ์ ตระกูลสฤษดิ์. (2549). **การทำงานเป็นทีม.** พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ. หน้า 2-49.
- วัฒนา แซ่ลิ้ม. (19 เมษายน 2560). **สัมภาษณ์.** กรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคกลาง ประจำปี 2560.
- สนธยา พลศรี. (2550, น. 264, 272-276). **เครือข่ายการเรียนรู้ในงานพัฒนาชุมชน.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์. หน้า 264, 272-276.
- สมชาย เขิงพันธ์. (2 เมษายน 2560). **สัมภาษณ์.** ประธานกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคเหนือ ประจำปี 2560.
- สรัญญา จุฑานิล. (2556). **การบริหารเครือข่ายของสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน สำนักงานปฏิบัติการภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.** วิทยานิพนธ์หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- สโรชา สิงห์ตาแก้ว. (6 เมษายน 2560). **สัมภาษณ์.** อดีตประธานกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคเหนือ ประจำปี 2559.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สหทัย วิเศษ. (2547). องค์กรเครือข่ายในจังหวัดพะเยา. เอกสารรายงานการวิจัยโครงการความร่วมมือระหว่างเครือข่ายภาคประชาชนกับสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. กรุงเทพฯ: ตุลาคม. หน้า 20-23.
- สันติ มากชู. (2 เมษายน 2560). สัมภาษณ์. ประธานกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคใต้ ประจำปี 2560.
- สุประวีณ์ มีนา วชิรไกรภพ. (21 เมษายน 2560). สัมภาษณ์. นักประชาสัมพันธ์ชำนาญการพิเศษ. สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- สุรัสดา บุญบางเก็ง. (18 เมษายน 2560). สัมภาษณ์. วิทยากรชำนาญการพิเศษ. สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- อานนท์ บัวภา. (21 เมษายน 2560). สัมภาษณ์. อดีตประธานกรรมการยูวชนประชาธิปไตย ภาคกลาง ประจำปี 2559.

ภาคผนวก

แบบสัมภาษณ์เพื่อทำการวิจัย

เรื่อง : ศึกษาแนวทางการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยผ่านการเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบ มุ่งผลสัมฤทธิ์

หลักสูตร : การพัฒนานักบริหารระดับสูงสำหรับข้าราชการรัฐสภาสามัญ รุ่นที่ 9 สถาบันพระปกเกล้า

นักศึกษา : นายณรงค์ศักดิ์ เพชรเรืองสุด กลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยฯ สำนักประชาสัมพันธ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย :

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยผ่านการเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์
2. เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยผ่านการเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์
3. เพื่อนำแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่ได้ศึกษามากำหนดเป็นแผนกลยุทธ์พัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยผ่านการเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

กลุ่มตัวอย่าง : เป็นการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เลือกตัวอย่าง โดยการเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key informants) จำนวน 15 คน ดังนี้

1. ประธานกรรมการ และเลขาธิการ คณะกรรมการชุมชนประชาธิปไตยภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ ประจำปี 2559 (จำนวน 8 คน)
2. อดีตประธานคณะกรรมการชุมชนประชาธิปไตยภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ (จำนวน 4 คน)
3. บุคลากรของกลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยและกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎร สำนักประชาสัมพันธ์ (จำนวน 3 คน)

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์ (ชื่อ – นามสกุล)
 สัมภาษณ์เมื่อวันที่ (วันเดือนปีที่สัมภาษณ์)

การพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยผ่านการเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

1. ท่านคิดว่าปัจจุบันสภาพการดำเนินการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยผ่านการเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ เป็นอย่างไร

.....

.....

.....

2. ท่านคิดว่าปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ มีวิธีแก้ไขอย่างไร

.....

.....

.....

3. ท่านมีข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยสู่การเป็นเครือข่ายของรัฐสภาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ อย่างไร

.....

.....

.....

มุ่งผลสัมฤทธิ์ หมายถึง การบริหารจัดการปรับปรุง การพัฒนา และรักษาเครือข่ายชุมชนประชาธิปไตยให้คงอยู่อย่างต่อเนื่อง และมีการดำเนินงานขยายผลสร้างเครือข่ายด้านประชาธิปไตยร่วมกับสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่สูงขึ้น

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ – สกุล	นายณรงค์ศักดิ์ เพชรเรืองสุด
ตำแหน่งปัจจุบัน	วิทยากรชำนาญการพิเศษ กลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตย และกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎร สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
วุฒิการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง นิเทศศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ชื่อหน่วยงาน	สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักประชาสัมพันธ์ กลุ่มงานเผยแพร่ประชาธิปไตยและกิจกรรมสภาผู้แทนราษฎร เลขที่ 2 ถนนอุทองใน เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300
หมายเลขโทรศัพท์	ที่ทำงาน 0 2244 2520

